

Kim Cương Tình Nhân

Contents

Kim Cương Tình Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	47
8. Chương 8: Chương 8	53
9. Chương 9	59
10. Chương 10: Kết Thúc	66

Kim Cương Tình Nhân

Giới thiệu

Ngưu lang? Hắn bắt quả là trước theo mẹ của hắn ăn cơm. Tiếp theo lại bị mẹ hắn bắt đi xem mắt 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-cuong-tinh-nhan>

1. Chương 1

Quán cà phê “Tự Đăng Nhĩ Lai”(ta thấy nguyên văn hay hơn là edit hắn ra),cho dù cái tên có chút cổ quái nhưng khách nhân ra vào không dứt, bởi ai cũng biết đồ ăn, cà phê, đồ uống nơi này tuyệt đối không thua nhà ăn cao cấp, nghe nói là do lão bản khi chu du các nước, thường xuyên mang về các cách chế biến đặc biệt, ngay cả những người đau dạ dày đều có thể thu phục.

Phương Nhược Tuyết trên danh nghĩa điểm trường động tác gọn gàng chiếu cố, làm cho tách cà phê hương khí mê người từ nhân viên mới vừa làm vừa học đưa đến trong miệng khách nhân, nhưng nàng chính là

“giống như” bề bộn nhiều việc, trên thực tế, lỗ tai sớm dựng thẳng lên, một đôi mắt lại không tự chủ được liếc về phía bên phải trước mặt.

Góc quán cà phê là một đôi nam nữ, có vẻ thân mật nói chuyện với nhau, cảnh tượng này ở quán cà phê thực bình thường, nhưng một nam một nữ này chính là có vẻ không hài hòa.

Bọn họ ăn mặc có chút sang trọng, thế này là nên đi khách sạn uống trà chiều, chứ không phải ở quán cà phê nói chuyện phiếm, nhưng thế này cũng chưa kỳ quái, kỳ quái là, nam tử xem ra bất quá chắc hơn hai mươi tuổi, âu phục phẳng phiu, diện mạo có thể so sánh cùng minh tinh trong búp bê của nàng, nữ tử xem ra là ba mươi mấy đi? Nàng đoán không ra, bởi vì người ta bảo dưỡng sắc đẹp rất kỹ, hơn nữa bề ngoài gọi cảm xinh đẹp, cho dù đã có tuổi, vẫn như cũ động lòng người.

Mà hình ảnh hai người cùng một chỗ, chỉ làm cho Phương Nhược Tuyết không ngừng nghĩ đến ngày nguỵ lang cùng khách nhân trên đũa.

Lòng hiếu kỳ điều khiển, thân thể của nàng không ngừng hướng lệch một bên quầy bar (Song : hình ảnh chỉ ngồi nghiêng người) muốn nghe rõ ràng hai người đang nói cái gì.

Quan Hi Thần dường như muốn lấy lòng nữ tử mà rót một ly trà mạn côi, “Sách nói hay tức giận sẽ mau già, nào, uống một ngụm trà áp áp cơn tức.”

Đối phương tức giận trừng mắt nhìn hẩn liếc mắt một cái, một tay không khách khí cầm chén trà, mồm to uống một ngụm, hình tượng động tác này thực không hợp, đại khái là vì thật sự nổi giận đi.

Lâm Khinh Vi buông chén trà, dừng một hồi, ngữ khí không tốt mở miệng, “Làm trò này để lấy lòng ư, tôi vừa mới nói với anh, anh có hay không nghe vào lỗ tai?”

“Có! Làm sao dám không nghe? Dù sao.....” Hẩn mỉm cười, thoát nhìn vẫn là bộ dáng cả lơ phất phơ. “Bà là nữ nhân tôi yêu nhất, chính là như vậy, ánh mắt của tôi đều bị thu hút rồi, những thứ dong chi tục phấn (các nữ nhân khác) không thể chui vào mắt của tôi, nói đến cái này còn phải trách bà.....” (Song : nam chính đây , đang nịnh

.... ai ư? cuối c1 sẽ rõ =)))

Nam tử thành công nói một phen làm cho Phương Nhược Tuyết đánh một cái lạnh run, vốn đang tưởng dựa sát vào để nghe rõ một chút, đáng tiếc tiếng chuông gió trước quán cà phê vang, nàng đành phải quay đầu tiếp đón.

“Hoan nghênh quang lâm, xin hỏi có mấy.....” Thấy rõ người tới, nàng phút chốc ngậm miệng.

Trầm Thiên Sơn — đồng học cùng lớp ba năm trung học của nàng, tốt nghiệp xong, hai người thủy chung bảo trì quan hệ lãnh đạm, bất quá sau khi cha mẹ nàng qua đời, hẩn lại bắt đầu thường xuyên cùng nàng tiếp xúc.

Không phải hẹn nàng đi công viên ngắm trăng, để uối ăn no nê, chính là hẹn nàng xem phim, làm cho nàng ở trên ghế diễn cảnh “Cùng chu công chơi cờ”.

Hết lần này đến lần khác nàng tâm địa mềm mại, tổng cảm thấy dù sao cũng là đồng học, không nên trở mặt, dù sao lúc đồng học liên lạc, cảm tình cũng không có gì lớn, về phần em trai nói cái gì “Trợ Trụ vi ngược” (*), “Không có chuyện sẽ không đến Điện Tam Bảo”, nàng một câu nghe cũng không hiểu, bất quá chính là một cái đồng học trung học thôi, có thể làm cái quái gì?

Hôm nay sáng sớm, hẩn lại gọi điện thoại hẹn nàng, vốn muốn đi một nơi không khí đặc biệt để dùng bữa, bị nàng từ chối, nếu nàng đã mở quán cà phê, nước phù sa làm chi muốn rơi xuống ruộng ngoài? (Chỉ ý có quán, anh kia lại mời đi nơi khác) Nàng nhưng là thực thông minh, lần sau em trai nếu nói nàng ngốc, nàng còn có bằng chứng phản bác, ha ha -

Phương Nhược Tuyết đôi mắt di động theo nam tử trẻ tuổi mặc tây trang vàng nhạt thực không khách khí ngồi vào quầy bar, còn cố ý đùa giỡn gây một chút nước.

“Chờ mình lâu chưa?” Trầm Thiên Sơn ngữ khí không chỗ nào là không lộ ra vẻ tự phụ, ngồi vào chỗ của mình, còn thực tự động kêu phục vụ sinh gọi cơm.

“Mình đi làm ở đây từ sáng sớm a.” Nàng không có ý tứ khinh khỉnh, bởi vì nàng sẽ không nói chàm chọc người khác, chính là sẽ không nói dối mà thôi.

“Cậu che dấu cũng không quan hệ, mình tới trễ bốn mươi phút, cậu là thực nóng vội đi.” Hấn cứ thể nói, còn tự tiện cho rằng nữ nhân trong điểm hiện tại đều đối hấn phóng điện, nên xem nhẹ tầm mắt các nàng, kỳ thật là nhìn cái bàn đằng sau hấn.(Song : *cầm dép* *phi* chết người chưa, cho người chưa, người chưa, cho người chết.... Phong: Anh này ăn dưa bỏ nhiều quá đi, toàn ngồi tự kỉ.)

“Nóng vội? Có sao?” Nàng nhìn thực vội sao? Nói thực ra trước khi hấn đến, nàng còn quên rằng 2 người có hẹn.

“Tốt lắm tốt lắm, cậu không cần dùng chiêu này hấp dẫn ánh mắt của mình.” Hấn lộ ra vẻ tự cho là đúng, nàng đã trúng chiêu bài quan trọng của hấn.

“Nha.” Nàng có đôi khi, không, là đại bộ phận thời điểm đều nghe không hiểu Trầm Thiên Sơn đang nói cái gì.(Song : Em cũng chả hiểu chị ạ), nhưng bình thường dưới loại tình huống này nàng chỉ cần thức thời gạt đầu đồng ý, có thể miễn cho bên tai bị oanh tạc mệt nhọc.

Ai ~~~ nghĩ vậy, nàng nhin không được cảm thấy chính mình thật thông minh, vì sao em trai còn nói nàng ngốc đầu?(Song : chị ngốc thật ạ ,tý rồi biết...Phong: Chẹp chẹp, người ngốc sẽ không bao giờ tự nhận mình ngốc ạ)

Không bao lâu, phục vụ sinh lực tục đem mỹ vị điểm tâm nhất nhất bưng tới, Trầm Thiên Sơn tiêu sái gạt đầu ,cho đối phương một cái tươi cười khêu gợi.

Phục vụ sinh lễ phép gạt đầu, vào phòng bếp lại nhin không được muốn đồng sự đưa ột cái túi để nôn mửa.(Song : bạn gì ơi ,túi đây , phờ – ri bạn ạ...)

Thoáng chốc, Phương Nhược Tuyết trọng nghĩa khí thẳng tắp tăng lên, nàng cảm thấy chính mình có nghĩa vụ vì các phục vụ viên trong điểm nhà mình vừa đi làm vừa đi học mà cố gắng một phần tâm lực, làm cho bọn họ sớm giải thoát ngày nào, dù sao không phải tất cả mọi người đều giống nàng “Thông minh”, có thể ứng phó đồng học này nói chuyện rất khó hiểu.

“Ách, Thiên Sơn, cậu hôm nay tìm mình có việc sao?”

Trầm Thiên Sơn đắc ý cười, “Đã nói cậu nóng vội còn không thừa nhận, thực không thẳng thắn.”

Hoàn toàn không chú ý tới hấn đang nói cái gì, Phương Nhược Tuyết tầm mắt bị miếng bít tết đang tiến miệng hấn hấp dẫn, một lát hồi không được thần.

Nha, bít tết ở trong điểm nhưng là cực phẩm đơn giá cao, theo như trước, hấn tuyệt đối sẽ không trả nàng tiền, nha, đau lòng a.....(Đây là cái gốc thứ nhất)

“Xem chúng ta giao tình, mình sẽ không nói cho cậu mùi vị.” Xem nàng theo dõi hấn lâu như vậy, hấn nắm chả đĩa gốc đối diện này là đáp ứng yêu cầu hấn.

“Cậu có biết, tốt nghiệp trung học, ba mình liền cả ngày thúc giục đi tìm việc, đối với nhân tài như mình, thế nào thích hợp làm nhân viên nghe người ta sai bảo đi? Gần đây mình có một cái bằng hữu thực tốt bàn chuyện làm ăn, muốn tìm mình hợp tác, mình chỉ cần góp tiền là tốt rồi.”

“Chung vốn mở công ty làm lão bản thực không tồi a.” Phương Nhược Tuyết không yên lòng, âm thầm hi hu. Ô..... bít tết muối tiêu của nàng đi hơn phân nửa, còn lại tàn dư a.....

“Làm lão bản đương nhiên rất tốt, nhưng là trước mắt trong tay mình không có nhiều tài chính như vậy, Nhược Tuyết, trừ bỏ ba mẹ mình, cậu là nữ nhân bên ngoài mình thân cận nhất trên thế giới, cho nên việc này cậu nhất định giúp mình đi?” Cuối cùng, hấn lại học nam nhân vật chính trong phim, đem thân mình đến gần nàng một chút.

Phương Nhược Tuyết hoàn toàn không cảm kích, lui từng bước ra sau, khó hiểu nghiêng đầu, “Mình..... Mình có thể giúp đỡ cậu cái gì sao?”

“Đương nhiên có thể, mình nhớ rõ ba mẹ cậu qua đời, không phải để lại không ít di sản cho cậu sao?” Về mặt của hắn rốt cuộc che dấu không được tham lam.(Song : *đập đập vai tác giả * bác kiểm đầu ra thẳng này thế .).

“Àn..... Thêm lãi suất có hơn một ngàn vạn đi.” Nàng không hề cảnh giác vén áo cho người xem lưng.(Cái ngực thứ 2 của chị này)

Nghe vậy, Trầm Thiên Sơn ánh mắt sáng lên, “Này không phải đúng rồi, nếu cậu đem toàn bộ tiền ỉnh mượn, mình nghĩ sẽ rất nhanh thành công.”

“Vậy cậu khả năng muốn chậm một chút thành công, không quan hệ, em trai của mình nói nếu có chí nhất định thành, cậu cố lên đi!”

Hắn sắc mặt thay đổi, “Cái gì? Cậu có ý tứ gì?”

(*) : Trợ Trụ vi ngược / Nói giáo cho giặc /giúp người xấu làm điều ác/giúp vua Kiệt làm điều ác /”Trợ Trụ vi nghiệt” , Chữ Trụ trong Trụ vương, là vua Đế Tân, nhà Ân, đốt chết kẻ trung lương, mổ bụng đàn bà chữa, những kẻ tàn nhẫn bắt lương thì ẩn dụ là Trụ)^diti-2T^^

“Hơn một ngàn vạn kia mình quyên góp cho cô nhi viện.” Ngữ khí của nàng bình thản như tìm được mười đồng tiền mua bánh vậy.

“Cái gì? Cậu nói cậu đem một số tiền lớn như vậy đi quyên góp cho.....” Rống đến đây ,ba chữ “ Cô nhi viện” này Trầm Thiên Sơn đã không nói tiếp được, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nàng, “Phương Nhược Tuyết, cậu đem tiền quyên góp sao không thương lượng với mình?”(Song : ta thực muốn đổi tên thẳng này thành “bệnh thần kinh” quá ...Tác giả : yêu cầu cô giữ nguyên cho tôi)

“Thương lượng với cậu? Vì sao muốn thương lượng cùng cậu?” Nàng buồn bực nâng mi, hơn nữa như thế nào lại từ “Nhược Tuyết” biến thành “Phương Nhược Tuyết”? Nàng quả nhiên vẫn là rất khó hiểu Trầm Thiên Sơn.

“Làm ơn, bởi vì mình muốn mở công ty, số tiền kia cậu hẳn là giao ỉnh mới đúng.” Hắn nhin xuống tức giận, dùng sức xiết chặt nắm tay, mới có biện pháp tiếp tục đem lời nói cho hết, “Như vậy cậu hiện tại trong tay còn có bao nhiêu tiền?”(Song : đời ơi,*vô đầu bút tai* đầu truyện đã gặp phải thẳng điên...)

“Này..... Mình xem một chút.” Nàng thực còn thật sự mở ra cái tủ gỗ ở dưới quầy bar, rút ra bóp da từ trong bao, thực không cảnh giác đếm tiền.

“Em trai của mình xuất ngoại lấy tám ngàn tiền sinh hoạt phí, còn thừa sáu ngàn, hơn nữa mình đang có năm trăm, tổng cộng có sáu ngàn năm trăm.”

“Khoản giữ lại của cậu đâu? Cậu có để trong ngân hàng không?”

“Có a, ngân hàng mình có tiền, còn giống như không ít nha.....” Thực tế con số nàng cũng không rõ ràng, em trai nói qua một lần, nhưng không quá trọng yếu, cho nên nàng cũng đã quên.

Vừa nghe nàng ngân hàng còn có không ít tiền, Trầm Thiên Sơn lại nhần nại (Song: còn ta thì sắp muốn giết người.....Phong: Uống miếng nước hạ hỏa đi, người mà giết người là phải ngồi nhà đá đó, đến lúc đó ai sẽ là người dịch truyện cho ta đọc a), lại đem ngữ khí trở về mềm mại, “Vậy cậu đem toàn bộ ỉnh mượn, mình sớm ngày thành công, cậu cũng được hưởng a.”

Kỳ quái? Hắn thành công quan hệ gì tới nàng? ‘Mình là rất muốn giúp cậu, nhưng tài khoản của mình, con dấu, sổ ghi chép toàn bộ bị em trai thu đi rồi, bằng không chờ nó trở về cậu tìm nó là được.’(Song : *bác loa* em trai chị Tuyết là ai , ra lĩnh thưởng...)

“Cậu.....” Buồn một hơi, Trầm Thiên Sơn thiếu chút nữa đem chính mình nghẹn chết, không được, hắn không thể chửi mắng, nữ nhân này còn lợi dụng được, “Cậu đã không lấy được tiền, vậy đem quán cà phê này cầm ngân hàng vay tiền, cậu không phải nói cậu là điểm trường sao?”

Rốt cuộc hắn không có tiền thì liên quan gì nàng? Nàng thật sự rất muốn hỏi ra miệng, nhưng hắn một bộ núi lửa muốn bùng nổ, hại nàng không thể không đem nghi vấn nuốt lại trong bụng, ít nhất cũng như trước ngoan ngoãn trả lời hắn, có vẻ sẽ không gặp họa.

“Mình là điểm trưởng nhưng không phải lão bản nha, trên thực tế chủ quán cà phê là của em trai mình”.

Núi lửa quả nhiên bạo phát, Trầm Thiên Sơn nhịn không được gầm lên, “Phương Nhược Tuyết, cô rút cuộc có nghĩ là giúp tôi không, tôi là bạn trai cô nha! Tôi cảnh cáo cô, cô nếu không giúp tôi lấy tiền mở công ty, tôi sẽ chia tay với đồ nữ nhân ngốc là cô đây.” (Song : * Tạch Tạch * súng đã lên nòng ...hong : ấy , bình tĩnh, để ta * tạch* * bùm * bom nguyên tử hay hơn.)

“Chia tay?” Nàng trên đầu lại toát ra vài cái dấu chấm hỏi lớn, nàng ép tới lông mi tức nhanh, không thể lý giải nổi. Bọn họ khi nào thì kết giao qua? (Song : chị không nhớ sai ạ , chỉ có thằng vượt trại kia thôi ...)

Cho rằng phương pháp này hiệu quả, nàng bị dọa, Trầm Thiên Sơn thô bạo đem tiền mặt trong tay nàng cướp đi, còn không khách khí quăng một câu nói, “Tuy rằng sáu ngàn năm trăm thật là ít trầm trọng, nhưng ta coi như cho người vãn hồi một chút tâm ý của ta, ta lòng dạ tốt lắm, cho người kỳ hạn một tuần, cho người gom đủ tiền đưa ta, liền một trăm ngàn đi, không cần nhiều lắm.”

“Gom đủ?”

“Đúng vậy! Tôi là bố thí cô mới cho cô cơ hội, cô nên nắm thật chắc, bằng không.....” Hắn đứng lên, tức giận chỉ vào cái trán của nàng, “Bằng không tôi sẽ không cần một người như cô, nữ nhân không diện mạo không đáng người không hài hước lại còn ngu ngốc, chúng ta từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Một hơi nói xong, hắn tự cho là tiêu sái xoay người rời đi. (Song : Phong, cho thêm quả nữa...Phong : ok *bùm*)

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Quan Hi Thần nhịn không được nhướng mày anh tuấn. Trên đời này như thế nào còn có nam nhân không biết xấu hổ như vậy? Trọng điểm là, còn có nữ nhân ngốc như nàng ta muốn phối hợp cùng?

Bởi vì bàn bọn họ cách quầy bar rất gần, từ lúc nữ nhân ngốc lớn tiếng kêu “Chia tay”, hai người dương cao giọng âm đối thoại liền một chữ không sót truyền tiến lỗ tai hắn, dùng ngón chân cũng biết là một nam nhân muốn gạt tiền, hơn nữa còn có nữ nhân muốn vì yêu mà hy sinh ngốc nghếch.

Nhất là nữ nhân ngốc kia còn không ngừng thì thào tự nói cái gì “Ân đoạn nghĩa tuyệt”, “Chia tay”, “Chờ một chút”, hắn càng có thể khẳng định, ngu ngốc này tuyệt đối sẽ đi kiếm tiền cho tên kia.

Nhìn mặt của nàng, hắn nhưng lại không hiểu sao cảm thấy tức giận, người nhà của nàng như thế nào có thể để nàng ngu ngốc như vậy, cùng một cái nam nhân nhìn mặt là có thể phán đoán là một tên thói nam nhân kết giao.

Quan Hi Thần cũng không biết chính mình tức cái gì, nhưng hắn chính là khó chịu tới cực điểm, đại khái hắn là người phe chính nghĩa muốn tìm được thời cơ thể hiện đi. (Song : không phải ạ , em nghĩ là nhất kiến chung tình ...Thần : *trầm ngâm*)

“Ân đoạn nghĩa tuyệt? Chia tay? Chờ một chút.....” Phương Nhược Tuyết xác thực còn tại toái toái niệm, cũng thật là muốn gọi Trầm Thiên Sơn chờ một chút, bởi vì nàng một câu cũng nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, huống hồ, nếu bọn họ thật sự ân đoạn nghĩa tuyệt, kia có thể hay không thỉnh hắn trả tiền bít tết muối tiêu?

Nha, đúng rồi, hắn vừa mới lấy của nàng sáu ngàn năm trăm khối, nàng muốn hay không báo nguy a?!

“Điểm, điểm trưởng, em..... em.....” Lúc này, Mi Mi vừa làm vừa học tại quán cà phê vô nhẹ bả vai của nàng.

Phương Nhược Tuyết quay đầu, biểu tình xem ra thật sự thực khổ sở. Nàng chết chắc rồi, để cho em trai biết nàng bị người cướp chắc không quan trọng, nếu như bị hắn biết phạm nhân là Trầm Thiên Sơn, nàng sẽ công trên lưng cái danh “anh hùng” ngu ngốc cả đời !

“Không, không có việc gì.” Mi mi ôm bụng, mày rỗi rảnh, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn là đem lời nói nuốt trở lại đi. Điểm trưởng xem ra chính là bị bạn trai đá , tuy rằng người bình thường tốt lắm, nhưng nàng thật sự rất sợ bão sẽ quét đến.

“Bộ dáng em không giống như không có gì nha, Mi Mi, em làm sao vậy?”

“Em MC, bụng không thoải mái, muốn xin nghỉ nửa ngày được không?”

Phương Nhược Tuyết vội vàng gật đầu, “Đương nhiên có thể, việc nhỏ việc nhỏ, em về nhà nghỉ ngơi đi, chị sẽ trông quán.”

“Cám ơn, ô ~~ điểm trường chị tốt nhất.” Bị bạn trai quăng, còn có thể trấn định như vậy, nói muốn giúp nàng, thật sự là quá tốt. “Em đi trước nha.”

Nhìn bóng dáng của nàng, Phương Nhược Tuyết cảm động không thôi. Ai ~~ cũng chỉ có vậy mà nàng thực đáng yêu, nói chính mình là tốt nhất, bình thường em trai đều nói nàng ngu ngốc nhất. (Song : em sẽ nói về chị, như những gì mà 2 người kia nói).

Đi vào phòng nghỉ, nàng thay đồng phục phục vụ sinh, khi mang cơm lên, trên mặt tràn ngập nghi hoặc, “Kỳ quái, bàn số mười không phải là tên ngư lang kia ngồi sao, bọn họ có gì đó không đúng?”

Trong lúc nàng đi đến bên cạnh bàn số mười, nhìn đến một mỹ nữ tuổi còn trẻ ngồi đối diện “Ngư lang”, không thể không sợ hãi. Này nam nhân lá gan cũng quá lớn đi? Cư nhiên hẹn khách nhân khác nhau cùng một ngày đến cùng một địa điểm, còn hẹn thời gian gặp mặt kế tiếp nhau!

Ấn, nữ nhân này mặc âu phục lửa đỏ bó sát người, trông thực yêu kiều, không nghĩ tới nữ nhân như vậy cũng muốn bao ngư lang nha?

Trời ạ, hảo đặc sắc, cứ như phim truyền hình a -

Phương Nhược Tuyết đặt khay cơm với tốc độ thập phần thông thả, còn thuận tiện giúp bọn hắn rót nước, lau cái bàn, thu dọn rác, chính là muốn nghe rõ ràng bọn họ đang nói cái gì, không có biện pháp, lòng hiếu kỳ quá không được.

“Hi Thần, em là con gái một tổng tài tập đoàn Tô thị, gia tài cha em sớm muộn gì cũng rơi vào tay em, chỉ cần kết hôn cùng em, đừng nói phần đầu ba mươi năm, cho dù cả đời không phần đầu cũng có thể tọa ủng kim sơn, chỉ bằng vào điểm ấy, không biết được có bao nhiêu nam nhân mong chờ cùng em kết hôn, nhưng em hiện tại thậm chí đem vinh quang này dành cho anh.” Tô San San vừa nói vừa liếc mắt đưa tình. (Song : nữ nhân chết tiệt...)

Quan Hi Thần căn bản không chuyên tâm nghe nàng nói cái gì, toàn bộ tâm mắt đều hướng về nữ nhân đang giả bộ bận rộn kia.

Cô nàng ngu ngốc kia còn tự cho là che giấu rất khéo, đã muốn một phút đồng hồ, nàng vẫn là lau cái chén, rõ ràng đứng ở quầy bar, nhưng thân mình toàn lệch lại đây, ngốc nghếch đến buồn cười.

Nói đến năng lực phục hồi như cũ của nàng thật đúng là giỏi, vừa mới bị bạn trai đá, bây giờ còn có tâm tình thăm thính bát quái của khách nhân.

“Hi Thần, anh có biết đây là tại sao không? Bởi vì từ ba năm trước đây, em nhìn thấy anh ở tiệc sinh nhật bằng hữu, em chỉ biết chính mình hoàn toàn rơi vào tay anh rồi.”

Nghe được mỹ nhân một phen thâm tình thổ lộ, hắn vẫn là rất bình tĩnh, ánh mắt không tập trung lướt qua nàng.

Nữ nhân ngu ngốc kia đang đi lại đây, cầm trên tay một bông hoa hồng.

Ha ha! Rất khôi hài, nàng sẽ không là dùng bông hoa này giúp bọn hắn đi. Nàng ngay cả chiêu này cũng nghĩ ra!

Quan Hi Thần ánh mắt trắng trợn đánh giá như vậy, đương nhiên rất cực khiến cho San San chú ý.

Nàng trừng mắt nữ nhân chậm rãi đi tới, nguyên bản trên mặt tươi cười giấy lát biến mất không còn thấy bóng dáng.

“Quán cà phê nhỏ thực chất chính là như vậy, đều là những đứa sinh viên trở mã chẳng ra gì.” Nàng vẽ mặt hèn mọn trừng mắt người tới, “Tướng mạo cần có không có, dáng người chuẩn cũng không, cầm hoa hồng đều có vẽ đóa hoa xinh đẹp gấp mười lần, dù sao cũng xứng chức vị lá cây làm nền, nếu không, đẹp cũng khó, anh nói phải không? Hi Thần.”

Quan Hi Thần phút chốc nhăn mày, tựa như đối với nam nhân lừa tiền vừa nãy, rất muốn lấy kim khâu miêng Tô San San vào.

Tuy rằng hần sớm cười nhạo ở trong lòng vô số lần nữ nhân ngu ngốc này, nhưng là để người khác dùng lời nói như vậy châm chọc nàng, hần cũng rất tức giận.

Cứ như tiểu hài tử chính mình có thể đánh, người khác lại không thể.

Về mặt bình tĩnh, hần đang muốn mở miệng trách cứ, không ngờ lại bị người giành trước một bước.

“Cám ơn.” Phương Nhược Tuyết thực thành tâm nói lời cảm tạ. Nàng vừa đi gần, chợt nghe đến khách nhân này khen ngợi nàng, hại nàng có chút ngượng ngùng, kỳ thật nàng là muốn đến thám thính bất quá.

Tô San San không thể tin được kéo cao âm giọng, “Cảm tạ cái gì?” Nào có người bị mắng còn nói lời cảm tạ ?

“Cô không phải khen ngợi tôi rõ ràng thoát nhìn không bộ dạng không dáng người, khí chất lại tươi mát xuất chúng, ngay cả hoa hồng bình thường bị ta cầm đều có vẻ xinh đẹp gấp bội, so với lá cây càng có thể phụ trợ đóa hoa xinh đẹp? Nói thực ra, tôi không bị người ta ở trước công chúng khen ngợi, sẽ có điểm ngượng ngùng.”

Nàng còn nói vậy, Tô San San tức giận đến nổi trợn lồi đĩnh.

“Cô là cố ý xuyên tạc lời nói của ta, cười nhạo ta đi?”

“Tôi không ý tứ này, cô đừng hiểu lầm.”

“Cô có biết chính mình đang nói chuyện với ai không?” Tô San San cao ngạo cảm thấy bị khiêu khích, tức giận đến hai mắt trợn lên.

Nghe vậy, Phương Nhược Tuyết dương cao âm lượng, hơn nữa là để mọi người trong quán nghe được, “Cái kia..... Cô hiện tại cho rằng tôi nói chuyện với cô sao?”

“Đáng giận, cô là thái độ gì, gọi quản lý đi ra!” Tô San San phát hỏa rống to.

“Chúng tôi không có quản lý.”

“Tôi mặc kệ, tôi kêu các người gọi hần đi ra, tôi muốn hần cho tôi một cái công đạo, các người là tuyển nhân viên kiêu gì ? Tuyển phục vụ sinh không chỉ có bộ dạng khó coi, còn không tôn trọng khách nhân, cười nhạo khách nhân!”

“Ách, chính là hần xuất ngoại rồi.” Em trai ư?

“Vậy điểm trưởng đâu? Gọi điểm trưởng đến, tôi muốn hần khai trừ cô!”

“Nha, hảo.”

“Kia còn không mau đi, cô không dám sao?”

“Ách..... Nhưng là tôi chính là điểm trưởng nha.” Nữ nhân này làm cho nàng thực khó xử nha, muốn nàng khai trừ chính mình nha?

“Phốc xích -” Rốt cuộc nhịn không được Quan Hi Thần rốt cục chợt cười đi ra, không nghĩ tới nữ nhân này ngốc hê hê vẫn là một thiên tài khôi hài, thật sự là không uống phí hần chú ý nàng như vậy.

Nhìn đến hần nở nụ cười, Tô San San không còn mặt mũi.

“Cho dù cô là điểm trưởng tôi vẫn muốn khai trừ người, mua cái quán cà phê này bao nhiêu tiền, tôi sẽ mua, về sau tôi không muốn nhìn thấy cô ở đây!” Nàng không tin không có chuyện gì là tiền không giải quyết được.

“Tôi chính là điểm trưởng.” Phương Nhược Tuyết lại đột nhiên kêu thật sự lớn tiếng, như là sợ đối phương tai điếc.

“Tôi không có lắng tai, cô không cần kêu lớn tiếng như vậy!”

“Cô không có lỗi tại cũng nên nói sớm một chút.” Nữ nhân này như thế nào một chút nghe không hiểu lời nàng, thực phiền toái. “Tôi đây vừa mới nói không phải sao? Tôi là điểm trưởng, không phải là bản, cô muốn mua quán cà phê tôi cũng không có biện pháp bán cho cô a, cô không nghe được sao?”

“Ha ha ha..... Ha ha ha -” Quan Hi Thần hoàn toàn mặc kệ Tô San San tức giận đến mặt mũi trắng bệch, thực ra sức cười to.

Trừ bỏ hần, Tô San San “lãng tai”, tất cả mọi người đều nghe được bọn họ đối thoại, cũng bắt đầu không nín được nở nụ cười.

“Cô.....” Trước mắt mọi người,..., Tô San San đơn giản quyết định rời đi, “Hi Thần, em mặc kệ, em muốn đi nơi khác, em không bao giờ muốn đến nơi này dùng cơm.”

Quan Hi Thần dần dần ngừng cười có chút đùa cợt nhún nhún vai, “Ân, vậy được rồi, tôi không chiếm thời gian của cô, cô nhanh chút đi đi, về sau cũng không cần lại đến nơi này.”

“Hi, Hi Thần, anh lời này..... Có ý tứ gì?” Lúc này Tô San San trừ bỏ tức giận, còn có không thể tin.

Hần tao nhã hươ hai tay, “Ý tứ như lời đã nói, cô đi thông thả, thứ tôi không phụng bồi, cơm của tôi còn không có ăn xong, không đếm xỉa tới cô.”

“Anh..... Anh..... Hừ!” Nàng tức giận xoay thân liền hướng ngoài cửa đi.

Phương Nhược Tuyết có chút há hốc mồm, không nghĩ tới hiện tại ngư lang còn cá tính như vậy, ngay cả kim chủ cũng dám đắc tội.

“Uy, cô thực có khôi hài trời cho.” Hần cánh môi đẹp hơi hơi gợn lên.

Hôm nay nếu không phải nha đầu ngốc này xuất hiện, hần còn không biết muốn dùng cái phương thức gì thoát khỏi nữ nhân đáng ghét Tô San San kia.

“Tôi không gọi uy.”

“Nha, vậy cô tên gọi là gì?”

“Phương Nhược Tuyết.” Nói xong nàng liền muốn cắn đầu lưỡi chính mình, nàng làm chi hữu vấn tất đáp? (Có hỏi có trả lời)

“Phương Nhược Tuyết, cô rất có khôi hài trời cho.”

“Khôi hài? Tôi cũng không nói gì buồn cười.” Kỳ quái, hôm nay khách nhân như thế nào đều nghe không hiểu người khác nói gì? Tựa như nàng nghe không hiểu Trần Thiên Sơn nói gì nha.

“Ha ha — này buồn cười.”

Buồn cười? Làm sao buồn cười? “Tôi là không hiểu làm sao buồn cười, nhưng tôi còn phải nhắc nhở anh, làm ngư lang không có gì phải ngượng, đáng xấu hổ là không có đạo đức nghề nghiệp a, anh làm sao có thể hẹn hai cái khách nhân gặp mặt một trước một sau liền nhau như thế, vạn nhất thời gian không kịp làm sao bây giờ? Khách nhân sẽ tức giận.”

“Cô đang nói cái gì.....”

“Còn có, cho dù khách nhân vô lý thì anh cũng không thể đắc tội a, nghề phục vụ chính là như vậy, anh hiểu hay không a? Cần thận suy nghĩ đi, tôi trở về công tác, tự iải quyết cho tốt.” Nói xong, còn vỗ nhẹ bờ vai của hần, không cho hần cơ hội phản bác bước đến phòng bếp.

Quan Hi Thần khó hiểu nhíu mày.

Ngư lang? Đạo đức nghề nghiệp? Nghề phục vụ? Nữ nhân ngốc này đang nói cái quỷ gì a?

~ ~

~Huýt sáo vừa mới bước vào cửa nhà, Quan Hi Thần lập tức cảm giác được không khí không tầm thường.

Nhìn Lâm Khinh Vi trên sofa vẻ mặt nghiêm túc, hần cả người thần kinh nhanh chóng buột lại.

“Ha la ~ Lâm phu nhân, bà không phải là cùng bạn thân đi spa dưỡng da sao, như thế nào trở về sớm như vậy?” Ân..... Sắc mặt thực thối, lại thêm nặng nề.

Vì thế hấn lấy lòng lại mỉm cười mê người, “Kỳ thật tôi cảm thấy làn da Lâm phu nhân tốt lắm, cần bản không cần đi spa nha.”

Đáng tiếc đối lấy hấn lời ngon tiếng ngọt chính là một cái ánh mắt lạnh như băng, Lâm Khinh Vi mặc âu phục bó sát người màu hồng hai chân tao nhã vắt chéo, cầm chén trà tinh xảo, nhìn ông con miệng ngọt hơn mật, nàng như trước bảo trì biểu tình cao ngạo.

“Thằng con bất hiếu, biết sai liền chính mình quỳ lại đây!”

“Lâm phu nhân, mẹ sinh hai cái chân cho con chỉ dùng để đi, từ nhỏ đến lớn, mẹ cũng không dạy con quỳ a, thứ con bất tài, mong rằng mẫu thân đại nhân thứ lỗi..... Ôi.....” Quan Hi Thần đắc chí một cái mà không chú ý, lỗ tai đã muốn gặp nạn, bị người nào đó hung hăng nhéo lên.

“Uy uy uy! Lâm phu nhân — Lâm mỹ nữ..... Lâm đại tiểu thư..... Mẹ than yêu..... Rất đau ai!” Hấn cả người bị nhéo đến trên sô pha, còn bị dùng một bộ đáng muốn ăn sống làm thịt hấn hung ác đe dọa, thực đáng thương.

“Xem con còn dám lăm lăm mom với mẹ không!” Lâm Khinh Vi trong cơn giận dữ véo lỗ tai con, “Con nói, mẹ trước khi rời đi đã nói muốn giới thiệu cho con Tô San San, con rốt cuộc như thế nào đắc tội với người ta ?”

Nghĩ đến con trai có đủ loại chiến tích “oanh liệt” trên tình trường, nàng tức giận đến nổi trực tiếp đem hấn lỗ tai kéo ra.

Một thời gian trước, nàng nhờ đại hảo hữu thời đại học giúp con trai tìm một cô gái thân gia trong sạch, tốt nhất là có thể thuận lợi kết hôn, khi đối phương cùng nàng nhắc tới Tô San San, nàng kỳ thật có chút vừa lòng.

Tuy rằng Tô San San tính tình kiêu căng một ít, cá tính bá đạo một ít, nhưng là so với ông con chuyên nháo chuyện xấu lại thường bắt cả hai tay các nhóm nữ ngôi sao, ít nhất còn tốt hơn, bởi vì nữ nhân làm nàng vừa mắt thật hiếm.

Hết lần này đến lần khác hấn cùng người ta lần đầu tiên gặp mặt, liền đem đối phương tức giận đến về nhà ôm đầu khóc rống, hại nàng bị bạn tốt mắng, thật sự mất mặt.

“Con với Tô San San làm sao vậy? Một không đánh nàng , hai không mắng nàng, hoàn hảo theo yêu cầu của nàng, có làm sai chỗ nào?” Hấn tức giận đẩy ra ngón tay ngọc mẫu thân đang đặt trên tai, thâm oán ngồi thẳng thân mình.

“Con còn dám nói?” Lâm Khinh Vi ngón trở dùng sức chỉ cái trán hấn, “Mọi người đều nói, con đương trường làm cho người ta khó xử, mẹ thực không hiểu con, San San với lũ hồng phấn tri kỷ có điểm nào không bằng ? Con muốn khi dễ người ta như vậy?”

Cái cô Tô San San kia khẳng định thêm mắm thêm muối nói gì đó, nhưng hấn một chút cũng không để ý, cũng không nghĩ là biện giải, dù sao hấn không thích nàng là sự thật.

“Con nha, đã ba mươi mà chưa kết hôn, đám bằng hữu của mẹ có nữ nhi cơ hồ đều gả cưới, tốc độ thực nhanh chóng, ngay cả tôn tử cũng có, con như vậy bảo mẹ muốn như thế nào ngắc đầu ở trước mặt bằng hữu? Còn nữa, đến khi nào mẹ mới được hưởng niềm vui thú tuổi già?” Lâm Khinh Vi chuyển sang ôn nhu, buồn rầu nói, thiếu chút nữa sẽ chảy xuống hai hàng lệ. (Song : bác, con có thuốc nhỏ mắt...Bác : *chỉ đầu* con quỳ con , bác cảm ơn nha ...)

Quan Hi Thần thế này mới thu hồi ý cười, đứng đắn nói: “Mẹ, hôn nhân của con, con chính mình có thể làm chủ, huống hồ con cảm thấy, cấp không nổi người ta thứ gì đó, sẽ không nên hứa hẹn dễ dàng.”

Nàng tức giận đến đối hấn vừa đâm vừa xoa, “Tôi mặc kệ, tôi không cần biết, dù sao anh nếu không cưới vợ thì đừng mong gọi tôi một tiếng mẹ!”

“Tuân mệnh, Lâm phu nhân, ai nha —” Hấn trả lời, rất nhanh liền như bà đồng một cái thiết sa chương.

“Còn có phần ngoại lệ, không cưới vợ, sau này anh ngay cả cửa nhà cũng đừng nghĩ bước vào!”

“Một mình mẹ ở trong phòng lớn như vậy, chẳng phải là sẽ tịch mịch?”

“VẬY con liền cưới vợ!”

Thấy mẫu thân bộ dáng muốn giết người, Quan Hi Thần chịu không nổi phát phát tay: “Được rồi được rồi, con đã hiểu.”

Né tránh mẫu thân đuổi giết, hắn trốn vào phòng ngủ, đơn giản thu thập vài món quần áo tắm rửa, liền thập phần tiêu sái theo thang lầu đi xuống dưới.

Lâm Kinh Vi đang nổi nóng khó hiểu nhủ mày, “Con đây là muốn làm chi?”

“Rời nhà trốn đi, làm cho Lâm phu nhân khỏi nhọc mắt.” Chuyện tới nay, nếu muốn bên tai thanh tịnh, cũng chỉ có thể ra hạ sách này.

“Ừ, anh là đồ bất hiếu đáng chết, nếu có can đảm bước ra khỏi cửa, anh về sau có cầu khẩn tôi, tôi cũng sẽ không cho anh trở về.”

“Con rất nhẫn nại đợi ngày mẹ cầu con trở về.” Buông lời nói sau, hắn bắt cần đời thối đi một cái hôn gió, “Muoa..., Lâm phu nhân thân ái.”

Tiếp theo, hai cánh cửa gỗ thực không khách khí đóng sầm thật mạnh ở trước mặt Lâm Kinh Vi.

2. Chương 2

Chiều ngày nghỉ, Quan Hi Thần lái xe thể thao nhàn rỗi đi lung tung, những ngày không phải đi làm, hắn bình thường đều là hẹn hò giết thời gian, nếu không thì chính là cùng bạn tốt uống rượu nói chuyện phiếm.

Nhưng hắn hôm nay một chút hưng trí hẹn hò đều không có, nhàm chán, rốt cuộc làm sao để vui đây?

Việc vui..... A, hắn nghĩ tới — thân xe lưu loát quay lại, chạy về hướng “Tự đẳng nhĩ lai”.

Hơn mười phút sau, liếc mắt một cái quán cà phê đã hiện ra, hắn sung sướng đẩy cánh cửa thủy tinh, thanh âm nhiệt tình tiếp đón, lại thiếu cảm giác quen thuộc, tầm mắt khóa nhanh quầy bar, Quan Hi Thần chau mày.

Kỳ quái, nàng trốn? Sẽ không là bị nam nhân lừa tiền, lừa đến trốn chạy đi?

Nghĩ đến này khả năng này, cảm xúc khó chịu lại tới nữa, tốt lắm, hắn nhớ rõ cái mặt nam nhân kia, hắn muốn kêu bằng hữu ở cảnh cục vẽ lại chân dung, sau đó truy nã! Không, hắn là vận dụng hình phạt riêng, trước nhỏ móng tay ngâm nước muối.....

Ngồi vào chỗ của mình, Quan Hi Thần ở trong đầu tưởng tượng thiên kì bách quái các hình phạt riêng cho Trầm Thiên Sơn, rốt cục nhìn thấy Phương Nhược Tuyết.

Mái tóc dài buộc gọn gàng đuôi ngựa, mặc chiếc váy voan màu xanh nước biển, chân đi giày xăng đan, không đánh phấn, chỉ tô một chút son, nàng hôm nay xem ra thực giống với ly thạch hoa quả mùa hè rất mê người.

Theo ánh mắt, hắn nhìn nàng đi lên sân khấu.

“Tự đẳng nhĩ lai” có cái khác hấp dẫn khách hàng chính là diễn xuất đàn dương cầm, thời gian cố định diễn tấu đàn dương cầm có thể là cho không khí dùng cơm, cho tới nay đều được khách nhân hoan nghênh.

Nhưng hắn thật đúng là không nghĩ tới, nguyên lai nàng sẽ đánh đàn.

Trước mắt bàn dân thiên hạ nàng nâng tay, khí thế mười phần, chỉ chốc lát, mười ngón tay phải trái bắt đầu đánh đàn, những nốt nhạc di chuyển quanh quẩn, chính là.....

Một khúc tiếp theo một khúc, mãi cho đến khi thời gian diễn tấu chấm dứt, rồi đến “Tiểu tình tình”, người xem dưới đài khả năng là cố ý an bài, nhưng nàng đàn lần thứ hai lại do dự, nhìn xuống đài vẻ mặt lo lắng, Quan Hi Thần một chút cũng chưa bỏ qua.

“Làm sao vậy? Tâm tình không tốt.”

Phương Nhược Tuyết đang trầm tư phát ra thanh âm hoảng sợ, nhanh ngẩng đầu, “Anh như thế nào ở đây? Chẳng lẽ anh lại cùng khách nhân hẹn ở trong này gặp mặt?” Làm người lang thật tốt, bộ dáng thực nhân nhả.

Khách nhân? “Tôi không phải.....”

Không cho hắn cơ hội biện giải, nàng đánh gãy hắn trong lời nói, “khách nhân của anh còn chưa tới, liền sửa hẹn nơi khác tốt lắm, chúng tôi đợi lát nữa sẽ chơi dương cầm.” Nói xong, nàng áp úc thở dài.

Em trai trở về phải tiếp một đoàn Âu Châu, hẳn là sẽ không phát hiện chuyện này đi?

“Vì sao muốn đánh đàn?” Hắn là đến đây tìm việc vui, nàng nếu đánh đàn, hẳn muốn chế giễu? Hắn thực nể trọng nàng nha.

“Anh vừa rồi không có nghe đến tôi đánh ba lượt “Tiểu tinh tinh” sao?”

“Àn, thực lưu loát, dễ nghe.”

“Là, anh cũng cảm thấy như vậy? Tôi từ nhỏ đến lớn thì chuyện này là kiêu ngạo nhất, lúc ấy tôi khổ luyện thực..... A — tôi nói này làm chi? Đây không là vấn đề trọng điểm, dù sao tôi cuối cùng không thể vẫn đàn cùng thủ, kỳ thật nếu khách nhân nhận cũng là có thể, không đúng không đúng, trọng điểm không phải này, tôi.....” Quá mức phiền não, nàng lâm vào suy nghĩ lạc trong sương mù.

Quan Hi Thần có thể khẳng định, nếu lời nói của nàng giống những cô gái khác, hẳn sẽ lập tức quay đầu chạy lấy người, hẳn chán ghét nghe đi nghe lại những thứ vô nghĩa.

Nhưng lời của Phương Nhược Tuyết, hẳn lại ngay cả đánh gãy ý tứ đều không có, đại khái..... Bởi vì nàng mang tới niềm vui đi!

“..... Như vậy anh nghe hiểu sao?”

Nàng mở to hai mắt, tràn đầy chờ đợi nhìn hắn, giống như nếu hắn lắc đầu, nàng sẽ lại chìm trong sương mù một lần, Quan Hi Thần không khỏi bật cười. Biểu tình của nàng có thể nào sinh động như vậy a.

“Ý của cô là nói, hôm nay người đánh đàn không thể tới, cố không muốn làm khách nhân mất hứng, cho nên lên sân khấu thay thế, mà cô chỉ biết “Tiểu tinh tinh”, chỉ biết đàn mỗi bản này?”

“Chính là như vậy.”

“Kia rõ ràng liền báo cho khách nhân biết diễn tấu hôm nay lâm thời hủy bỏ không phải tốt sao, không cần đóng cửa đi?” Cứ như vậy đóng cửa sẽ tổn thất càng nhiều, cô nàng này thật sự không quá thông minh.

Phương Nhược Tuyết ánh mắt đột nhiên phát ra quang mang như siêu nhân trong phim hoạt hình, lại dùng ngữ khí của tráng sĩ cắt đứt cổ tay nói: “Anh giấu lại nha, khách nhân hôm nay ,hôm qua, rồi cả ngày mai vẫn như vậy, nhưng là ngày mai ai đến có thể hưởng thụ, hôm nay thì không, như vậy thực không công bằng sao?”

Hắn nở nụ cười, nụ cười mà chính hắn cũng chưa phát hiện ôn nhu, “Có ai nói cô thực ngốc a?” Nhưng lại ngốc thật sự.

Trên mặt nàng nhất thời mây đen dày đặc, “Có, cho nên thêm anh cũng chả sao.” Trong nhà mỗi ngày đều có người ca cầm nha, ngay cả gọi điện thoại trở về ân cần thăm hỏi cũng đều là — ngu ngốc, chị hôm nay khỏe không?

Làm ơn, nàng cái này chỉ gọi là người tài về ngoài đàn dạo thôi a !

“Tôi giúp cô đi.” Hắn thật lâu không có loại cảm giác hưng trí bừng bừng này.

“Àn? Anh như thế nào giúp tôi? Giúp tôi đóng cửa nha?” Nàng cũng không phải không mời người khác, cái này đúng là chủ ý ngu ngốc.

“..... Tôi là nói tôi có thể thay thế người chơi đàn lên sân khấu diễn tấu.” Hắn lộ ra biểu tình đắc ý.

Tuy nói đàn dương cầm không phải sở trường của hắn, nhưng không thể không nói, tiểu hài tử điểm ưu thế gia đình có tiền, hắn nhưng là học đàn từ nhỏ, đều là do các danh sư đến dạy, chưa từng ngừng, chính là vài năm bận rộn chuyện công ty, thiếu thời gian luyện tập.

Phương Nhược Tuyết có điểm do dự. Cho dù nàng chỉ biết “Tiểu tinh tinh”, nhưng ít nhất là đàn tốt, ngư lang này thoát nhìn cũng chỉ có một bộ dáng hơi hợt, sở trường đại khái là lời ngon tiếng ngọt linh tinh đi, hắn thật sự biết đánh đàn sao?

“Uy, anh sẽ không phá hỏng thương hiệu của tôi đi?”

“Tôi không gọi uy.” Hắn thích cảm giác hai người càng ngày càng quen thuộc, không thích cách gọi “Uy” xa cách kia.

“Nha, vậy anh tên là gì?” Nàng lễ phép thuận miệng hỏi, dù sao nàng tuyệt đối không có tiền thừa cho hắn tiêu phí trong tiệm, không có cơ hội nào dùng tới tên của hắn cả.

Dừng một hồi, hắn thông thả nói “Quan, Hi, Thần.” Sau đó chờ nàng thét chói tai.

“Nghệ danh hay tên?” Nếu là nghệ danh làm chi không lấy lóe sáng một chút? Nếu trực tiếp kêu như vậy, nàng còn có thể ý tứ mà giúp hắn vỗ vỗ tay vài cái.

“Đương nhiên là tên nha, đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ.” Cái này cũng hét lên đi?

Oa, ngư lang này kinh nha, còn học người ta nói cái gì đại trượng phu, cũng may nàng sớm có lễ phép, sẽ không giáp mặt mà giễu cợt người ta.

Vươn tay, nàng kéo hai tay hắn, “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hạnh ngộ hạnh ngộ (hân hạnh được gặp), chúc anh làm ăn thịnh vượng, tiền vào như nước, đông như trẩy hội, mãi mãi không hết..... Không đúng không đúng, coi như tôi chưa nói, dù sao chính là chúc mừng anh!”

Bị tay nhỏ bé non mềm của nàng cầm, tâm Quan Hi Thần không hiểu sao có chút rung động, nhưng mặc kệ là cái gì động, cuối cùng đều bị diệt sạch bởi câu nói kế tiếp của nàng.

Hắn thực buồn mở miệng, “Cô rốt cuộc có biết hay không tôi là ai?”

Tổng tài Quan thị, cho dù không thấy người hắn, cũng nên nghe qua tên hắn đi!

“Àn, trước tiên là nói tốt, tôi nói như vậy không có làm thấp anh, anh biết đi?” Thấy hắn cứng ngắt gật đầu, nàng tiếp tục nói: “Tôi không hay giao du như anh, nói thật ra tôi thật sự không hiểu, cứ hờ hững giả ý như vậy có cái gì cao hứng? Huống hồ.....”

Tốt lắm, nàng vẫn hoàn toàn coi hắn là ngư lang.

Lần này giải thích nàng lại không có nghe, hắn mượn nhạc quán thông lỗ tai nàng: “Tôi trước giải thích với cô, tôi không phải.....”

“Cho nên sao, anh thật sự muốn lên đánh đàn sao?”

Mẹ kiếp, hắn thực muốn đánh nàng vài cái (Bạn Song: Chị, đừng lấy anh, chưa lấy đã vũ phu như thế rồi), cô nàng này như thế nào luôn đánh gãy lời hắn? “Phương Nhược Tuyết, cô hãy nghe cho kỹ, tôi.....” Đợi chút, hắn thay đổi chủ ý.

Ngư lang tràn đầy khí thế, thận trọng đứng lên, nàng nửa câu cũng không dám nhiều lời, ngay cả hỏi cũng không.

“Cô có biết, tôi là..... Ách, ngư lang, cho nên về tài nghệ càng có thể nâng cao, nữ sinh hiện tại không phải thích người có tài hoa sao? Mà tôi tài nghệ chính là đánh đàn.” Quan Hi Thần thay đổi chủ ý phóng ra thanh âm ôn nhu, nói như thật.

Cũng đúng, hắn nói có đạo lý, “Vậy cho anh thử, đợi lát nữa đến giờ anh liền lên sân khấu. A! Âu phục của em trai tôi nói không chừng anh mặc vừa, anh đợi chút, nó hình như để lại một bộ ở trong tiệm, tôi tìm cho anh.” Không đợi hắn đáp lại, Phương Nhược Tuyết vội vàng đi vào phòng nghỉ.

Nhìn bóng dáng của nàng, hắn có thâm ý khác nở nụ cười.

Hắn nghĩ, hắn tìm được chỗ vui vẻ rồi !

Hắn nhớ rõ ngoài cửa có quảng cáo cho thuê, hình như là cô nàng này tìm bạn chia phòng(Cùng thuê), mà hắn vừa lúc cảm thấy rời nhà ở khách sạn thực không thú vị, có lẽ,cái hắn cần là bạn cùng phòng.

Để cho nàng hiểu lầm hắn là ngư lang tốt lắm, nàng không biết thân phận của hắn ngược lại chơi đùa càng thích.

“Uy, thời gian không còn sớm, anh mau thay quần áo lên sân khấu.” Phương Nhược Tuyết cầm âu phục lại gần, đập đập bờ vai của hắn.

“Tôi không gọi uy.”

“Nha, được rồi.” Được rồi được rồi, kẻ thức thời là trang tuần kiệt,cái ny nàng biết. Thay bằng tươi cười lấy lòng, nàng như trẻ con lắc lắc cổ tay áo hắn,“Hi Thần, giúp tôi đi.”

Cứ như quen biết từ lâu, hắn thuận thế sờ sờ đầu nàng,“Ngoan, tôi hiện tại phải đi thay quần áo.” Nàng tiếng “Hi Thần” thực dễ nghe.

Nhu thuận gật gật đầu, nàng “hớn hở” nhìn theo hắn đi vào phòng nghỉ, còn không muốn dời mắt, bởi vì tên kia thực đều .Ai ~ ai kêu là nàng có việc cần người.

Bất quá, than thở của nàng nửa giờ sau liền tan thành mây khói, không thể không khen ngợi chính mình thông minh, nàng thật sự là đào được vàng mà, không , là trân bảo !

Quan Hi Thần cảm nghệ thực không thể chê, tương xứng cùng người được mời đến, không nghĩ tới, ngư lang hiện tại tố chất cao như vậy, nàng phải nghiêm nghị mà kính nể.

Nhưng duy nhất phiền toái là — nàng vẫn mỉm cười, dùng ánh mắt vô hạn tán thưởng theo dõi hắn, khi hắn nghỉ ngơi, còn phải dùng hết từ ngữ tán dương hắn.

Sau đó hắn sẽ đặc ý vỗ vỗ đầu của nàng, nói cho nàng — tôi là thay thế trời,trời thương người khác khổ sở, cô không cần khách khí.

Tốt lắm tốt lắm, hiện tại ngư lang tố chất thật sự rất cao, nói chuyện thực lễ phép, so với Trầm Thiên Sơn, ít nhất hắn nói mười câu thì chín câu nàng không hiểu, nhưng tên này hình như là cố ý, mỗi một câu đều làm cho nàng nghe hiểu, nhất là lời mắng chửi người .

“Nhược Tuyết, tôi muốn uống Latte, muốn cô pha ngay lập tức.” Quan Hi Thần từ sân khấu xuống, đây là lần thứ hai trong buổi tối hôm nay, hắn hẳn là mệt chết đi, nhưng trên thực tế tinh thần lại tốt đến không ngờ, nhất là thời điểm sai vật người khác.

Nở nụ cười sáng lạn, Phương Nhược Tuyết mềm mại gật đầu,“Được, tôi đi, anh đợi chút.”

“Nhanh chút, tôi khát.”

Trên bàn có nước sôi, khát sẽ không uống nha? Nhưng nàng chỉ dám ở trong lòng mà toái niệm, bởi vì đợi lát nữa còn có lần cuối cùng muốn phiền toái hắn.

“Tôi đã biết, tôi sẽ nhanh thôi.” thanh âm tinh tế ngọt ngào , trên mặt cũng nhìn không ra bất đắc dĩ gì.

Chính là, mới xoay người, liền biến thành vẻ mặt hoàn toàn bất đồng.

Nàng quyết định, sau khi kết thúc thời gian buôn bán hôm nay, nàng muốn học Trầm Thiên Sơn, cùng hắn “Ăn đoạn nghĩa tuyệt”!(=))

“Trầm Thiên Sơn, cậu tên hỗn đản này đứng lại ình, lần trước thời điểm ở nhà ăn cậu dựa vào cái gì nói muốn cùng mình chia tay? Mình khi nào thì thành bạn gái của cậu? Còn nữa, cậu cướp sạch tiền trên người mình, hại mình bị mắng, đồ hỗn đản, vương bát đản.....”

Linh — linh linh —

“Uy, Trầm Thiên Sơn, cậu rốt cuộc có hay không đang nghe mình nói chuyện?”

Linh — linh linh —

“Trầm Thiên Sơn.....”

Linh –

Chuông điện chói tai làm cho Phương Nhược Tuyết không có biện pháp tiếp tục khảo vấn, chỉ có thể không cam lòng mở hai mắt.

Hừ, tức giận nha, nguyên lai nàng không phải thật sự gặp được Trầm Thiên Sơn, càng tức là, tên Trầm Thiên Sơn kia ngay cả ở trong mộng nàng cũng muốn phá nàng, hỏi mà không nói một tiếng.

Đáng giận hơn là thanh âm chuông điện đem nàng đánh thức, không biết chờ một chút cho nàng có cơ hội tiếp tục đối hấn nghiêm hình tra tấn.

“Linh — linh linh —”

Dồn dập chuông điện thủy chung không có buông tha, nàng nhú mày, nhìn đồng hồ báo thức phía trên vách tường, cả kim dài kim ngắn vừa lúc chỉ đúng mười hai giờ.

Làm ơn, nửa đêm mười hai giờ, có ai lại ấn chuông cửa nhà người khác?

Chẳng lẽ..... Không thể nào, nàng sẽ không là gặp được “A phiêu” đi!

Cái này..., nàng sợ tới mức vội vàng đem thân mình kiêu nhỏ vùi vào chăn mềm mại, tính nhắm mắt làm ngơ, đối phương cố tình không buông tha nàng, chuông cửa vẫn vang lên.

Không được, còn như vậy nữa nàng cũng ngủ không được.

Cả gan nhảy xuống giường lớn, Phương Nhược Tuyết thật cẩn thận đi ra phòng ngủ, bật đèn phòng khách, nhút nhát đi ra cửa, khẩn trương xoay nắm chốt cửa phòng, lọt vào trong tầm mắt là một đạo thân ảnh cao lớn.

Không đợi nàng phản ứng lại, thừa dịp nàng tạo ra khe hở ở cửa, thân ảnh cao lớn tựa như quỷ không khách khí đẩy cánh cửa, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xông vào nhà nàng.

“Cô ngủ chết sao? Không có ý thức nữa, tôi ấn chuông điện lâu như vậy, cô hiện tại mới đến mở cửa!” Vừa mới bước vào bên trong, Quan Hi Thần tức giận bùng nổ.

Vạn nhất có cháy, ngu ngốc này liền ngủ thẳng đến thiên đường sao? Thật sự là tức chết người đi được!(Bạn Song : Cách liên tưởng của anh quả thật....báỉ phục báỉ phục)

Mặc bộ đồ ngủ in hình chuột mickey, Phương Nhược Tuyết sợ tới mức mở to hai mắt, miệng lắp bắp, “Anh..... anh..... Như thế nào là anh?”

Mang theo một cái va li nhỏ hiệu LV, Quan Hi Thần nhìn nàng đang kinh ngạc vạn phần liếc mắt một cái, tức giận biến mất, mày rậm anh tuấn hơi hơi gợn lên.

Nàng — thật là thiên tài khôi hài, bộ dáng mặc áo ngủ bị làm tỉnh lại rất buồn cười, còn có..... Thực đáng yêu.

“Không phải tôi thì là ai? Hay cô hẹn ai?” Khơi mi, hấn khó chịu.

“Không, không có.”

“Như vậy tốt rồi.” Xoay người, chỉ thấy hấn tìm kiếm cái gì trong hành lí.

Phương Nhược Tuyết bị hấn khiến cho không hiểu ra sao. “Như vậy tốt rồi” Là cái ý tứ gì? Nàng có hay không hẹn người cùng hấn xông vào nhà nàng có quan hệ với nhau sao?

Rốt cục tìm được, Quan Hi Thần rút ra tờ giấy hồng đưa cho nàng, “Nha, cái này, cô không phải tìm bạn cùng phòng sao? Chúc mừng cô.”

“Chúc mừng?” Hấn nói cứ như đúng là nàng rất vinh hạnh, nhưng nàng nghe một chữ cũng không hiểu.

Nhìn quanh phòng ở liếc mắt một cái, hấn gật gật đầu, “Tuy rằng hơi nhỏ, vị trí lại hẻo lánh, bất quá.....” Hấn cao ngạo xoay người nhìn nữ nhân ngắn người, “Lại chúc mừng cô, tôi thuê phòng ở của cô.”

Từ lúc rời quán cà phê đi, hắn liền khẩn cấp thi hành kế hoạch, vốn là buổi sáng ngày mai mới tới, nhưng nằm trên giường khách sạn chính là ngủ không được, vì thế hắn muốn làm nhanh một chút, nhanh chóng thu thập hành lý tới đây. (Bạn Song : Anh nôn nóng cái gì , đời còn dài , chị là của anh)

Từ sau khi quen tiểu ngu ngốc này, hắn bắt đầu làm những chuyện gần như chưa làm bao giờ, tỷ như phát huy chính nghĩa có thừa, sinh ra hưng trí đùa sủng vật, kỳ thật còn rất thú vị.

“Uy, phòng ở của tôi không cho nam nhân thuê nha, trên giấy hồng có ghi.” Phương Nhược Tuyết chỉ vào tờ giấy, hy vọng có thể sớm một chút chui vào chăn ngủ.

Loại thời điểm này, trước hết nên mỉm cười. Hắn rút ra tươi cười súc vật vô hại (nguyên văn), “Nhưng chúng ta là bằng hữu, hắn là có ngoại lệ là đi?”

“Nhưng là.....”

Mặc kệ nhưng là của nàng, Quan Hi Thần tự động tự phát đi vào trong, bắt đầu đi thăm phòng ở, giống như quyết định muốn ở phòng như thế nào.

Mở ra một căn phòng, xem ra là chuẩn bị cho thuê, nhưng chưa sửa sang lại, đầy tạp vật, vừa thấy chính là không thể ở, hắn chuyển hướng phòng khác bật đèn nhỏ, lộ ra căn phòng màu vàng, rõ ràng nhìn thấy trên giường trải tấm ga hoạt hình, chăn hở ra, trạng thái cho biết chủ nhân vừa ly khai.

Nàng vừa mới là bị hắn đánh thức đi?! Thật tốt.

Biết phá mộng đẹp của người khác, hắn một chút áy náy đều không có, tưởng tượng bộ dáng nàng hổn hển ở trong lòng mắng hắn, tâm tình liền rất tốt.

Phương Nhược Tuyết ngữ khí mang uy hiếp chỉ vào hắn, “Uy, anh tốt nhất lập tức rời khỏi nhà tôi, nếu không..... Nếu không tôi liền báo nguy anh xâm phạm nhà dân!”

Nam nhân này làm sao có thể kiêu ngạo như vậy, cư nhiên qua nửa đêm chạy đến nhà người khác, còn một bộ dáng ác bá, cho nàng một mình thì dễ khi dễ sao?

Đáng tiếc đe dọa của nàng, đối lấy chính là Quan Hi Thần không sao cả xua tay, “Tôi là đến thuê phòng, không phải xâm phạm.”

Gãi gãi đầu, nàng quyết định tư thái mềm mại, “Được rồi, cho dù anh là đến thuê phòng, xin hỏi có ai lại nửa đêm nửa hôm đi xem không ?”

“Tôi.”

“Anh.....”

“Như thế là được rồi.” Hắn đi trở về phòng khách, đem hành lý mang vào phòng nàng.

“Như thế là được rồi” Rốt cuộc là cái kết luận kỳ quái gì? Uy, anh đang làm gì? Còn như vậy tôi thật sự báo nguy nha.”

“Đêm nay cô ngủ phòng khách, tôi ở phòng ngủ.” Hắn tự nhiên mở ra hành lý, lôi quần áo, không cần ý kiến của nàng.

“Uy, nào có người như vậy ?” Người này chẳng những xâm phạm nhà người ta, còn chiếm cả giường của nàng, tức chết đi được !

A — nàng không cần ngủ sofa phòng khách!

Hiện tại nàng chỉ nhớ rõ bảo vệ quyền lợi đêm nay không ngủ phòng khách, hoàn toàn đã quên chính mình vốn là không cho hắn vào ở.

“Tôi, tôi chính là người như vậy.” Rút ra một chồng tiền mặt đưa cho nàng, Quan Hi Thần đem nàng đẩy ra ngoài, “Đây là tiền đặt cọc.”

“Nha, kỳ thật không cần nhiều như vậy, không đúng không đúng, này không phải trọng điểm..... ý tứ của tôi là nói tôi không ngủ phòng khách, không, này cũng không phải trọng điểm..... Tôi không đáp ứng đem phòng cho anh thuê, tuy rằng kỳ thật cũng không phải không thể, nhưng.....”

Này ngu ngốc, tỉnh ngủ cùng không ngủ đều giống nhau, Quan Hi Thần buồn cười lắc đầu.

Hắn quay vào, làm như mình là chủ nhân mở tủ, tìm kiếm chăn bông, đem ra cửa, nàng còn đang toái niệm, hơn nữa đã muốn không biết niệm cái gì.

“Nhạ, cho cô, cô có thể đi rồi, tôi rất mệt.” Dem chăn bông một phen nhét vào trong lòng nàng, hắn đóng cửa lại.

Ân, lúc trước ở khách sạn ngủ không được, nhưng hiện tại hắn thật sự buồn ngủ.

“Anh mệt?”

Hắn đánh cái ngáp, gật gật đầu.

Nàng cũng gật gật đầu, ôm chăn bông, ngốc vù vù quay người lại.

Quấy rầy người ta ngủ thực không đạo đức nha, không đúng không đúng, vừa mới bị người ta làm cho từ mộng đẹp bước ra, nàng mới xui xẻo nhất!

Đầu lại thanh tỉnh chút, quay đầu, thừa dịp hắn đóng cửa, nàng lập tức dùng chân chặn cửa, “Không đúng, chúng ta còn chưa thảo luận xong, từ đầu, tôi không có đáp ứng muốn cho anh ở a!”

“Đừng quên, tôi hôm nay ở quán cà phê giúp cô nha.”

Nói như vậy cũng đúng, nhưng một là một, không thể nói nhập vào như vậy! “Bằng không tôi tính tiền lương cho anh.”

“Ân huệ là có thể dùng tiền trả sao?”

“Tôi không phải ý tứ này, tôi.....”

“Cô thể nào? Cô vọng ân phụ nghĩa!”

Có nghiêm trọng như vậy sao? “Nhưng là.....”

“Tôi giúp cô một ngày, cô có biết mệt chết đi? Tôi đã muốn thực mệt nhọc, cô nhất định phải tại thời điểm này cùng ân nhân so đo một việc nhỏ sao?”

“..... Thực xin lỗi.” Nàng không thể không thừa nhận chính mình là người ăn mềm không ăn cứng, bị hắn nói như vậy, nàng cảm thấy chính mình tội ác tày trời.

Thật tốt để lừa! Giơ tay, Quan Hi Thần nhẹ nhàng vén sợi tóc hỗn độn của nàng, “Nhanh chút đi ngủ đi, nhớ rõ lúc ngủ không cho phép kêu hô, không được nói mơ, còn có..... Không cho phép đánh lén tôi.”

Bởi vì tiếp xúc hắn cùng lời nói ái muội, làm cho sắc mặt Phương Nhược Tuyết hơi hơi phỉm hồng, may mà ngọn đèn quá mờ, hắn hẳn là nhìn không thấy, bất quá nàng vẫn là thực khẩn trương.

Không có giải thích, nàng vội vàng rời đi tầm mắt hắn, chính là không đi hai bước, cổ tay lại bị người ta giữ chặt.

Từ lúc tiến vào đến giờ, hắn mới lộ ra biểu tình thận trọng, nàng không biết hắn muốn nói gì, hoảng hồn khiến tim đập cấp tốc nhảy lên.

“Nhớ kỹ, sau này, không cho phép tùy tiện mở cửa cho người xa lạ, biết không?”

Nàng gật đầu một cái, hắn giống như đạt được lễ vật, tươi cười chậm rãi, buông tay nàng, đóng cửa phòng ngủ.

Độ ẩm còn sót lại nơi cổ tay, làm cho hai má Phương Nhược Tuyết đỏ bừng càng sâu, ngây ngốc đứng một hồi lâu, mới đi tới sofa phòng khách.

Trước lúc ngủ, nàng chỉ nhớ rõ hắn đã kéo tay nàng, về chuyện phòng ở bị xâm chiếm, nàng đã quên.

3. Chương 3

Sáng sớm, khi Hi Thần chậm rãi mở hai mắt, một mảnh quang mang chói sáng chiếu vào khiến hắn không thể không đứng dậy.

Nhìn quanh bốn phía lạ lẫm, hắn sửng sốt một hồi, nhìn đến nơi nơi bừa bãi đầy búp bê cùng mấy con gấu vải nhỏ, cuối cùng nghĩ lại, là hắn ngày hôm qua thực ác bá chiếm phòng của tiểu ngu ngốc.

Ngồi thẳng thân mình, hắn xoa bóp vài cái cho thỏa mãn cái thắt lưng, buổi tối hôm qua ngủ vô cùng tốt.

Chính là nhìn cách bài trí trẻ con cùng với cái chăn trên người họa tiết con mèo, hắn không khỏi mỉm cười. Tiểu ngu ngốc không chỉ có ngốc vù vù, còn thực ngây thơ.

Từ trên giường đứng lên, hắn tính đi phòng tắm rửa mặt chải đầu một chút, khi hắn vừa bước ra phòng ngủ, trước mắt xuất hiện hình ảnh làm hắn buồn cười.

Phương Nhược Tuyết giống con tôm nhỏ cuộn mình trên sô pha, chân có hơn phân nửa đều tuột xuống, nàng tựa hồ lạnh lạnh, tay nhỏ bé ma xát nhau, chính là không có đem chân bông kéo đến.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt nàng, cúi người giúp nàng đắp chăn, nhẹ nhàng nhẹ nhàng, sau đó duy trì tư thế nửa ngồi, cẩn thận đánh giá cô gái trước mắt.

Một đôi mi thanh tú như trăng rằm, nhìn gần, mới phát hiện lông mi của nàng thực không phải dài bình thường, trông chẳng khác gì lông mi mấy con búp bê trong phòng ngủ.

Cái mũi của nàng rất xinh đẹp, cái miệng đáng yêu nhỏ nhắn lúc này hơi hơi mở ra, hồng nhuận làm cho người ta nhìn không được muốn âu yếm.

Nàng bộ dạng rất xinh đẹp, tuy rằng so với phần đông bạn gái của hắn, chỉ có thể tính đủ tư cách, nhưng nàng hơn ở chỗ có một cổ hơi thở lục thảo tươi mát a.

Còn nhớ rõ ngày hôm qua nhìn nàng mặc một chiếc váy voan, thực mê người.

Chỉ tiếc, nàng tựa hồ rất thích diện áo T-shirt hoạt hình cùng quần bò, khi biết không cần lên diễn, lập tức đi thay quần áo, thực đáng tiếc a.

Quan Hi Thần cứ như bị khóa chặt nhìn nàng đến nhập thần, không nhúc nhích, thẳng đến khi người trên sô pha ngồi dậy, không nói hai lời vẫy quanh cánh tay hắn.

“Em ~~ khát nha, chị muốn uống nước.” Phương Nhược Tuyết mơ mơ màng màng mở mắt ra lại nhắm lờ mờ, nửa người trên liền thiếp vào cánh tay hắn, hoàn toàn không phát hiện có điểm không thích hợp.

Nàng tựa thật sự gần, hắn có thể ngửi được hương thơm của nàng hơi hơi phát ra, cảm giác được thân mình mềm mại, tâm nhìn không nổi mà rung động.

“Em trai ~~” Nàng lười biếng thấp giọng làm nũng, “Ngủ ngon nga, em đi giúp chị rót chén nước.”

“Tôi không phải em trai cô.” Trước kia nàng cũng là như vậy đối em trai làm nũng sao? Hắn liền có chút bất mãn.

Phương Nhược Tuyết vẫn đang từ từ nhắm hai mắt, mi nhíu lại, không vừa lòng nói: “Phương Chi Hàn, không ai sẽ vì không muốn đi rót nước mà không nhận mặt người nhà a.”

“Phương Nhược Tuyết, cũng không có người bởi vì muốn uống nước liền nhận bừa người thân nha.”

Àn? Đây thanh âm nghe qua thật sự không giống em trai..... Vừa mở mắt, Phương Nhược Tuyết lập tức bị dọa thật lớn nhảy dựng, thân mình liên tục lui về phía sau, dán tại trên sô pha, cả người lập tức thanh tỉnh.

“Như thế nào là anh?!”

“Đương nhiên là tôi, ngày hôm qua là cô cho tôi vào, tôi còn chúc mừng cô không phải sao? Cô ngủ tới nỗi hồ đồ rồi à?”

Oa, chiêu này chính là truyền thuyết đã lâu làm tắc kê trảo tắc sao(=Vừa ăn cướp vừa la làng)? Nàng cuối cùng cũng thức tỉnh.

Rõ ràng hấn chính mình xông tới, còn nói nàng mở cửa, cung kính mời hấn vào!

Nhảy xuống sô pha, Phương Nhược Tuyết học tư thế ngôi sao điện ảnh lên tẩn, cánh tay gấp khúc, hai tay trình bát tự dạng, tự cho là rất oai phong, sau đó chỉ ngón tay vào Quan Hi Thần.

“Tôi nói cho anh nha, tôi là bậc thầy karate đai đen nha, anh..... Anh nếu đủ thông minh, lập tức xách hành lý rời đi, nếu không..... A đáp –” Chân phải đá một cái, con mắt híp lại, nàng tận lực làm cho chính mình xem ra thực hung ác, “Nếu không tôi sẽ đối với anh không khách khí !”

“Ha ha –” Sáng sớm còn có chuyện buồn cười phát sinh, thật không uổng phí công hấn suốt đêm đóng gói đồ di chuyển lại đây.

“Uy, anh cười cái gì?”

“Đã nói tôi không gọi uy, ngày hôm qua không phải là Hi Thần, Hi Thần kêu rất tốt?”

“Hừ, trước khác nay khác, anh chưa từng nghe qua ngày hôm qua tình nhân hôm nay kẻ thù sao.” Hấn hiện tại dám cường đạo vào, nàng làm chi khách khí nữa.

Nghe vậy, Quan Hi Thần đến gần nàng, ngữ khí mang chế nhạo, “Chúng ta ngày hôm qua là tình nhân sao?”

“Ví dụ, là ví dụ, các anh ngư lang tố chất không cao lắm, nghe không hiểu tiếng Trung a!” Hấn như thế nào còn không ngoan ngoãn ?

Hơn nữa em trai hôm nay rời đoàn Âu Châu, không biết được buổi sáng có thể hay không đến gọi, nếu biết nhà nàng xuất hiện một cái ngư lang, nói không chừng sẽ nghĩ đến nàng tiền nhiều lắm, giảm bớt tiền tiêu vặt của nàng, chuyện này so với “sự kiện Trầm Thiên Sơn” Nghiêm trọng gấp một trăm lần a!

Một chương đẩy ra thủ thế của nàng, Quan Hi Thần dùng ngữ khí cùng tiểu hài tử vườn trẻ nói chuyện: “Tốt lắm, đừng đùa, đi ăn bữa sáng được không?”

Đúng vậy, nàng hơi đói..... Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa trúng chiêu ‘Anh không được đổi đề tài, chuyện này không giải quyết, hôm nay ai cũng đừng nghĩ rời đi nơi này.’

“Ha ha — cô diễn trò phải không?”

“Quan Hi Thần, không cần múa mép khua môi!”

Chơi đã, nàng muốn sao?. Hai tay khoanh lại, hấn quyết định đem lỗi sai đặt ở trên người nàng.

“Cô có biết có câu kêu ‘Mọi người tạo nghiệp mọi người gánh’ đi?”

Không biết nên hình dung như thế nào, Phương Nhược Tuyết có loại lông tơ dựng thẳng ,dự cảm điềm xấu, “Àn, kia lại như thế nào?”

“Nhớ rõ chuyện tôi lần đầu tiên đến quán cà phê không?”

Trường hợp “náo động” như vậy,nàng làm sao có thể không nhớ rõ.“Là lần anh không có đạo đức nghề nghiệp mà hẹn hai nữ nhân đấy a?”

“Cô nhớ rõ là tốt rồi, miễn cho lát nữa nói tôi điêu cô.”

Hấn bộ dáng an nhàn nói, nhưng Phương Nhược Tuyết chính là cảm thấy ý cười bên môi hấn — có tà khí!

“Tôi ngày đó vì cô đặc tội khách quý, kết quả là bị quăng, thiếu kinh tế cùng nơi ở.”

Vì nàng? Cái gì vì nàng? ‘Đợi chút, anh nói vì tôi là sao? Khách nhân là anh chính mình đặc tội, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi? Tôi còn tốt tâm khuyên anh lần sau đừng như vậy.’

“Không có biện pháp, tôi là người trời sinh có chính nghĩa, tổng không thể nhìn cô bị khi dễ lại khoanh tay đứng nhìn, chẳng lẽ như vậy cô cũng muốn trách tôi?” Hấn càng ngày càng bội phục năng lực nói hươu nói vượn chính mình.

“Chính nghĩa là đúng, nhưng là.....”

Quan Hi Thần nhanh chuẩn cắt đứt lời của nàng, “Cô cũng đã nhận thức cùng tôi, để cho tôi ở đây chính là chuyện đương nhiên đi.”

Người này thực khó nhằn, chính là mỗi lần đều có thể đem câu nghi vấn biến thành câu khẳng định, hấn cần bản không có ý tứ cùng nàng thương lượng.

Lông mi nhăn càng chặt, Phương Nhược Tuyết nghĩ muốn nổ đầu mới thốt ra một câu phản bác, “Nói thật, anh nhìn không chỉ không giống bộ dáng một khách quý, chẳng lẽ anh không có khách nhân khác?”

Đưa tay kéo bả vai của nàng, hấn nói: “Chúng tôi hôm đó thật..., về chuyện này, rất nhanh liền truyền khắp, hiện tại mọi người đều nói tôi làm bộ làm tịch, không ai nguyện ý bao nuôi tôi, ngay cả lão bản cũng không cần tôi.”

“Ngày đó không phải còn có một phụ nhân bộ dáng tốt với anh lắm?” Thoạt nhìn cũng là siêu có tiền.

Kia nữ nhân là lão mẹ hấn a! Thật không nghĩ tới sức tưởng tượng của nàng phong phú như vậy, khó trách ngày đó nàng tích cực quan sát bản bọn họ.

“Lúc trước tôi cùng nàng nói chuyện, nếu nàng bao tôi, tôi sẽ không có thể đồng thời để cho người khác bao dưỡng, đến khi chuyện kia lan ra, nàng nói tôi không tuân thủ quy tắc, không muốn nuôi tôi, vốn tôi ở nhà nàng, ngày hôm qua chính là bị nàng đuổi ra ngoài.”

Loại lời này hấn nói mà mặt không đỏ khí không suyễn, nàng thật sự là bội phục hấn mặt dày.

Nhưng còn có một chút là lạ, “Anh thật sự không nhà để về sao?”

“Ấn hừ!” Hấn làm như thật, còn thật sự gật đầu, “Cho nên tôi mới có thể nửa đêm tìm tới cửa a, vốn không muốn nói, tôi sợ cô áy náy, nhưng hiện tại không nói cô là sẽ không cho tôi lưu lại.”

“Không đúng đi, anh làm ngư lang làm ăn lời không ít tiền? Làm sao ngay cả tiền thuê gian phòng để sống cũng không có, tôi không tin.” Ít nhất ngư lang ưu điểm giống hấn như vậy, thực không có khả năng!

“Nhạ.” Quan Hi Thần đột nhiên xòe tay, số lượng phiếu hàng hiệu.

“Làm chi? Anh hy vọng tôi đồng ý a!” Nhìn là biết, nàng muốn kiếm vài năm mới mua được a.

Đập nhẹ nàng một cái, hấn tiếp tục nói: “Cô nghe qua câu ‘phật muốn kim trang, người muốn ăn mặc’ chưa? Tôi và họ lại càng như thế, bằng không cô cho là tây trang hàng hiệu, xe thể thao từ đâu đến? Hơn nữa lão bản chi hoa hồng ít, tôi lại mới vừa vào không bao lâu, có thể có cái gì tiền? Tôi đem tiền đều làm tiền đặt cọc cho cô.”

Bị hấn xoa nắm vai, Phương Nhược Tuyết bắt đầu suy nghĩ, hấn nói không phải không có lý, “Vì thế, bởi vì anh bị tôi hại đến không nhà để về lại không nơi công tác, cho nên tôi sẽ thu lưu anh?”

Thực ra, nàng nói xong kết luận này, vẫn là cảm thấy là lạ, như thế nào kết quả đều thành nàng sai?

Quan Hi Thần cố ý đem thanh âm đè thấp, bộ dáng nghe qua buồn buồn, “Vẫn là nói..... Cô thật sự nhẫn tâm mặc tôi lưu lạc đầu đường?”

Hấn sẽ không khóc đi? Hấn vừa nói như vậy, nàng đã muốn khóc.

Tuy rằng nghề nghiệp ngư lang này nàng không thể nhận thức, nhưng là nhân sinh trên đời thân bẠdo kỷ, nói không chừng hấn có cái gì khó khăn trong quá khứ, mới có thể lựa chọn làm ngư lang, nàng không thể có thành kiến.

“Kỳ thật anh cũng có thể lấy tiền đặt cọc đi thuê nơi khác.” Nhìn hấn như vậy, hấn là không thành vấn đề.

“Nếu cho cô lựa chọn, cô có thể hay không tới nhà người quen, có thể chiếu cố lẫn nhau?”

“Đúng, nhưng là.....” Bọn họ có thân thiết sao?

“Như vậy là được rồi.” Cái tay trên bả vai thuận thế sờ đầu của nàng, như là muốn trấn an nàng.

Lại là cùng một câu, mỗi lần đều lấy cái này nói! Chính là nàng vừa muốn mở miệng phản bác, đã bị đạo thanh âm thứ ba đánh gãy.

“Quầy rầy.” Không nhanh không chậm thanh âm xuất từ một gã nam tử dáng người trẻ tuổi, hắn còn xách một cái hành lý màu cà phê.

“Có chuyện.....” chữ ‘gì’ còn tại trong cổ họng, Phương Nhược Tuyết xoay người vừa thấy người tới, lập tức có cảm giác hết hi vọng.

“Uy, sao em lại tới đây?” Thật đúng là chọn đúng thời điểm a.....

Phương Chi Hàn thoát nhìn là tao nhã, nhưng khôn khéo trong mắt không tránh được ánh mắt Quan Hi Thần, hơn nữa đối phương đang đánh giá hắn.

“Lần này mang đoàn Âu Châu đi có lẽ nhiều ngày, cho nên rời đoàn trước đến thăm chị.” Lộ ra mỉm cười, Phương Chi Hàn buông hành lý trong tay xuống, này khiến Phương Nhược Tuyết sợ tới mức toát mồ hôi lạnh.

Em trai nàng , nàng là người hiểu nhất,nếu hành động này mà xảy ra trước khi nó xuất ngoại, vậy nghiêm trọng !

Này tỏ vẻ cho dù cản không nổi hành trình, nó cũng muốn đem sự tình tìm hiểu rõ ràng, mà công tác, thời gian, hành trình nó đều bỏ qua, khẳng định sự tình đại quan trọng.

Trầm mặc một lát, vẫn là Phương Chi Hàn mở miệng trước,“Hai vị..... Cảm tình tốt lắm?”

Nghe vậy, Phương Nhược Tuyết mới nhớ tới Quan Hi Thần tay còn ôm bả vai của nàng, vội vàng run lên, lập tức hắt ra,“Hoàn hảo.”

Tay trống rỗng, Quan Hi Thần trong lòng nhất thời cảm thấy không thoải mái, nhưng ngại em trai người ta ở đây, cũng không tiện nói nhiều.

“Hoàn hảo? Vậy hai người là cái quan hệ gì?”

“Quan Hi Thần.”

“Bạn cùng phòng.”

Hai người đồng thời nói ra, nhưng Phương Nhược Tuyết đầu tiên làm khó dễ,“Em tôi là hỏi quan hệ của chúng ta, anh nói tên làm chi? Đã nói anh ngu..... nhân viên quán mì thịt bò trình độ không tốt lắm.”

Vỗ vỗ ngực, miễn kinh miễn kinh, nàng thiếu chút nữa lỡ miệng.

“Quan Hi Thần? Nhân viên cửa hàng mì thịt bò?” Phương Chi Hàn nhìn thẳng chị gái.

Chỉ thấy Phương Nhược Tuyết ra sức gạt đầu, nam nhân bên cạnh cổ tình giống đầu gỗ không phản ứng, nàng bất mãn trừng hắn liếc mắt một cái.

“Anh là Quan Hi Thần? Nhân viên quán mì thịt bò?” Lần này Phương Chi Hàn sửa mắt nhìn về phía Quan Hi Thần.

“Tôi là Quan Hi Thần, nếu cần thiết, tôi có thể làm nhân viên cửa hàng mì thịt bò.” Hắn từ ánh mắt đối phương nhìn ra được, em trai nàng là có biết đến hắn .

“Anh.....” Xong đời, cái này như thế nào che lấp đây?

Nói như vậy không phải khắp thiên hạ đều biết hắn không phải sao? Chẳng lẽ hắn còn muốn quang minh chính đại thừa nhận chính mình là ngư lang a? Nàng thật sự sẽ bị hắn làm tức chết!

Nếu em trai biết hắn là chuyên dựa vào tiền bao nuôi của người khác, tuyệt đối không có khả năng đáp ứng cho hắn ở đây..... Ách? Nếu như tên họ Quan nói chính nàng đáp ứng rồi?!

Quên đi quên đi, nàng cũng không nhẫn tâm nhìn hắn không nhà để về a.

“Em trai, kỳ thật hắn.....”

Không có nghe nàng giải thích, Phương Chi Hàn cứ thế nói tiếp.“Em lần này đi ít nhất là một tháng, hiện tại chị tìm được bạn cùng phòng, em cũng có thể yên tâm, nhiều người chiều cố chị, em sẽ không cần ở nước ngoài mà lo lắng nữa.”

“Cái gì? Em nói em đồng ý để chị đem phòng cho hần thuê?” Nàng có điểm không dám tin, lần này lão đệ như thế nào thương lượng tốt như vậy? Rõ ràng biết bọn họ giải thích có vấn đề, nhưng không có hỏi nhiều cũng không có ngăn trở?

“Chẳng lẽ chị là hy vọng em không đồng ý?” Hần nhìn nàng liếc mắt một cái, Phương Nhược Tuyết vội vàng lắc đầu.

Phương Chi Hàn vừa lòng gật gật đầu, tiếp theo cầm lấy tập tiền mới tinh đặt ở trên bàn, mơ hồ đếm một chút, tùy tay đem tiền mặt nhét vào trong túi tiền, “Người ta ngay cả tiền đặt cọc đều giao cho chị, nghề nghiệp lại chỉ là một nhân viên cửa hàng, em có cái gì mà không đồng ý?”

“Là như thế này.....” Sao nàng cảm thấy ngay cả em trai cũng quái lạ.

“Đúng, như vậy là tốt rồi.” Nàng tay đặt lên bả vai nàng, hần đem nàng đẩy mạnh vào phòng bếp, “Em đói bụng, còn có chút thời gian, muốn ăn xong bữa sáng mới đi, chị đi chuẩn bị giúp em.”

Nghe được hần kêu đói, Phương Nhược Tuyết liền không nhiều lời, bắt đầu ở phòng bếp công việc lu bù.

Xoay người, Phương Chi Hàn đi trở về phòng khách, Quan Hi Thần đã nhàn nhã ngồi trên sofa, không coi ai ra gì xem tin tức trên tivi.

Lật xem báo, Phương Chi Hàn mở miệng, “Bào đắc hòa thượng (Ta chưa hiểu J), xảy ra chuyện gì, tôi biết tìm người ở đâu.”

“Không có chuyện gì.”

“Hy vọng.”

Trong lúc nhất thời, một cỗ không khí kỳ dị nguy hiểm lên vào giữa hai nam nhân.

~ ~

~ Quan Hi Thần cùng bạn tốt Lộ Nhĩ Bạch đi ra khỏi quán bar, đã là gần 10 giờ tối.

Đi vào bãi đỗ xe, Lộ Nhĩ Bạch lái xe phong cách thể thao Porsche về nhà trước, Quan Hi Thần ngồi vào trong xe chính mình có chút khó chịu nhìn áo sơ mi trắng dính sột ả chua.

Hần dùng khăn tay ẩm ướt lau đi lau lại trên ngực, nhưng là màu đỏ vẫn rõ ràng lưu lại.

Quá muộn, công ty bách hóa đều đóng, bắt đắc dĩ hần mới mặc cái áo sơ mi này về nhà.

Đều do tên phục vụ kia không có mắt, đi đường cũng không xong, một mâm mỳ thịt bò Ý toàn bộ đứt cho cái áo sơ mi của hần.

Cái tên ngu ngốc này có thể cùng Phương Nhược Tuyết ngu ngơ kết làm bằng hữu nha..... Nói đến tiểu ngu ngốc, hần giống như đã quên cái gì?

Quên đi, không quan trọng, chờ hần về nhà sẽ biết đã quên cái gì.

Chậm rãi đem xe thể thao rời bãi đỗ xe, đèn nê ông đã muốn lóe sáng trên nền đường.

Ban đêm ở thành thị làm cho người ta có cảm giác thực khó tả, bốn phía đều là đèn đuốc sáng trưng, cho dù lúc này thời gian đã sắp mười giờ, nhưng là thành thị vẫn xinh đẹp như trước.

Hần một tay cầm tay lái, một tay đặt trên cửa kính xe, cảnh chung quanh phố như nước chảy mây trôi nhanh chóng trôi đi trước mắt.

Có mấy hàng quán vội vàng đóng cửa, một đám người trẻ tuổi không biết là đi chơi về, hay là muốn đi đâu đùa nghịch, tùm năm tùm ba đi cùng một chỗ.

Ngay tại thời điểm hần nhàm chán thưởng thức cảnh đêm xinh đẹp, một đạo thân ảnh quen thuộc đột nhiên len vào tầm mắt hần.

Cách đó không xa, tại cái ghế đá lớn, một cô gái mặc áo T-shirt màu lam ôm cái túi xách, khẩn trương nhìn xung quanh.

Tầm mắt của nàng nhìn trái nhìn phải, ngẫu nhiên còn nâng cổ tay, nhú mi xem thời gian.

Phương Nhược Tuyết?

Quan Hi Thần vội vàng thả chậm tốc độ xe. Lúc này, nàng làm sao có thể ở đây?

Ngay tại thời điểm hần buồn bực, não đột nhiên hiện lên một đạo tiếng sấm –

‘Buổi tối bảy giờ, chờ ở quảng trường, tôi đi đón cô.’

Không xong, hần đã quên!

Hôm nay nàng tan sớm, hần tâm huyết dâng trào nói muốn mang nàng đi ăn cơm, kết quả Lộ Nhĩ Bạch hẹn hần, hần đi theo, hoàn toàn đã quên chuyện này.

Nhưng là cô nàng này cũng quá u mê, hần hẹn bảy giờ không có tới, hiện tại gần mười giờ, như thế nào không biết mà đi về trước?

Nghĩ tới nàng chờ mình bao lâu, hần ngực nhanh đau một chút.

Cũng không cần biết có thể hay không dừng xe, hần lập tức đem xe đứng ở ven đường, cất bước đi lại chỗ nữ nhân lo lắng nhìn xung quanh.

Tầm mắt chống lại hần, Phương Nhược Tuyết sợ run một hồi, trong lòng căng thẳng rốt cục có thể buông ra, thiếu chút nữa chân mềm nhũn.

“Quan Hi Thần anh đi đâu ?” Trong thanh âm của nàng tựa hồ mang theo một tia chấn kinh run run.

Hần không trả lời, đã muốn có chuẩn bị tâm lý bị mắng.

“Anh không sao chứ?” Đứng lên, nàng nhìn từ trên xuống đánh giá hần, còn bắt hần quay trước quay sau nhìn cẩn thận.

Nhận được điện thoại của hần, không hiểu được vì sao, nhưng nàng chính là thật cao hứng, cũng thực chờ mong hai người ngẫu nhiên có thể giống bằng hữu đi ra ngoài dùng cơm.

Nói thật ra, nàng đối hần không có bài xích, hần trừ bỏ có cái miệng hay giễu cợt nàng, kỳ thật rất chiều cổ nàng.

Mấy ngày nay ở chung, hai người nói giống bằng hữu, tựa hồ lại so với bằng hữu có hơn cái gì đó, nhưng không sao cả, thuận theo tự nhiên đi, nàng không am hiểu mấy vấn đề quá khó khăn này.

Tan làm, nàng vội vàng chạy tới, vừa vặn 6h50, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng tưởng, nếu nàng muộn, người này tuyệt đối không để yên.

Nhưng là lúc ấy từng phút từng giây đi qua, nàng trong lòng nghi ngờ càng ngày càng nặng, bất an cũng càng ngày càng tăng.

Gọi di động hần không tiếp, gọi điện thoại trong nhà không tiếp, kim đồng hồ qua số tám, kim dài nhanh đến số mười, thời gian không ngừng trôi, hần nhưng vẫn chưa có tới.

Chờ chờ, nàng bắt đầu có chút liên tưởng không tốt. Có thể hay không là sự việc đã bại lộ, hần bị vợ hờ đánh ? Hoặc là bị ngư lang khác ghen tị, khiến cho người ta tìm tay chân đến chém? Hay... ở trên đường gặp tai nạn xe cộ, hiện tại nằm ở bệnh viện.....

Càng nghĩ tâm nàng càng hoảng, thẳng đến khi rốt cục nhìn đến hần, tảng đá lớn trong lòng mới buông xuống, cũng thấy rõ, có lẽ đối hần, nàng so với bằng hữu bình thường còn thêm cảm giác kết thân.

“Tôi hỏi anh ,anh trả lời đi a, anh không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?” Hần như vậy không nói lời nào, làm cho nàng lại lo lắng.

“Không..... Không có việc gì.” Lần đầu tiên, hần thật sự đối người khác cảm thấy có lỗi cùng áy náy.

Quan Hi Thần không nghĩ tới câu đầu tiên của nàng cư nhiên là hỏi hần đi đâu, hỏi hần có phải hay không xảy ra chuyện, không có tranh cãi âm ỉ cũng không có chỉ trích, lại càng không giống các nữ nhân hần từng

kết giao, đầu tiên nũng nịu rống hấn hai câu, tiếp theo nhân cơ hội hấn sai hẹn, muốn hấn mua này nợ đổ các nàng.

“Nhược Tuyết, tôi.....” Hấn thật là không hiểu.

“A –”

Hấn thanh âm ý đồ giải thích bị tiếng kêu thảm thiết thình lình xảy ra đánh gãy.

“Máu! Trời ạ! Là máu!” Trong thanh âm tràn đầy hoảng sợ.

Phương Nhược Tuyết kích động chỉ vào ngực áo sơ mi, lo lắng cầm lấy cánh tay hấn bắt đầu đi tuần tra.

“Tắc xi, tắc xi phiền toái ngừng một chút.....” Nàng lôi kéo hấn đến ven đường.

Biết nàng hiểu lầm, Quan Hi Thần vội vàng trấn an, “Nhược Tuyết, tôi không sao, cô xem tôi.....”

Phương Nhược Tuyết căn bản nghe không vào hấn đang nói cái gì, hiện tại trong đầu nàng chỉ có hình ảnh này, xong đời, hấn thật sự bị người ta trả thù !

“Anh chảy máu..... Chúng ta hiện tại đương nhiên cần đi bệnh viện a!” Nàng gấp đến độ muốn khóc đi ra, “Quên đi quên đi, anh đừng đi..... Ngồi xuống, tôi, tôi đi kêu xe.....”

“Nhược Tuyết, hãy nghe tôi nói.”

“Tắc xi –”

“Nhược Tuyết.....”

“Tắc xi –”

“Phương Nhược Tuyết.” Nhìn nước mắt của nàng lăn chảy xuống, hấn lập tức thân thủ đem nàng bắt lấy, “Tôi không sao, tôi không sao, cô xem rõ ràng, đây là sốt cà chua.”

Nhìn đến nàng khóc, ngực hấn cũng khó chịu. Nàng sao ngốc thế? Như thế nào lại không nghĩ tới hấn đã lỡ hẹn ?

Sốt cà chua liền đem nàng khấn thành như vậy, nếu đổi là những người khác, còn có thể sẽ không chân thành quan tâm hấn đâu?

Thoáng chốc, ngực hấn nóng lên, yết hầu giống như bị cái gì chía, ngực một cỗ lo lắng. Đây tiểu ngu ngốc chính là như vậy, mới có thể làm cho người ta khi dễ.

Mà hấn, đột nhiên không muốn để cho người khác khi dễ nàng, hấn chỉ muốn người được phép khi dễ nàng là hấn.

“Sốt cà chua?” Bị dọa đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, Phương Nhược Tuyết vươn tay nhỏ bé, thử sờ sờ áo sơ mi hấn, còn không yên tâm cẩn thận dùng cái mũi ngửi ngửi, “Quả..... Quả nhiên là sốt cà chua.” Lần này, đúng là mùi sốt nha.

Lập tức nàng có chút xấu hổ ngượng mặt, trên mặt tràn đầy ửng hồng, “Đúng, thực xin lỗi..... Tôi vừa mới còn tưởng rằng.....”

Nha, thực ngượng, nàng như thế nào không biết xấu hổ, nàng còn vừa mới nghĩ đến hấn bị cuốn vào mấy chuyện ngoại tình, bị lão công chính quy của người ta đuổi giết?

“Không quan hệ.” Hấn hiếm khi không giấu cợt nàng.

Giờ phút này bộ dáng nàng ngơ ngác ngây ngốc lại làm cho hấn như đắm chìm trong ánh mắt trời âm áp.

Ánh sáng trong đôi mắt to lóe ra chút then thừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, nhất là ánh mắt nàng hồn nhiên, thiếu lời đời, không dối trá, nàng như vậy, làm cho người ta thương tiếc, làm cho người ta đau lòng.

“Đã trễ thế này, vì sao còn muốn chờ tôi?” Chờ hấn một người không tuân thủ lời hứa, để nàng có khả năng gặp người xấu. Hấn nhin không được tự trách.

Biểu tình của nàng có chút khó hiểu, “Anh không phải hẹn tôi bảy giờ chờ nơi này sao? Anh còn không có đến, tôi lại không biết anh phát sinh chuyện gì, làm sao có thể đi trước?”

“Cô thật sự chờ từ bảy giờ tới bây giờ?” Đợi lâu như vậy, lại chỉ quan tâm hần, thậm chí không có hỏi hần là vì cái gì muộn, như thế nào gốc quá?

Nàng như làm nũng lại như thăm oán nói: “Đúng vậy, tôi còn sợ muộn bị anh mắng, không dám ăn trước này nọ, anh biết không? Hôm nay làm việc, cơm trưa cũng chỉ ăn một chút, tôi hiện tại hảo đói nha.”

“Như thế nào không ăn trước cái gì?” Hần tâm đau, hần biết nàng đi làm có bao nhiêu mệt, lại để cho nàng đói bụng chờ hần.

“Tôi sợ bỏ qua thôi.”

Đúng vậy, có một số việc, là không thể bỏ qua.

“Đồ gốc!” Lại sờ sờ đầu của nàng, chỉ bất đồng là, lần này hần còn bỏ ra thêm một cái ôm.

Cái đầu nhỏ nhỏ của nàng, bả vai gầy teo nhược nhược, thân mình mềm nhũn, cảm giác ôm vào trong ngực, thoải mái khiến hần không nghĩ sẽ buông ra. (S : Về nhà ôm tiếp anh ơ)

Bị hần ôm vào trong ngực, Phương Nhược Tuyết tim đập thành thịch. Bọn họ hiện tại ở quảng trường nha, người đến người đi, hần như thế nào liền như vậy quang minh chính đại ôm nàng?

Tuy rằng, hai tay hần rất chắc khỏe, cảm giác bị hần ôm rất an toàn..... (S: chị nên nói là được anh ôm ạ)

Hần trên người có hương vị thảo nhiên, thực có thể mị hoặc lòng người.

Mà nàng cũng vì cái ôm ấp, tâm kinh hoàng không ngừng.

Nhưng

Bọn họ là quan hệ gì? Có thể ôm như vậy sao?

Còn có a.....

Ngô!

Suy nghĩ còn chưa xong, cánh môi ẩm áp liền thừa dịp nàng chưa chuẩn bị đã cúi xuống, dụ dỗ muốn nàng mở ra cái miệng nhỏ nhắn, muốn hai người môi lưỡi quấn lấy nhau.

Ông trời! Hần còn..... Hần còn hôn nàng?! (S : Vâng, nhắm mắt vào đi ạ)

4. Chương 4

Phương Nhược Tuyết hoảng hồn đứng trong phòng tắm, tay trái cầm cốc nước, tay phải giơ bàn chải đánh răng, nhưng chậm chạp không hề có động tác.

Suốt một đêm, nàng lăn qua lộn lại vẫn ngủ không được, chỉ cần nhắm mắt lại, sẽ nhìn thấy tình cảnh Quan Hi Thần đem nàng ôm vào trong lòng, ôn nhu hôn nàng.

Chỉ là tưởng tượng, nàng có thể biết mặt đỏ bừng rồi.

Hần cư nhiên hôn nàng! Là hôn nha, cách thức tiêu chuẩn là hôn lưỡi nha, như là muốn đoạt đi hô hấp đối phương nha, cho dù nàng có gốc đến mấy cũng biết, kia tuyệt đối không phải lễ nghi nước ngoài.

Cho nên sao? Hần như vậy là cái ý tứ gì?

Hôn xong, hần lại như trước cười sờ sờ tóc của nàng, tiếp theo nói muốn mang nàng đi ăn khuya, cái gì cũng không có giải thích.

Nàng rất muốn hỏi, lại lùi bước, có thể hay không kỳ thật..... Có lẽ hôn môi là phương thức hần biểu đạt lòng biết ơn?

Dù sao hấn là ngưi lang, cùng khách nhân thân mật là thường tình đi, nghĩ đến liền bực mình, hấn hấn là muốn giữ mình trong sạch..... Không, này không phải trọng điểm, trọng điểm là, nếu nàng so đo loại sự tình này, có thể hay không giống cô vợ nhỏ ăn dấm chua?

Nhưng là, hôn lưỡi nha, có thể nào không so đo sao?

Bất quá nếu hỏi, hấn thật sự chỉ là muốn cảm ơn nàng quan tâm, mà nàng lại hiểu sai ý, kia không phải thực ngưỡng chừng ư?

Không nghĩ nữa, nàng một bên đánh răng một bên thở dài, thiếu chút bị bọt biển kem đánh răng nghẹn chết.

“Em có khỏe không?” Phòng tắm đột nhiên bị mở ra, người nói chuyện mang theo ý cười. Hấn nhìn đến hảo phong cảnh a.

Vừa quay đầu lại, Phương Nhược Tuyết thực tại hoảng sợ.

“Anh..... Anh không, không có mặc.....” Nàng lắp bắp, một câu cũng nói không nổi.

“Anh làm sao không có mặc ? Anh có mặc quần đùi, vẫn là..... Em hy vọng anh cởi sạch?” Quan Hi Thần cố ý cùng nàng liếc mắt đưa tình, ý tứ hàm xúc ám chỉ rõ ràng.

Nhất thời, mặt nàng hồng như quan công, thẹn quá thành giận đuổi người, “Nói hươu nói vượn! Anh nhanh mặc quần áo ! Hở ngực hở lưng nói chuyện với người khác, thực không lễ phép!”

“Em cũng rất có lễ phép?” Hấn ánh mắt trở nên sâu thẳm, nhìn chằm chằm nàng không tha, “Không nghĩ tới em là chỉ cho châu quan phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn.”

Bị hấn nhìn nóng rực như vậy, Phương Nhược Tuyết cũng phát hiện có chút không thích hợp, cúi đầu nhìn còn thắm hại hơn! Nàng trên thân mặc độc chiếc áo nịt ngực, hạ thân lại chỉ mặc quần lót.

“A —” Nàng kinh hoảng khê kêu một tiếng, hai tay rất nhanh che trước ngực, suy nghĩ vài giây sau, lại bắt đầu che phía dưới.

Không xong, chuyển đến phòng khách lâu như vậy, nàng ngẫu nhiên vẫn quên trong nhà có thêm một người, hơn nữa tối hôm qua không ngủ ngon, liền như vậy mơ mơ màng màng rời giường đánh răng, như thế này, đều bị người ta xem trống trơn !

“Em yên tâm, anh sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nha.” Hấn chờ nàng không phòng bị, lại vươn tay.

“Anh.....” Hấn thân hình cao lớn liền che ở cửa, hại nàng ra vào cũng không được, chỉ có thể duy trì nguyên tư thế mắng chửi người: “Anh như thế nào không gõ cửa liền vào?”

“Anh có gõ cửa, em hấn là không có nghe đến, anh thấy cửa không có khóa, liền vào.” Hấn hy vọng nàng có thói quen không bảo trì khoảng cách, lần sau ngay cả thời điểm tắm rửa tốt nhất cũng đừng khóa. (S : Em thấy anh ...)

“Nhưng là..... Anh còn, còn không đi mặc quần áo đi.” Nói thật ra, đáng người hấn thực không tồi, thật không hổ là ngưi lang, hại mất nàng cũng không biết nên nhìn đi đâu.

“Em tâm tâm niệm niệm chuyện anh không có mặc quần áo, có phải hay không bởi vì tâm lý không công bằng? Nếu muốn công bằng, em cũng không cần mặc, anh sẽ không để ý.” Hấn buông tay, thoát nhìn rất thần nhiên.

“Anh.....” Xong rồi xong rồi, nàng tức đến đánh mất năng lực tổ chức ngôn ngữ, muốn mắng hấn, lại một câu cũng không nghĩ được.

Thân thủ cầm cái khăn tắm lớn, nàng đem chính mình bao kín, tận lực làm cho ánh mắt không cần nhìn trên người hấn, “Em nghĩ, nếu sau này phải làm bạn cùng phòng, chúng ta có phải hay không nên làm một số quy định, làm cho nhau thích ứng hoàn cảnh này?”

“Nha, Em..... Cũng được..... Tùy tiện.” Dem thân thể của nàng đây sang bên cạnh, Quan Hi Thần đứng ở trước gương bắt đầu đánh răng, mồm miệng nói ú ớ không rõ.

Hắn lại đang làm gì?

Vừa mới có nhân tình như vậy trêu chọc nàng, hiện tại nàng đặt quy định, hắn cứ nhiên lơ đi.

Đáng giận, thái độ hắn căn bản không thay đổi, cái hôn kia nhất định là Ý “Cảm tạ”! (S : Thế chị mong là gìchị Tuyết : *Cười đỏ mặt*)

“Em đồng ý là được? Như vậy thì đầu tiên ,ở nhà không cho phép thân trần đi lại, thứ hai, chúng ta an bài một chút thời gian dùng phòng tắm buổi sáng, sẽ không phát sinh chuyện giống hôm nay.....” Cạo râu, còn cạo râu, hắn rốt cuộc có hay không đang nghe?!

Dùng nước vỗ mặt, Quan Hi Thần có thể từ trong gương nhìn gương mặt nàng thở phì phì, khoe miệng tự nhiên hướng lên trên.

Chuyện này càng ngày càng vui!

Trước kia cùng nữ nhân kết giao, luôn làm người yêu, hẹn hò, lên giường, mà bạn gái hắn kết giao thời hạn cũng không lâu, càng đừng nói là ở chung phòng.

Hiện tại hắn đang rất thích tình hình này, dù sao hắn hiện tại đã muốn là “Ngư lang”, có thể có rất nhiều thời gian cùng nàng chơi đùa.

“Anh đồng ý em nói, nhưng cái này dùng cho bạn cùng phòng bình thường, còn chúng ta.....”

“Không thương lượng, anh lại muốn nói chúng ta là bằng hữu đi?! Cho dù thế nào, cũng nên tôn trọng không gian cuộc sống lẫn nhau, anh nói đúng hay không?”

Hắn gật đầu, thoát nhìn như là đồng ý, nhưng Phương Nhược Tuyết cảm giác bất an lại xuất hiện, giao thủ với hắn vài lần, nàng rất rõ ràng, đây là dự cảm điềm xấu.

Quan Hi Thần đến gần, gần đến nỗi nàng có thể rất rõ ràng nhìn đường cong cơ bắp.

“Em nói cũng không sai, nhưng nếu là tình nhân, muốn thân thiết hơn một chút là bình thường, em không thể cố ý quy định.”

Xong rồi, lần này thật sự xong rồi!

Phương Nhược Tuyết sững sốt vài giây vẫn hồi không được thần, hiện tại nàng không chỉ đánh mất năng lực ngôn ngữ, ngay cả thính lực cũng có vấn đề, trái tim còn bùm bùm bắn tĩa trong lồng ngực.

Nàng có phải hay không thật sự nghe được hắn nói a?

“Cái kia..... Anh là nói chúng ta..... Tình nhân phải không?” Đây là thông báo cùng nàng sao? Kia nàng hiện tại nên như thế nào trả lời? Đầu nàng loạn rầm rầm.

Nhìn thấu biểu tình nàng bối rối, Quan Hi Thần ở trong lòng cười đáp, nhưng bởi vậy có thể thấy được, cô nàng này cũng là thích hắn đi.

“Đúng vậy, tình nhân a.” Cố ý dừng một chút, lại nhìn biểu tình nàng hút không khí, hắn mới lại tiếp theo nói: “Em có biết anh hiện tại thất nghiệp đi?”

Phương Nhược Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, hiện tại mặt của nàng vừa hồng vừa nóng, đỏ như son môi chả khác tý nào.

“Nhưng anh cảm thấy thân là đường đường đại nam nhân, không làm việc sẽ không tiền đồ, em nói đúng hay không?”

Nàng lại ra sức gật đầu. Hắn là được cảm hóa sao? Cho nên quyết định tìm công việc tốt để làm? Thật sự là quá tốt, cũng không uống phí nàng ân cần dạy bảo.

“Cho nên..... Anh quyết định làm tình nhân của em.” (S : ồ đây là công việc tốt a)

“A?”

Thừa dịp nàng ngây ngốc, hấn nhân cơ hội sẵn sàng, ôm cổ nàng ở bên tai nàng nói chuyện, ngon ngọt dỗ dành, chính là lời nói lại đáng giận, “Anh nói anh muốn làm tình nhân của em, chỉ làm ngư lang cho em bao dưỡng, như thế nào? Chủ ý này thực không tồi đi.”

Một giây, hai giây..... Mười giây, Phương Nhược Tuyết rút cục từ trong rung động bừng tỉnh, không xác định lại hỏi một lần, “Em em em..... em bao nuôi anh?”

“Đúng vậy a, anh vừa nói muốn tìm việc, em không phải còn đồng ý?” Ha ha — nàng lần này ngay cả oai một chút cũng không dám, “Em cũng biết, làm ngư lang được người bao dưỡng là sở trường, em lại là khách nhân anh đang tiếp xúc, đương nhiên phụ trách nuôi anh a.”

Đương nhiên? Hấn dựa vào cái gì mà dùng câu khẳng định a, nàng không phải mẹ hấn nha!

“Tôi không có tiền !” Phương Nhược Tuyết khẩu khí không tốt, giận chó đánh mèo, bởi vì để cho nàng bắt măn là, nàng cứ nhiên hiểu lầm người này muốn tổ tình, kết quả vẫn là ngư lang khiêng đến Bắc Kinh vẫn là ngư lang mà thôi.

“Không quan hệ, anh hiện tại tình cảnh gian nan, không cá tôm cũng tốt, em phụ trách cho anh ăn ở, anh không còn cầu gì hơn nữa.” Cuối cùng, Quan Hi Thần còn cố ý thở dài.

Hấn biểu tình kia là ủy khuất sao? Phải không? Bao ăn bao ở còn ủy khuất hấn ? Cái gì là tình cảnh gian nan? Nhà nàng có tường phá ốc đổ sao? Cái gì là không cá tôm cũng tốt? Thử hỏi, ai là tôm? Thực bao hấn, nàng mất mù sao!

“Không cần, bao nuôi anh thì được cái gì? Anh cũng sẽ không giúp tôi kiếm tiền.”

Hấn cười có chút, không, là rất nhiều rất nhiều tà khí. “Em không có nghe người ta nói, hà bao (Túi tiền) thỏa măn không bằng tâm linh thỏa măn? Bao nuôi anh, em là có thể trở thành chủ nhân của anh, từ nay về sau, anh chỉ cười với em, chỉ nói lời ngon tiếng ngọt với em, còn có..... Chỉ có em có tư cách hôn anh.” Đương nhiên, cũng chỉ có hấn có tư cách hôn nàng.

Hấn thổi khí bên tai, hơi thở ấm áp lập tức làm cho Phương Nhược Tuyết nhớ tới cái hôn kia, cũng rất cỒnhớ tới hai người hành động vô cùng thân thiết, sợ tới mức một phen đẩy hấn ra.

Cùng hấn rút ra từng bước xa, nàng mới có biện pháp tiếp tục nói chuyện, “Ai, ai thêm!”

“Em không thêm? Vậy không có biện pháp, anh đi trên đường tùy tiện tìm người hỏi một chút vậy, anh nghĩ sẽ có thôi.” Nói xong, hấn xoay người, thoạt nhìn có chút cô đơn.

Tìm người khác? Kia làm sao có thể!

“Chờ, chờ một chút.” Thấy hấn quay đầu, nàng đỏ mặt nói: “Vậy được rồi, dù sao bao ăn bao ở cũng không phải vấn đề quá khó khăn, cho nên..... Dù sao, cứ như vậy đi!”

“Em là nói em muốn bao nuôi anh ?”

“Tạm thời, em này..... Đây là vì..... Dù sao cũng là bằng hữu, em đây là chiếu cố anh, cho anh thời gian chậm rãi bỏ thói quen nghề nghiệp này, cứ vậy nha.” Nàng thực hết sức giải thích.

“Em là nói em muốn bao nuôi anh ?” Hấn không tính buông tha nàng, đừng tưởng rằng chiêu mơ hồ này đối hấn có tác dụng.

Tuy rằng biết nàng rất sợ hấn đi tìm người khác, làm thỏa măn tâm hấn, nhưng hấn sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

“..... Đúng đúng, anh thực phiền nha!” Hấn là ngư lang kiêu ngạo nhất nàng từng bao dưỡng..... Không đúng không đúng, nàng không bao dưỡng qua người khác. (S : Chị ơi , lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng..=)]

Ai ~~ thật sự là khắc tinh a! Gặp gỡ hấn, nàng vốn là “Người tài về ngoài đàn độn” lại càng không thay đổi.

“Tốt lắm, lại đây.”

Có sát khí. “Làm chi?”

Quan Hi Thần sắc mặt buồn bã, nàng sợ tới mức bước nhanh đi đến trước mắt hắn.

“Mỗi lần anh cùng khách nhân ký xong hiệp nghị đều phải đóng dấu.”

“Cái cái gì.....” Lời nói bị nuốt hết, đầu lưỡi của nàng không có rãnh việc mà nói chuyện.

Quan Hi Thần xác thực tuân thủ lời hứa, hân hôn nàng.

~ ~‘

~Muộn, Phương Nhược Tuyết không ngờ lại đi muộn, nhưng lại cùng đầu sỏ gây nên cùng đi làm.

“Quan Hi Thần, anh làm chi đi theo em tới nơi này?” Nàng có chút khấn trương nhéo cánh tay hắn, ý đồ đưa hắn kéo ra ngoài.

Nàng thật sự rất sợ nhân viên hoặc là khách quen hỏi quan hệ hai người, nàng muốn giải thích như thế nào? Oa ha ha ha – chẳng nhẽ nhân đến vô sự, bao một ngư lang ? Loại chuyện này nàng làm sao có thể nói ra lời!

Mà người này nói thì không nghe, cùng nàng suốt một buổi sáng không nói, còn kiêu ngạo theo tới quán cà phê.

“m đã muốn bao nuôi anh, anh đương nhiên muốn cung cấp hai mươi tư giờ bên người chủ nhân để phục vụ.” Không, nghiêm khắc đi lên nói là nhiệm vụ giám thị.(S: anh quản vợ kỹ thế.... Thần : Cô im đi ...S : *cần phải lưỡi do giặt mình*)

Hắn không quên lần đầu tiên gặp là lúc nàng có chuyện với “Tiền bạn trai”, không theo sát một chút làm sao yên tâm được.

“Em là chủ nhân của anh, em bảo anh nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi.”

“Nhược Tuyết –”

“Làm sao?” Nàng nhất định phải đi học mấy chiêu thuật phòng thân, miễn ỗi lần hắn dùng loại thanh âm này kêu nàng, nàng liền sợ tới mức rất muốn tìm em trai tới bảo hộ nàng.

Nheo mắt lại, hắn làm như thật hỏi:“Em đề phòng anh như vậy, chẳng lẽ là vì em còn bao nuôi thêm người khác? Là ai? Bếp trưởng hay bếp phó? Là cậ emu khôn khéo trong giao thiệp, hay là tên đánh đàn dương cầm?”

Này là có thể dùng đạo lý thông sao?

“Được rồi, tùy tiện anh, anh muốn theo liền theo, nhưng anh phải nhớ kỹ, có người hỏi, phải nói chúng ta là bằng hữu, nếu dám nói thật, em liền..... Em liền... ba mẹ qua đời, nghe hiểu không?” (S : Qua đời rồi a chị)

Gật gật đầu, Quan Hi Thần mỉm cười.

Ở trong mắt nàng, hắn thật sự không đáng tiền.

Khắp thiên hạ sợ là chỉ có một nữ nhân hắn coi trọng, mẹ hắn xếp thứ hai, nàng tuyệt đối là cái nữ nhân nằm ở vị trí số 1 kia.

“Biết là tốt rồi, nếu theo tới, anh hôm nay coi như phục vụ đi, thuận tiện cho anh thể nghiệm một chút cái gì là dựa vào hai tay chính mình kiếm tiền, nói không chừng có thể bỏ thói quen của anh.” Đó là một phương pháp tốt nha, đáng tiếc nàng trước kia không nghĩ tới, bằng không có thể sớm một chút “Cứu” Hắn.

“Nhược Tuyết –”

“Làm chi?” Là ai? Ai mở điều hòa ?

Hắn nâng lên hai tay, nói được rất có thâm ý,“Bảo bối, anh đại khái là hiểu được nam nhân khắp thiên hạ dùng hai tay kiếm tiền.....” Hắn nhẹ nhàng nâng cằm của nàng.

Nhất thời, hai gò má nàng hồng hồng. Không xong, nàng nghĩ đến hình ảnh.....

“Em làm sao vậy? Mặt hỏ hồng nha.” Không khách khí, hắn trực tiếp nâng ngón tay đặt lên mặt nàng.

“Không, không có việc gì, em muốn đi thu xếp.” Nàng quyết định, nàng hôm nay không cần nói với hắn, cứu cái gì cứu, người này quả thực bất trị!

Ròng rã tới trưa, Phương Nhược Tuyết cố ý khiến chính mình bề bộn nhiều việc, liền ngay cả việc của nhân viên cũng tranh làm, xác thực không có cơ hội cùng Quan Hi Thần nói chuyện.

Nhưng hắn cũng không để ý, về điểm này cô gái hài hước kia làm sao có thể tránh được ánh mắt hắn.

Miệng nàng vội vàng tiếp đón, trong tay vội vàng làm việc, nhưng ánh mắt trong suốt luôn không tự chủ lên nhìn hắn.

Động tác nhỏ ấy, hắn chắc chắn phát hiện, bởi vì ánh mắt hắn cũng thủy chung đi theo thân ảnh của nàng.

Buồn cười nhất là bộ dáng hai mắt nàng bốc hỏa cũng không có thể tránh được con mắt lợi hại của hắn.

Có phục vụ soái ca, tuy nói ăn không đến nhưng xem thì có đến, không ít nữ tử xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn thân ảnh Quan Hi Thần, đều tiến vào quán cà phê, đều đổ trước phong thái soái ca, làm cho quán cà phê hôm nay làm ăn tốt hơn mọi ngày.

Mà có nữ nhân trẻ tuổi tới quán chắc chắn là để hoàn thành mục đích, không ngừng dùng miệng nói với Quan Hi Thần, lớn hơn thì thừa dịp thời điểm bưng thức ăn, sờ tay hắn.

Vừa là sợ vì Phương Nhược Tuyết chọc phiền toái, vừa là hắn thật sự rất hưởng thụ ánh mắt nàng ghen tị, cho nên, chỉ cần hành vi không quá phạm, Quan Hi Thần đều nhẫn nhịn.

Về phần Phương Nhược Tuyết đang lau cái chén thủy tinh, cuối cùng là sống chết lên lớp chính nhân viên, rốt cục đối thành pha cà phê, hơi cà phê bốc lên, vừa lúc thổi bùng lửa giận của nàng.

“Đình linh linh –” Không lâu sau, Phong Linh quán cà phê lại vang lên, đi vào là một nam nhân trẻ tuổi mặc áo sơ mi màu trắng.

“Hoan nghênh quang lâm –” Phục vụ lập tức đón tiếp.

Liếc mắt một cái, Phương Nhược Tuyết liền chuyển không nổi tầm mắt, ánh mắt đi thẳng theo nam nhân, ngay cả người ta ngồi xuống liền có chút đắm chiêu theo dõi hắn.

Ấn, hắn rất tuấn tú, bất quá này không phải nguyên nhân nàng theo dõi hắn.

Người này không giống Quan Hi Thần, Quan Hi Thần ngũ quan rất sâu sắc, thiên hướng ngoại hình người ngoại quốc, làm cho người ta có cảm giác thực khí phách.

Còn người khách kia ngũ quan thực tinh xảo, thêm một cổ quý phái, cái loại cảm giác suất khí này thiên hướng mỹ nam tử trong truyện tranh Nhật Bản hơn.

Nhưng không hiểu vì sao, nàng cảm thấy người này cùng Quan Hi Thần thuộc cùng một loại người, về phần là loại người như thế nào, nàng nói không ra nguyên do, cho nên đành phải theo dõi.

“Tiểu thư, một ly lam sơn.” Có lẽ bị người khác nhìn chằm chằm đã thành thói quen, đối phương cũng không cảm thấy đường đột, trực tiếp hướng quầy bar kêu một ly cà phê, sau đó tầm mắt lập tức dời đi.

Dựa lưng vào ghế, Lộ Nhĩ Bạch thập phần có hưng trí thưởng thức bộ dáng bạn tốt buộc tạp dề, trên mặt cười rõ ràng mang theo ý tứ chế giễu.

Quan thị tổng tài thế nhưng ở quán cà phê làm phục vụ?!

Thật khiến cho người ta toàn thân khoan khoái, tâm tình sung sướng a! Hắn cùng tên kia quen nhau lâu như vậy, còn không có uống qua cà phê hắn tự tay pha, hôm nay cuối cùng có thể hoàn thành tâm nguyện.

Phương Nhược Tuyết tự mình đưa lên cà phê lam sơn, “Tiên sinh, mời dùng.” Tới gần nhìn hắn, kỳ quái, thật sự bộ dạng không giống, kia nàng vì sao cảm thấy hai người rất giống?

“Tiểu thư, ngưng ngưng xin hỏi một chút, tiền lương của tên phục vụ kia là bao nhiêu? Tôi thực vừa ý năng lực công tác của hắn, tặng cho tôi được không?” Lộ Nhĩ Bạch giờ lên chiêu bài tươi cười, bình thường chiêu này đối nữ sinh đều rất hữu dụng.

“Cậu mời không nổi.” Quan Hi Thần vừa vắn đến gần một chữ một chữ đem nói bật ra ra.

Hắn vẫn nhìn Phương Nhược Tuyết, đương nhiên cũng chú ý tới nàng nhìn chăm chăm vào Lộ Nhĩ Bạch, tức giận đến hần thiếu chút nữa hất một ly cà phê vào trên người khách nhân, nhưng Lộ Nhĩ Bạch là tới tìm phiền toái, hắn không muốn lại gần, tính buổi tối sẽ đối nàng ân cần dạy bảo chuyện này.

Nhưng là..... Nữ nhân này lại tự mình mang cà phê lại đây, hắn như thế nào có thể không đến biểu thị công khai chủ quyền!

“Phục vụ trong quán đều là đối khách nhân nói chuyện như vậy sao?”

Nghe vậy, Phương Nhược Tuyết dẫn đầu xoay người giải thích, “Thực xin lỗi, hắn là người mới, mong ngài không nên phiền lòng, tôi thay mặt hắn tạ lỗi, nếu còn có cái gì cần, cứ phân phó là tốt rồi.”

Thấy nàng ăn nói khép nép, Quan Hi Thần hé ra cái mặt thối đem nàng kéo đến phía sau. Lộ Nhĩ Bạch, tên kia chết chắc rồi, Nhược Tuyết nhà hắn cư nhiên sợ tới mức cúi đầu!

“Nhược Tuyết, loại người xấu xa này, anh ‘Hầu hạ’ là được, em về quầy bar đi.” Hắn sẽ giúp nàng báo thù.

“Xấu xa? Cậu xưng hô khách nhân như vậy thật sự là rất không lễ phép.” Lộ Nhĩ Bạch một đôi mắt sững sờ nhìn chăm chăm Phương Nhược Tuyết, hắn tựa hồ tìm được chuyện thú vị so với Quan Hi Thần làm phục vụ càng thích thú hơn.

Quan Hi Thần lơ đãng cười cười, “Nếu tôi không lễ phép, vậy cậu khẳng định cũng như vậy đi, lễ phép chúng ta cùng nhau học.”

Người này là bạn hắn từ nhỏ đến lớn, hai người cũng cơ hồ gần như học chung một trường, hắn nếu không lễ phép, đối phương có thể đi nơi nào?

“Đi tu, thì cá nhân tu hành, không cần đem lỗi vớt trên người tôi.” Nhìn đến bạn tốt bày ra một bộ hân không thể làm thịt hắn, Lộ Nhĩ Bạch không giận mà cười, như là thực hưởng thụ.

Thật không uống công hắn trốn việc đến xem diễn.

Hôm nay thư ký có nói thấy Quan Hi Thần ở quán cà phê, hắn không nói hai lời, bỏ lại hội nghị trọng yếu chạy tới, hắn tổn thất bao nhiêu tiền của, chính là muốn nhìn bạn tốt thế này a.

“Tôi không chỉ muốn trách cậu, nếu cậu không đi, tôi còn muốn đánh người!” Hắn dương dương tự đắc cảnh cáo, hoàn toàn là thật sự.

Tránh ánh mắt hắn hung ác, Lộ Nhĩ Bạch nhìn Phương Nhược Tuyết mỉm cười, “Ngượng ngùng, nhân viên ở đây thật sự là rất ác liệt, có thể mời cô gọi điểm trưởng đến xử lý không?”

“Tôi tôi tôi..... Tôi chính là điểm trưởng.” Phương Nhược Tuyết thực khẩn trương.

Nàng tiếp nhận quán cà phê đến bây giờ, cho dù gặp loại khách nào, chỉ cần thái độ nhẫn nhịn, có đôi khi nhẫn nhục, sự tình là có thể hòa giải, nàng cũng là ngàn công đạo vạn công đạo viên công, trăm ngàn lần không cần cùng khách nhân xung đột.

Đây là nàng lần đầu tiên gặp được trạng huống khó giải quyết như vậy, bởi vì không còn kịp rồi, Quan Hi Thần đã muốn cùng người ta xung đột.

“Cô chính là điểm trưởng a.....” Sự tình càng ngày càng thú vị, Quan Hi Thần ở trong này làm phục vụ, khi ở quán bar thảo luận nói áp úng, đối nàng bộ dáng lại tốt như vậy, xem ra, đáp án đã được sáng tỏ.

Nàng gật đầu một cái, hắn tươi cười liền lớn hơn, “Tôi đây có chuyện quan trọng trước nhắc nhở cô, tôi muốn cáo phục vụ ở đây làm tôi sợ.”

“Trước, tiên sinh, có thể hay không tha thứ chúng tôi một lần? Không cần làm như vậy.” Ngăn chặn tay Quan Hi Thần, Phương Nhược Tuyết dùng ánh mắt ý bảo hắn cầm miệng, phóng thanh âm ôn nhu thỉnh cầu tha thứ.

“Có thể, nếu cô nguyện ý.....” Hắn cố ý nói nửa lời.

“Ngài nói, có cái phương thức bồi thường nào, chỉ cần chúng tôi làm được, chúng tôi đều nguyện ý bồi tội.”
Nàng lại cung kính xoay người một cái.

Quan Hi Thần từ lúc này trong lòng đem mười tám đời tổ tông nhà họ Lộ lôi lên mắng.

“Có thể, các người nhất định làm được, tôi muốn này tên kia, quỳ gối trước mặt tôi dập đầu nói ba câu thực xin lỗi.”

Phương Nhược Tuyết vừa nghe, mỉm cười gật gật đầu, buông tay nam nhân bên cạnh.

Thấy thế, Quan Hi Thần mặt tái xanh, ngu ngốc này sẽ không thật sự muốn hấn quỳ xuống đi?!

“Hi Thần, đánh hấn.”

“A?”

“Em nói, đánh hấn, đánh mạnh vào, người ta có câu, phạt tranh một nén nhang, người tranh một hơi, hấn kiêu ngạo cái rắm a! Đánh hấn.” Làm ơn, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ..... Ách, tuy rằng không tốt lắm, chỉ là ý tứ này...

Quan Hi Thần hiện tại là chim trong lồng của nàng..... Ách, cũng không đúng, là nàng “nuôi”, như thế nào có thể để cho người ta tùy tiện khi dễ?!

“Tiểu thư, tôi nhắc nhở cô, hấn nếu thật sự đánh tôi, tôi sẽ khiến hấn không có chỗ làm việc.” Lộ Nhĩ Bạch thật đúng là không nghĩ tới nữ tử này sẽ nói như vậy.

“Ấn, không sao.” Phương Nhược Tuyết chuyển hướng Quan Hi Thần, thực thật trọng dặn dò, “Nếu bị đóng, vậy dùng lực một chút, đánh nhiều vào, anh nếu tìm không thấy công việc, cùng lắm thì em nuôi anh cả đời, anh không phải sợ, yên tâm mà đánh hấn, làm ẹ hấn cũng không nhận ra hấn đi!”

“Phốc –”

“Phốc –”

Hai tiếng buồn cười đồng thời theo phun ra trong miệng hai người, xem như “Trăm miệng một lời”.

Rốt cuộc nhin không được Lộ Nhĩ Bạch cười đến mãnh lực chụp cái bàn, “Hi Thần, tôi thập phần xác định, nàng tuyệt đối là thiên tài khôi hài.”

Thu hồi ý cười, Quan Hi Thần bắt đầu đuổi người, “Biết cũng biết rồi, cậu còn muốn ngồi bao lâu? Có thể đi chưa.” Nàng buồn cười hấn biết là tốt rồi, dựa vào cái gì muốn cùng người khác chia xẻ? Là huynh đệ cũng không được.

“Tôi không thể lại ngồi một lát sao? Nàng rất thú vị nha!”

“Nhà cậu cần bảo hành ư? Tủ sắt của cậu là công ty nào thiết kế? Bảo bối cất chứa hệ thống thất bảo toàn (Bảo vệ phòng) là ai đặt ra?”

“Quan thị.”

“Xin hỏi, cậu còn muốn ngồi sao?”

Từ lúc đi vào quán cà phê đến bây giờ, mới thấy Lộ Nhĩ Bạch thay đổi sắc mặt, “Tôi còn có việc phải đi, liên lạc sau.” Vội vàng đến, cũng là vội vàng đi.

Tuy rằng nghe không hiểu hai người đối thoại, nhưng Phương Nhược Tuyết có thể thực khẳng định hai người là quen biết, “Anh cùng bằng hữu cảm tình không tốt a? Hấn sao lại muốn chính anh như vậy?”

Hấn theo quán tính xoa xoa đầu nàng, “Bọn anh là địch nhân.” Từ hôm nay trở đi có cừu oán, bởi vì tên kia dọa đến tiểu ngu ngốc của hấn.

Nhớ tới nàng tình nguyện đắc tội khách nhân cũng không ủy khuất hấn, hấn thực cảm động.

Còn có, nhớ tới biểu tình nàng vừa mới nói muốn nuôi hấn cả đời, thoáng chốc một cổ ấm áp lan tràn trong lòng.

Về sau, tiểu ngu ngốc này là hấn cho vào trong lồng, hấn sẽ bảo hộ.

“Địch nhân? A, em đã biết!” Nàng tìm được đáp án, khó trách nàng cảm thấy hai người này, nguyên lai.....

“Em lại biết cái gì?”

“Tên kia với anh cùng làm ngư lang đi?” Không, nàng thực khẳng định, nam nhân kia bộ dạng chính là ngư lang, nói không chừng sở trường chính mình là phân biệt ngư lang a!(=||)

Lôi kéo nàng đến phòng nghỉ uống nước, Quan Hi Thần thiếu chút nữa phun ra, “Ngư lang?”

“Ân, các anh là đối thủ cạnh tranh là đi? Hấn trước kia vẫn bại bởi anh, hiện tại anh nghèo túng, hấn thừa cơ hội cười nhạo anh.” Hừ, nàng khinh bỉ những người không có năng lực.

Nghe đến đó, Quan Hi Thần nhện không được nở nụ cười. “Đúng vậy, hấn cũng là ngư lang.” Không biết Lộ Nhĩ Bạch biết hấn bị nghi là ngư lang, có thể hay không tức giận đến nhảy sông tự sát?

Như vậy vừa lúc, không nhọc hấn động thủ, ngu ngốc này liền chính mình trả thù người ta.

“Em biết nha!” Nói xong nàng có chút đắc ý.

“Em như thế nào đoán được?” Hấn hảo muốn biết trong óc của nàng trang bị những cái gì.

“Em.....” Tiếng chuông di động phút chốc đánh gãy lời Phương Nhược Tuyết, nàng bình thường không mang theo di động ở trên người, không lập tức phản ứng ngay, nhưng Quan Hi Thần nghe qua tiếng chuông này, liền nhắc nàng, nàng mới nhớ tới chính mình hiện tại ở phòng nghỉ, hấn là di động trong bao vang.

Bối rối tìm kiếm bao, nàng sốt ruột tiếp điện thoại, “Uy..... Ân, tôi đã biết..... Tôi suy nghĩ đã..... Tôi muốn sắp xếp ca làm mới biết được, không nói, ..tôi phải đi làm, sẽ gọi lại cho cậu.” Dập điện thoại, nàng có chút không vui vẻ.

“Làm sao vậy?”

“Đồng học báo tin họp mặt.” Nói xong, cả khuôn mặt đều suy sụp xuống dưới.

Mỗi năm một lần, nàng ghét nhất hội đồng học, lại tới nữa!

5. Chương 5

Sau năm tiếng đồng hồ buồn chán, một đạo thân ảnh màu trắng sợ hãi từ phòng thay quần áo bước ra, Quan Hi Thần ngồi trên sofa đem tầm mắt đang theo tạp chí chuyển sang người nàng, sau liền rút cuộc không di dời nổi.

Chỉ thấy Phương Nhược Tuyết một đầu tóc dài bị cắt sửa thành từng lớp(đầu tầng), cố ý nhuộm màu hồng, làm cho các lớp tóc càng rõ ràng, cũng làm cho nàng trông rất có tinh thần cùng tự tin.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết, lông mi như trắng rằm, bởi vì nhãn tuyến phối hợp với lông mi dài, mắt to không thay đổi, tạo cảm giác sương mù càng nhiều, hơn nữa có sắc màu xung quanh mắt phụ trợ, ngũ quan càng thâm thúy.

Làn da của nàng vốn rất đẹp, trang điểm thêm một lớp mỏng, sẽ không làm cho người ta có khoảng cách xa lạ, môi tô một chút màu hồng nhạt, làm ầu sắc tự nhiên nơi đây càng thêm phần nộn.

Âu phục không tay, làm cho nàng gợi cảm, nhất là xương quai xanh bóng loáng, mơ hồ thấy được bộ ngực sữa, đem dáng người nàng bình thường che dấu hiển lộ ra ngoài không bỏ sót.

Một đôi giày cao gót ,gót nhỏ , màu trắng, tăng thêm chiều cao cho dáng người của nàng, làm cho đường cong càng thêm rõ ràng, mà đôi giày thiết kế như vậy khiến mắt cá chân cũng thực mê người đi.

Khác lúc nàng mặc âu phục đánh đàn, trừ bỏ tươi mát, giờ còn thêm một cổ phong tình của tiểu nữ nhân quyến rũ.

Quan Hi Thần chậm rãi từ trên sô pha đứng dậy, không tự chủ được đi tới gần tiểu nữ nhân quen thuộc, kỳ thật còn thực xa lạ.

Làm sao bây giờ? Hắn đã thực thích nàng, hiện tại lại muốn tiếp tục làm quen nàng, tâm tình mâu thuẫn, hắn cũng không có biện pháp giải thích.

Không đếm xỉa tới nhà thiết kế bên cạnh, hắn một tay kéo nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên môi nàng.

“Uy uy uy, tách ra tách ra, Quan tiên sinh, anh sẽ đem lớp trang điểm của Nhược Tuyết làm hỏng mắt.” Nhà thiết kế như huấn luyện viên trong trường học, dùng sức đem Phương Nhược Tuyết từ trong lòng Quan Hi Thần cướp về.

Hắn biết, nam nhân là như vậy!

“Nhược Tuyết?” Quan Hi Thần ánh mắt như độc xà phóng ở trên mặt hắn, “Cậu chừng nào thì quen biết cô ấy, mới vài giờ mà thôi, liền dám kêu Nhược Tuyết?”

Trọng điểm là, tên kia cư nhiên nháo loạn hắn cùng Nhược Tuyết thân thiết, tội không thể tha thứ.

“Tôi lần sau kêu Phương tiểu thư vậy.” Cái này là kinh nghiệm nghề nghiệp, hắn bình thường phải xem sắc mặt, biểu tình kim chủ biến đổi để biết nên làm như thế nào. Ngay lập tức liền cách xa Phương Nhược Tuyết hắn một mét.

“Như vậy còn được.” Hắn khẩu khí thật không tốt.

Nhà thiết kế thông minh sửa miệng, “Quan tiên sinh, Phương tiểu thư, đi thông thả, hoan nghênh lần sau quang lâm.”

Nói thật, này không phải Quan Hi Thần lần đầu tiên mang nữ nhân tới tiêu tiền, nhưng đây là lần đầu tiên, hắn có dự vọng chiếm giữ bạn gái như vậy, chính mình vẫn là thông minh một chút sẽ tốt hơn.

Thả lỏng mặt, Quan Hi Thần đến gần hắn, rất nhỏ thanh đối hắn nói: “Tay nghề của cậu càng ngày càng tốt, tiền thanh toán, ngày mai cho người tới công ty tôi lấy.”

Nam nhân là khuôn mẫu thiên địch, nhưng nam nhân có tiền, ngoại lệ!

“Cám ơn Quan tiên sinh.” Tươi cười sáng lạn, đầu cúi chín mươi độ, Thụy Sâm vui vẻ tiễn khách quý.

“Chúng ta đi thôi.” Mặc kệ người kia, Quan Hi Thần đem bạn gái kéo vào trong lòng, mang nàng rời đi.

“Anh nói với hắn cái gì, hắn làm chỉ cười đến vui vẻ như vậy?” Kia biểu tình xem ra chính là thu được cái gì tốt lắm, mà hắn có thể đưa đại khái chính là “Tiền sẽ trả bằng ‘ngư lang’ ” Linh tinh đi?

Nghĩ vậy nàng liền rầu rĩ, nếu hắn dám nói hắn cũng phục vụ nam khách, nàng liền cùng hắn tuyệt giao..... Không đúng, cho dù hắn phục vụ là nữ khách cũng không được.

Nàng tuyệt đối muốn hắn tu thành đạo đức, hiện tại cũng chỉ có thể có một mình nàng.

“Không có gì, chỉ nói hắn tay nghề tốt lắm.” .

Dừng lại cước bộ trước xe, Phương Nhược Tuyết thực thận trọng nói: “Hi Thần, em cảm thấy có một số việc, chúng ta thống nhất một chút.”

Vừa mới quy định xong thôi mà? Nàng như thế nào thích quy định như vậy?

“Em đã nói qua với anh đạo đức làm phục vụ, đúng vậy đi?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên..... Anh đã muốn để em bao dưỡng, hắn là sẽ không tìm khách nhân khác đi? Em cảnh cáo, em không thích chung chồng với người khác,... ần, em là chỉ tình nhân.” Nàng có chút khẩn trương, nếu hắn mất hứng bỏ nàng thì làm sao giờ?

Không thể phủ nhận, nàng giống như càng ngày càng có thói quen có hắn tồn tại bên cạnh.

Quan Hi Thần mỉm cười, cô nàng này là sợ hắn bị người khác đoạt đi sao? “Nhược Tuyết –”

“Làm chi?” Lại tới nữa, dự cảm điềm xấu!

Hắn nhăn mày, có chút khó xử nói: “Anh nghĩ em hẳn là biết, điều kiện như thế này, trong kế ước đã nói rõ ràng.”

“A? Đúng vậy.....” Phương Nhược Tuyết khó nén thất vọng.

Nhưng nàng làm sao có thể biết, nàng cũng là lần đầu tiên bao nuôi người lang a, nào biết bao đường còn có quy củ.

“Nhưng nếu đây là hy vọng của em, cũng không phải không có cách.....” Quan Hi Thần lại lần nữa lộ ra tươi cười quỷ dị, bởi vì hắn thích phương pháp này.

“Có biện pháp khác?”

“Ân.” Hắn nghiêm túc nói: “Nếu là kế ước lúc trước, anh có biện pháp cân nhắc suy xét tình hình mới quyết định muốn hay không nhận yêu cầu chủ nhân, nhưng là ở kế ước hiện tại, điều kiện với anh mà nói tương đối giới hạn, anh có thể yêu cầu chủ nhân đáp ứng yêu cầu của anh để bảo đảm quyền lợi, nói như vậy em hiểu không?” (S : Chị hiểu không , em không ạ)

Không hiểu, nhưng không quan hệ, hẳn là không quá quan trọng.

Phương Nhược Tuyết chợt dạ gật gật đầu, “Em hiểu.”

“Tốt lắm.” Hắn sờ sờ đầu của nàng, có điểm chưa thích ứng kiểu tóc mới của nàng, bất quá hẳn còn nhiều thời gian mà.

“Em hôm nay không cần đi đồng học hội, nếu là bằng hữu tốt, lần sau hẹn, anh sẽ cùng đi với em.”

Hiện tại là nói đến sự kiện nào ư? “Vì sao?”

“Em không phải nói có mấy người ý vào gia thế, thường khi dễ những người khác, lại cười nhạo em tầm thường, em cần bản là không muốn đi đúng không? Vậy đừng đi.”

“Nhưng là anh không phải mang em đến đây thay đổi sao? Điều chuẩn bị tốt, làm chi lại không đi?” Vô ích lãng phí của nàng năm giờ.

Bởi vì hắn hối hận !

Đang yên đang lành đi đắp nặn cho nàng để người khác theo đuổi? Hắn không phải ngu ngốc.

“Anh là muốn cùng em ký kế ước mới?”

Tốt lắm, hiện tại lại trở về kế ước, hẳn liền bừa bãi. “Đúng, anh muốn ký kế ước mới với em.”

“Cho nên, hiện tại vì bảo đảm quyền lợi của anh, anh muốn ngăn chặn em cùng người khác kết giao.”

“Gi?”

“Nếu em có nam nhân khác, sẽ không thể bao nuôi anh, anh đây không phải thiệt thòi sao? Cho nên muốn ký kế ước mới với anh, phải có điều kiện không cùng người khác kết giao, đương nhiên vì đề phòng, đồng học hội cũng không thể tham gia.”

“Nha, vậy kế ước thời hạn bao lâu? Nếu.....”

“Nhược Tuyết –” Hắn ngoắc ngoắc đầu ngón tay, ý bảo nàng lại gần một chút.

“Làm chi !” Nàng hiện tại suy nghĩ thực hỗn loạn nha!

“Con dấu, em đã quên, ký xong kế ước sẽ đóng dấu.”

“Nhưng là em.....” Nàng còn không có xác định, dù sao chi tiết hẳn cũng chưa giải nghĩa, thật sự là không đáng tin.

Hắn ngữ khí mang uy hiếp, “Em tốt nhất mau một chút, bằng không anh muốn ở trên đường tùy tiện bắt bừa nữ nhân ký kế ước, đóng dấu.”

Nghe vậy, Phương Nhược Tuyết phần môi lập tức dâng lên, nhưng hôm nay thật sự không phải hôn môi, môi mới đụng tới nhau, đã bị một đạo thanh âm bén nhọn đánh gãy –

“Quan Hi Thần, tên xú tiểu tử này –” Đây là thanh âm điều ngoa khiến Quan Hi Thần nổi cả da gà.

Hắn thở dài một hơi, trong lòng thầm mắng, người nào cũng được, làm sao có thể khéo như vậy gặp gỡ lão mẹ hắn?

Xoay người, hắn tận lực cười đến sáng lạn, “Lâm phu nhân, lâu không gặp, bà càng ngày càng trẻ đẹp, đi? Eo của bà dường như nhỏ đi một chút?”

“Lại chiêu này, anh nói rõ cho tôi, lâu nay anh đi chỗ nào? Cư nhiên thật sự rời nhà trốn đi!” Ngón tay không chút lưu tình chỉ trong ngực hắn.

“Bà đuổi tôi, tôi nào dám lưu lại.” Không lưu lại cũng tốt, hắn mới có cơ hội cùng Nhược Tuyết sống cùng nhà.

Không có nghe con giải tích, Lâm Kinh Vi liếc Phương Nhược Tuyết liếc mắt một cái, “Anh lại thay đổi nữ nhân có phải hay không? Tôi cảnh cáo anh bao nhiêu lần, anh không nghe, có phải hay không muốn đem tôi tức chết?”

Nàng nghĩ không biết lại là ngôi sao nào vọng tưởng dựa vào con nàng để tăng bốc tên tuổi.

“Ách.....” Phương Nhược Tuyết vẻ mặt khó nén hui quạnh, lui về phía sau từng bước, rầu rĩ nói: “Vị phu nhân này, bà hiểu lầm, tôi cùng Quan Hi Thần một chút quan hệ cũng không có, hắn vẫn tuân thủ ước định với bà, không để cho những người khác bao dưỡng.”

Hai người đối thoại nàng đã nghe rõ ràng, xem ra đối phương căn bản là không cùng Quan Hi Thần chia tay, khả năng chính là cãi nhau một trận, Quan Hi Thần chính mình rời nhà trốn đi làm đối phương tức giận mà thôi.

Nàng không muốn hắn rời đi, cũng không nghĩ tới hắn nhanh như vậy rời đi, hơn nữa sau khi ký khế ước, tâm không hiểu có chút ẽ ẩm.

Nhưng nàng không thể ngăn cản tiền đồ của hắn, xem đối phương phục trang đẹp đẽ là biết, hắn đi theo đối phương có vẻ tốt hơn.

“Bao dưỡng?” Lời này có ý tứ gì? Lâm Kinh Vi nhíu mày.

Quan Hi Thần nghe được lại buồn bực. Đối xử với nàng tốt như vậy, này tiểu ngu ngốc còn muốn đem hắn giao cho người khác!

“Ân, hắn không có trái ước hẹn, cho nên bà lôi hắn trở về đi.” Xoay người, nàng nhỏ giọng, lòng chua xót cùng hắn kể tai nói nhỏ. “Chúng ta cho dù có khế ước, không quan hệ, đi theo bà ấy, đối với anh sẽ tốt hơn nhiều.”

Nhìn thấu khổ sở trong mắt nàng, nguyên bản buồn bực lập tức biến mất, thân thủ ôm nàng vào lòng, Quan Hi Thần nghiêm túc đối mẫu thân nói: “Lâm phu nhân, nếu chúng ta đã quyết định chia tay, bà đừng tới tìm tôi, chúng ta coi như người xa lạ đi, tái kiến.”

Nói xong, lưu lại mẹ già một đầu mờ mịt, Quan Hi Thần trước đem Phương Nhược Tuyết đẩy mạnh lên ngồi ghế sau, chính mình vội vàng ngồi vào chỗ điều khiển, nghênh ngang đi.

~ ~

~ “Cô tên Phương Nhược Tuyết?” Xa lạ thanh âm của nam tử lạnh lùng vang lên.

Đêm khuya, ngồi xổm trước cửa quán cà phê, Phương Nhược Tuyết sợ run một chút.

Quay đầu, phía sau nàng là hai nam tử trẻ tuổi mặc áo T-shirt màu đen.

Trong đó một tên tóc dựng thẳng lên, còn nhuộm màu vàng, một tên khác tóc còn dài hơn cả tóc nàng.

Nàng vội vàng đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy xin lỗi, “Thực xin lỗi, chúng tôi đóng cửa, phiền toái lần sau đến.....”

Phương Nhược Tuyết phút chốc cảm khẩu, nhờ đèn đường màu vàng, nàng rõ ràng nhìn đến cánh tay hai gã nam tử, là hình đầu sói dữ tợn, bộ dáng không phải lương thiện.

Trước khi đóng cửa một giờ, Quan Hi Thần nhìn di động liếc mắt một cái, đột nhiên nói có việc muốn đi về trước, dặn dò cậu nhân viên đưa nàng về nhà, sau đó đi rồi.

Nhưng đi đường này về nhà bất quá hơn mười phút đồng hồ, hơn nữa cậu ta giống như muốn đi gặp bạn gái, cho nên nàng bảo hắn đi trước, không nghĩ tới mới đuổi hắn đi chưa được vài phút, chính mình liền gặp kẻ xấu. Nàng cũng rất muốn bỏ chạy, nhưng là..... Đây hai cái trướng thối ngăn đón đường của nàng, nàng ngay cả dũng khí lấy di động trong túi ra cũng không có, chỉ sợ bị người chém một đao, làm sao bây giờ a?

Tóc vàng tính tình táo bạo trừng nàng, “Xú nữ nhân, bốn đại gia là hỏi cô có phải Phương Nhược Tuyết hay không, cô chỉ cần trả lời đúng hoặc không!”

Tròn cẳng mắt to chớp chớp, nàng thật cẩn thận hỏi: “Nếu tôi là Phương Nhược Tuyết, hai vị tiên sinh tìm tôi có việc sao?”

“Đúng hay không? Lại nhiều lời ta đánh nha!” Tóc dài xem ra không có tính nhẫn nại.

Gật gật đầu, “Ách..... Đúng.” Nàng rất muốn nói dối, nhưng lại sợ bị phát hiện, kết cục càng thảm hại hơn.

“Tốt lắm, đi theo chúng tôi một chuyến.” Tóc vàng nói xong, thân thủ bắt nàng.

“A —”

Bị tiếng nói nàng ben nhon dọa thật lớn nhảy dựng, tóc vàng nhìn không được mắt, “Xú nữ nhân, tay tôi còn không có đụng tới, cô tên gì kêu?”

Nàng thân thủ chỉ vào phía sau hắn, vẻ mặt kinh cụ, “Kia..... Kia, nơi đó có cái nữ quỷ mặc đồ đỏ.....”

Nghe vậy, tóc vàng cùng tóc dài thần sắc ngưng trọng, lại giả bộ không sợ thương lượng sau một lúc, quyết định cùng nhau xoay người xem xét.

Thừa dịp hai người lực chú ý di chuyển, Phương Nhược Tuyết bỏ chạy.

Hai người nhìn nửa ngày cái gì cũng không thấy, quay lại mới tỉnh ngộ chính mình bị lừa, chỉ nghe tóc vàng hét to, “Xú nha đầu, cô đứng lại đó cho tôi!”

Di động truyền đến tiếng nói ben nhon không ngừng tra tấn Quan Hi Thần gần nửa tiếng, có thể biết Lâm Khinh Vi bị hắn làm cho không hiểu gì, tức giận không nhẹ.

“Lâm phu nhân, bởi vì mẹ bức hôn, làm cho con rời nhà trốn đi, không nhà để về, đành phải chìm đắm trong truy lạc để cho người ta bao dưỡng, về phần vị tiểu thư kia chính là kim chủ bao nuôi con, hiểu không?”

Ngồi ở trên sofa, Quan Hi Thần cảm quả táo một bên cà lơ phất phơ nói, một bên phân thần liếc đồng hồ báo thức trên tường.

Chết tiệt, 10 giờ rồi, tiểu ngu ngốc như thế nào còn không trở về? Bình thường không phải hơn mười giờ sẽ vào cửa sao? Huống hồ trước khi đi hắn còn dặn dò cậu nhóc làm ở đây đưa nàng về, hắn là năm phút đồng hồ thôi, làm sao có thể trễ như vậy?

Hắn hồ ngôn loạn ngữ hù mồi thân, đi dép lê, đến cửa sổ xóc rèm cửa, mở cửa, nửa người trên chui ra ngoài xem xét.

Trên đường không một bóng người, chỉ có mấy ngọn đèn đường u ám cô đơn phát ra hào quang.

Chết tiệt! Hắn lại mắc, này nữ nhân rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đã trễ thế này còn không trở về, không biết hắn lo lắng cho nàng sao?

Chỉ chốc lát, tầm mắt hắn gắt gao khóa trụ xa xa một chút, vội vàng đối với di động nói: “Con có việc, không cùng mẹ nói nữa.”

Nhanh chóng chấm dứt điện thoại, thò tay vào túi quần, cầm chìa khóa thay giày, hắn mở cửa chạy ra ngoài.

Chết tiệt, nếu vừa mới ở cửa sổ không có nhìn lầm, tiểu ngu ngốc đang gặp nguy hiểm !

“..... Cứu..... Cứu mạng a..... Cứu, cứu mạng.....” Phương Nhược Tuyết một bên chạy một bên kêu, nhưng bởi vì chạy trốn mệt chết đi, tiếng kêu cứu càng ngày càng nhỏ, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn.

May mắn nàng hồi trước nằm trong đội điền kinh, hạng mục sở trường chính là chạy dài, nếu không, nhất định sẽ bị hai cái trứng thối phía sau kia bắt mất.

Tóc vàng cùng tóc dài gắt gao đi theo phía sau nàng, tóc dài rối lớn nói: “Xú nha đầu, cô còn chạy, để tôi bắt được sẽ cường bạo cô!”

Phương Nhược Tuyết quay đầu nhìn khoảng cách. Ân, còn có một đoạn, như vậy nàng hẳn là có thể chạy kịp về nhà, trong nhà có Quan Hi Thần, nàng sẽ không sợ.

Cảm thấy không có nguy hiểm, nàng bắt đầu quay đầu nhìn phía sau, “Các anh cho tôi là đứa ngốc a? Biết rõ các anh là người xấu còn gây ngốc cho các anh bắt!”

Bất quá nàng thực hối hận không học mấy chiêu phòng thân, nếu không hiện tại sẽ không chạy trốn vất vả như vậy, trực tiếp vật ngã hai cái trứng thối kia.

Rất sợ bị đuổi theo, Phương Nhược Tuyết vẫn quay đầu quan sát tình thế, không chú ý tình hình giao thông, mới quay lại đầu, liền bất ngờ không kịp phòng bị, đầu đánh lên vật thể không rõ.

“Ô..... Đau quá nga!” Bị bắt dừng lại cước bộ, nàng ôm cái mũi khóc thét, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

“Nhược Tuyết, em không sao chứ?” Quan Hi Thần khẩn trương hề hề bắt lấy bả vai của nàng hỏi.

Quả nhiên, hắn không nhìn lầm, thật sự có người đuổi bắt nha đầu kia!

Vừa mới nhìn đến có người bắt nàng, tim hắn thiếu chút nữa bởi vì lo lắng mà ngừng đập, hắn rất sợ, sợ mất đi nàng.

“Hi Thần, như thế nào là anh?” Ngắc đầu, nàng mới phát hiện vừa đụng vào trong ngực hắn, cũng bởi vì như thế, hiện tại cho dù còn không có thoát, nàng tựa hồ không còn sợ hãi.

“Anh ở trên lầu nhìn thấy em, em không sao chứ?” Thoạt nhìn không có tổn thương, trừ bỏ chạy trốn mệt mỏi, hẳn là không có việc gì đi?!

“Không có việc gì không có việc gì, có điểm suyễn mà thôi, đều do kia hai.....” Không đúng, nàng nghĩ tới, nàng còn bị đuổi giết nha!

Tuy rằng gặp được hắn, nhưng đối phương có hai người, vẫn là về nhà an toàn, nếu nàng xui xẻo thì nàng cũng không muốn liên lụy hắn.

Phương Nhược Tuyết vội vàng kéo tay hắn, “Chạy mau, đằng sau có người xấu muốn bắt em!”

Biết nàng không có việc gì, Quan Hi Thần an tâm, một tiếng cười nhạo, dùng lực đem nàng ôm trong lòng. Đây nữ nhân cũng quá khinh thường hắn, hắn nhưng là Quan Hi Thần nha! Quan thị tổng tài, bởi vì phải làm nhiều việc, hắc bạch lưỡng đạo (Chính tà, ý anh là cả xã hội đen) đều có người của hắn, làm sao có thể sợ hai tên tiểu lưu manh?

“Tiểu tử, nữ nhân kia là vợ tôi, đây là chuyện gia đình tôi, cảnh cáo anh không cần xen vào việc của người khác.” Tóc vàng đến trước nhìn thấy hắn, tưởng người qua đường hỗ trợ, lập tức kiêu ngạo đe dọa.

Tóc dài đằng sau cũng rất ăn ý phụ họa, “Đúng vậy, cô ta là em gái tôi, cùng em rể có chút hiểu lầm, mới có thể bốc đồng chạy như vậy.”

Nghe vậy, Quan Hi Thần rất tức giận, tức chết rồi!

Này hai cái lưu manh nói thực chói tai, hắn còn chỉ là “Tình nhân” Nhược Tuyết thể mà tên tóc vàng lại còn nói Nhược Tuyết là vợ hắn?!

Hắn tức giận đến nắm tay phát run.

“Không, không phải, em không phải vợ hần, cũng không phải em gái, Quan Hi Thần, anh có biết.....” Hần không nói lời nào bộ dáng dọa đến nàng, tuy rằng hai người quen biết không lâu, nhưng thực hiểu biết lẫn nhau, hần sẽ không tin tưởng đối phương đi?!

Quan Hi Thần? Tên này rất rõ ràng truyền vào tai tóc vàng cùng tóc dài, bọn họ nhìn thoáng qua, đều tự trong lòng đầu toát ra một vấn đề?! Sẽ không là cái kia Quan Hi Thần đi?

“Ngu ngốc, em không cần cùng anh giải thích, anh biết mà.” Mày kiếm nhếch lên, Quan Hi Thần vỗ vỗ bả vai của nàng, đem nàng đẩy đến phía sau, khuôn mặt tuần tú luôn luôn bất cần đời giờ phút này âm trầm cười.

“Tiểu tử, cậu có ý tứ gì? Là muốn cùng chúng tôi đối nghịch sao?” Tóc dài không kiên nhẫn rống to, hần mới không tin hần là Quan Hi Thần, ít nhất không có khả năng xuất hiện ở trong này.

“Tôi là bạn trai cô ấy, như thế nào không biết cô ấy có ông chồng cùng anh trai?”

“Chúng tôi đã cho anh lối thoát, không có bản lĩnh đừng học người ta anh hùng cứu mỹ nhân, hiện tại nếu anh đi, đem kia nữ nhân lưu lại, chúng tôi sẽ bỏ qua, bằng không.....”

Nghe thấy lời này, Quan Hi Thần biểu tình không thay đổi, nhưng thật ra dọa đến Phương Nhược Tuyết.

Nàng vội vàng nhảy ra, ôm mặt hần, khẩn trương hề hề nói:“Bọn họ muốn bắt là em, anh đi trước, phải có một người rồi đi mới có thể đi cầu viện a.”

“Đói bụng chưa?”

“Ách..... Có một chút, hôm nay buổi tối khách nhân rất nhiều..... Không đúng, em là nói anh chạy nhanh đi !” thời điểm khẩn cấp như vậy, hần cư nhiên còn có tâm tình nói giỡn!

“Chúng ta chờ một chút nấu mì ăn được hay không?”

“Nha, tốt, em muốn thêm một quả trứng, không cần quá nóng, thuận tiện đem mì lạnh trong tủ..... Quan Hi Thần anh đang nói cái gì ! Còn không mau đi?!” Nàng tức giận đẩy thân mình hần vững như Thái Sơn.

Nghe được hai người đối thoại tóc dài hoàn toàn tức điên, nghĩ cũng biết bọn chúng bị coi thường!

“Không cần muốn ăn cái gì, các người ai cũng không được đi, tôi muốn đánh đến các người không còn răng nanh mà ăn cái gì!”

Bộ dáng tao nhã, Quan Hi Thần chậm rãi đến gần tiểu lưu manh,“Vội nhanh chút đi, Nhược Tuyết đã đói bụng, chúng tôi phải vội vàng trở về ăn mì.”

Hai người bị hần phát ra khí thế, sửng sốt một chút, chậm chạp không dám đi về phía trước.

Mắt thấy cánh tay hai người thượng đều sẫm đầu sói dữ tợn, Quan Hi Thần ánh mắt nheo lại, đột nhiên nở nụ cười,“Hai người là Thiên Lang bang ?”

“Hừ, coi như ngươi cũng biết, biết sợ rồi sao!” Tóc vàng chỉ dăm tại chỗ nồng thanh, từng bước cũng không dám tiến lên trước.

“Nha, vậy lão đại Lí Như Hải có khỏe không?” Việc này có điểm nghiêm trọng, hai người này không phải tên côn đồ bình thường, là phần tử bang phái, người như vậy sẽ tìm Nhược Tuyết phiền toái, hần là có gì quan trọng.

“Đúng a, khắp thiên hạ đều biết lão đại chúng tôi là Lí Như Hải, cậu đừng tưởng..... Cậu đang làm gì? Cậu muốn báo nguy? Đưa điện thoại đây!”

Quan Hi Thần đã muốn rất nhanh ấn phím gọi,“A Hải, có người tìm tôi phiền toái, giúp đi.” Tiếp theo hần đưa điện thoại cho tóc vàng.

Vốn đang bán tín bán nghi , tóc vàng nói “Uy” một tiếng, sau liền thấy mặt hần càng ngày càng trắng bệch, đợi cho đi động tĩnh, đã là cả người phát run, tóc dài vừa thấy là biết không thích hợp, sợ tới mức răng nanh đánh nhau rầm rầm.

Ba một tiếng, tóc vàng dùng tay tát chính mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, “Thực xin lỗi, chúng tôi sai lầm rồi, chúng tôi không biết Quan tiên sinh cùng Phương tiểu thư có quan hệ, chúng tôi sẽ không đến nữa.”

Hắn còn nhớ rõ lão đại nói –

Các người tìm hắn phiền toái, muốn người ta tìm ta phiền toái có phải hay không? Thực bị các người hại chết, “thông minh” thì tự nhảy xuống Thái Bình dương đi, không cần lãng phí vải rách trong bang, mẹ kiếp, giá hàng dâng lên các người có biết hay không?

Tóc dài cũng sợ tới mức một chân mềm nhũn ngã xuống đất, lắp bắp nói, “Thực xin lỗi, Quan tiên sinh, chúng tôi sai lầm rồi, không dám nữa, phiền toái anh cùng lão đại nói một tiếng, tha chúng tôi!”

“Không cần.” Hắn nhìn đồng hồ trên cổ tay liếc mắt một cái, “Ai kêu hai tên các người lãng phí thời gian chúng tôi ăn khuya, tức nhất là, Nhược Tuyết nhà tôi muốn xem chương trình phát lại thì diễn xong rồi, các người chết chắc a!”

Hai người vội vàng hướng Phương Nhược Tuyết dập đầu, “Phương tiểu thư, tha thứ chúng tôi đi, cô muốn xem cái gì chúng tôi đều có thể nghĩ biện pháp đưa cho cô, làm ơn làm ơn.”

Phương Nhược Tuyết sợ tới mức rút lui từng bước, kéo kéo ống tay áo Quan Hi Thần, “Sự tình giải quyết sao?” Phát triển nhanh chóng, nàng thật sự không rõ ràng.

“Giải quyết.”

“Kết cục là cái gì?”

“Bọn họ bị nhét vào trong túi rách, vứt xuống Thái Bình dương.” Hắn dùng đầu gối cũng biết tên a Hải kia sẽ dùng hình phạt gì, thật sự là không sáng ý.

Nàng chớp mi, “Quên đi, cũng không sao, chạy bộ vận động, chúng ta trở về ăn khuya.”

Quan Hi Thần nhìn chăm chăm tóc vàng cùng tóc dài một hồi, hai tên sợ tới mức mồ hôi lạnh ròng ròng mở miệng, “Nghe được? Các anh có thể đi rồi, tôi sẽ gọi điện thoại cho a Hải.” Bất quá tử tội có thể miễn, mang vạ khó thoát khỏi. (S : Anh chưa tha đâu, các người cứ chờ đấy.)

Hắn cũng không quên, cái tên tóc vàng kia kêu Nhược Tuyết là vợ hắn, cái tên tóc dài kêu tên tóc vàng là em rể nha!

Nhìn hai người chạy trốn, Phương Nhược Tuyết đột nhiên nhớ tới một sự kiện, “Kỳ quái, hiện tại làm ngư lang lại có thể lực nha? Anh vừa gọi điện thoại liền giải quyết.”

“Làm ngư lang tính nguy hiểm rất cao, đương nhiên cần quen biết nhiều.” Nhẹ nhàng kéo bả vai của nàng, hắn mang theo nàng bước chậm về nhà.

“Cũng đúng, cùng người khác này nọ là có tính nguy hiểm.” Quen biết hắn, nàng thay đổi cái nhìn về ngư lang.

Ngư lang phải có dáng người tốt thêm chút hơi hột, cùng tài nghệ, người tốt số..... Quả thực là mười hạng toàn năng, người thường còn không dám đương nổi!

“Nhược Tuyết.....”

Hắn mang thanh âm khàn khàn vang lên, Phương Nhược Tuyết toàn thân lông tơ lập tức dựng thẳng, loại cảm giác khủng bố này so với thời điểm nàng vừa mới bị truy đuổi còn đáng sợ.

“Làm, làm sao?” Có cảm giác áp bách nha.....

“Đóng dấu.” Hắn cần một chút ấm áp vượt xuống nỗi bất an mất nàng ban nãy.

“Chúng ta đâu có ký thêm khế ước.....” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng gương mặt phiếm hồng cho biết nàng cũng không cự tuyệt.

“Về sau không có ký khế ước cũng có thể đóng dấu.” Nắm tay nàng, đi lên cầu thang.

“Này lại là cái gì? Quy củ mới?” Nhìn hấn gọn gàng rút ra cái chìa khóa, mở cửa, đẩy nàng vào trước, lại quay đầu cẩn thận đem cửa khóa kỹ, nàng đột nhiên có một loại ảo giác, giống như hai người không chỉ là bạn cùng phòng.....

“Không phải quy củ mới, vốn quy định chính là như vậy, thành lập khế ước sau một ngày, vì thí nghiệm quyết tâm hai người duy trì khế ước, nên định kỳ chấp hành động tác đóng dấu.” Hấn biết hấn không chỉ là thích nàng, mà là yêu nàng.

Hấn có thể chờ nàng chậm rãi phát hiện yêu hấn, này còn đầy thú vị, nhưng hấn cũng không tính thả chậm cước bộ chính mình, cái gì nên làm vẫn là cứ làm.

“Em cảm thấy anh sản xuất quy củ thực phức tạp nha, lần sau giấy trắng mực đen viết ra tốt lắm, miễn cho em quên.” So sánh “Khế ước dưỡng ngư” với hôn thú thực giống nhau nha!

Rót một chén nước cho nàng, Quan Hi Thần cười gian xảo, “Đúng rồi, anh thiếu chút nữa quên, không chỉ muốn định kỳ chấp hành động tác đóng dấu, mà hình thức đóng dấu cũng phải đổi.....”

6. Chương 6

Màu vàng của nắng sớm chiếu lên rèm cửa hồng, Quan Hi Thần mở to mắt, xoay thân, vươn cánh tay dài ôm nữ nhân bên cạnh.

Hấn ôm làm cho nàng khẽ hừ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm ở trong ngực hấn quang lõa cọ cọ, sau đó tiếp tục giấc ngủ.

Hấn không phải lần đầu tiên ở bên cạnh nữ nhân tỉnh lại, nhưng lại là lần đầu tiên không nghĩ rời khỏi nữ nhân sau khi tỉnh dậy.

Ngón tay nhẹ phẩy qua khuôn mặt hồng như quả táo làm cho nàng hơi hơi rung lông mi, bắt quá vẫn không rời mộng đẹp.

Nàng có được làn da như trẻ con làm cho chúng nữ nhân đổ kị, mỗi lần sờ hấn đều yêu thích không buông tay, cho dù nhìn qua nàng trang điểm kiêu mỹ mê người, hấn vẫn thích nàng không chút phấn son, tươi mát tự nhiên hơn.

Cảm giác bị quấy rầy, Phương Nhược Tuyết lắc khuôn mặt, giãy dụa nâng tay, ý đồ không muốn hấn quấy nhiễu.

“Ha ha –” Hấn nhin không được phốc xích cười, này ngu ngốc liền ngay cả bộ dáng ngủ đều có thể khiến hấn bật cười.

Đại khái tưởng chuông báo thức vang, nàng lại nâng tay hướng chỗ phát ra âm thanh, còn không có lẽ phép vô vô, muốn tắt đồng hồ báo thức.

Quan Hi Thần ác ý một ngụm ngậm đầu ngón tay của nàng mà cắn mút, sau một lúc lâu, chủ nhân đầu ngón tay rốt cục nhận thấy có điểm không thích hợp.

Mí mắt hơi hơi run run, nàng khốn cực hoang mang mở hai mắt, đập vào mắt là khuôn ngực quang lõa rắn chắc, nàng tri độn từ trong ngực ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn –

A — hấn đang làm gì? Sao lại ăn ngón tay nàng?

Không, không đúng, là làm sao hấn có thể đẹp trai như vậy? Bộ dáng vừa tỉnh ngủ dong lười lại mang điểm tà khí, làm sao có thể gọi cảm như vậy? Hại lòng nàng thẳng thần nhảy nha.....

“Tỉnh?” Nhìn nàng mở hai mắt, bộ dáng không nhúc nhích, Quan Hi Thần không thể không hoài nghi nàng đang ngủ không cần nhắm mắt.

“Ân.” Thuận theo gật gật đầu, nhưng suy nghĩ còn không có quay lại, nàng hình như quên gì đó.

Vừa mới nàng nghĩ đến gì? Nha, đúng rồi, nghĩ đến hấn đẹp trai, nước miếng nàng đều phải chảy xuống.

Không, không đúng, cái gọi là trọng điểm hấn là đáp án cũng có tính kiến thiết.

Tỷ như.....“A –” Phương Nhược Tuyết lớn tiếng kinh hô,“Anh vì sao ở phòng em?!”

“Không đúng, anh còn nghĩ, em muốn hỏi hấn là không phải cái này.”

Không phải chứ, ngay cả nàng muốn hỏi cái gì hấn cũng biết?!

Được rồi, nàng nhớ rõ hấn tối hôm qua nhắc tới chuyện đóng dấu, nàng lại hỏi về hình thức thay đổi là cái ý tứ gì, tiếp theo, hấn hôn nàng, đầu tiên là miệng, tiếp đến là lỗ tai, xương quai xanh, ngực.....

Phương Nhược Tuyết nháy mắt đứng dậy,“A — anh, em..... Chúng ta có phải hay không.....” Nàng rất cục mớ hồ hiểu biết!

“Nhược Tuyết, em thật thông minh.” Nếu mỗi ngày sáng sớm đều là như vậy, hấn thực nguyện ý.

Lần đầu tiên được khen thông minh , Phương Nhược Tuyết lại một chút đều cao hứng không nổi, nàng cư nhiên cùng hấn lên giường ! Kia tỏ vẻ..... Kỳ thật nàng sớm phát hiện, chính là chậm chạp không muốn thừa nhận, nhưng hiện tại tình huống lại tệ hơn, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Uể oải đem mặt vùi vào gối, nàng thuận tay kéo chăn che kín người, ô..... Nàng sai lầm lớn rồi.

“Ngoan, không cần buồn như vậy,em phá hư không khí.” Quan Hi Thần vỗ vỗ mông nàng bên dưới chăn, đoán rằng nàng hấn là thẹn thùng.

Không có đáp lại, trong chăn rất nhanh truyền đến tiếng khóc nức nở, bả vai của nàng run lên.

Phát hiện nàng có gì đó không thích hợp, hấn nhẹ nhàng kéo chăn, nâng mặt nàng, nhìn đến hai hàng thanh lệ trên mặt, tâm hung hăng rút một cái.

“Nhược Tuyết, sao lại khóc?” Khàn khàn thanh âm mang điểm sợ hãi, hấn đang hoảng hốt.

Nhìn hấn, một tiếng nức nở, nước mắt lại từng giọt từng giọt lăn xuống, Phương Nhược Tuyết cắn bản nói không nên lời.

Quan Hi Thần không dám đụng vào nàng, nhìn nước mắt của nàng hấn thực đau lòng, lại đã quên nên an ủi như thế nào, thậm chí không xác định được nàng có cần hấn an ủi hay không.

Điều hấn không mong muốn nhất đã xảy ra.

Nguyên tưởng rằng Nhược Tuyết chính là thực trì hoãn đối với chuyện tình cảm, nhưng hấn là thích hấn, để ý hấn, mà hấn cũng là còn thật sự thật tâm, cái gì cũng là thật, chỉ có ngư lang là giả.

Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ do hấn rất tự tin, tự cho là đúng, có lẽ..... Có lẽ nàng chính là đơn thuần thiện lương, cho nên mới thu lưu hấn.

Kia hấn..... Hấn so với “bạn trai trước” của nàng lại càng không giống, người ta là lừa tiền, hấn lại lừa người của nàng, hấn như thế nào có thể chấp nhận chính mình thương tổn nàng?!

“Thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi.”

Thanh âm hai người đồng thời vang lên, Phương Nhược Tuyết ngừng khóc, nghi hoặc nhìn hấn một cái, Quan Hi Thần cũng là khó hiểu nhứ mày.

“Anh sao lại nói vậy?”

“Em sao lại nói vậy?”

Thanh âm lại lần nữa đồng thời vang lên, lần này Phương Nhược Tuyết phản ứng có vẻ mau, không nói hai lời đánh đầu hấn một chút, sau đó vỗ tay, nhắm mắt lại, bắt đầu thì thào tự nói.

“Nhược Tuyết?” Thấy nàng ngừng khóc, hấn tâm tình cuối cùng tốt lên, nhưng hành động quái lạ này lại dọa đến hấn, nàng sẽ không là bị đả kích quá lớn đi?

Nàng trợn mắt nhìn hấn, ý bảo hấn cầm miệng, trong miệng tiếp tục lẩm nhẩm cái gì.

Không xong! Nàng thật sự nghiêm trọng, hấn như thế nào có thể không tự trách?

Quan Hi Thần ôn nhu đem nàng kéo vào trong lòng, sờ sờ đầu của nàng, ý đồ trấn an nàng, “Thực xin lỗi thực xin lỗi..... Anh.....”

“Nha , anh làm chi ! Cản trở, anh cố ý sao, em chỉ còn một cái cuối cùng, anh cứ nhiên..... Cứ nhiên phá hỏng .” Bị đả kích nặng, cùng là trên giường nàng liền phát sinh hai sự kiện, có đủ xui xẻo.

Hắn ôm càng chặt hơn, cứng rắn đem đầu của nàng cố định ở trong ngực hắn, thề thốt nói: “Anh sẽ chiều cổ em, mặc kệ em biến thành cái gì, nếu em nguyện ý, anh sẽ chiều cổ em cả đời.” Chỉ sợ..... Chỉ sợ nàng không muốn.

“Anh thích em a?” Đây lời nói là thật thông báo đi? Không phải ngư lang đối khách nhân lời khách sáo đi? Cả đời nha, đây là rất nặng rất nặng hứa hẹn, không thể tùy tiện nói.

“Anh yêu em, chỉ cần..... Chỉ cần em nguyện ý để cho anh yêu.”(S : Anh ơi , em đồng ý này ...)

“Đây không phải nói lời ngon tiếng ngọt sau khi cùng khách nhân trên giường đi?” Nàng thực lo lắng, thực lo lắng đả kích lần thứ ba.

Quan Hi Thần thở dài, đây gọi là tự làm tự chịu, hắn cái gì không chọn lại chọn làm ngư lang , loại người không thể làm cho nữ nhân tín nhiệm, xem ra chờ hai người tình cảm ổn định, tìm thời gian giải thích cùng nàng thôi.

“Đời này anh chỉ nói với e, hiểu không? Tiểu ngu ngốc.”

“Kia..... Em đây không phải khóc vô ích sao? Em lần này thật là ngu ngốc..... Đều tại anh vừa mới đánh gãy em, vốn.....”

Nghe được máu chốt, Quan Hi Thần nheo mắt, “Đợi chút, khóc vô ích là cái ý tứ gì? Đúng rồi, em vừa mới xin lỗi anh?”

“Em thích anh.”

Hắn hô hấp phút chốc cứng lại. Rõ ràng đã nghe qua những lời tỏ tình nóng bỏng, nhưng những người khác không thể làm cho tâm hắn rung động như vậy, làm cho hắn nhất thời nói không nên lời.

“Em vừa mới phát hiện, kỳ thật đã biết trước, nhưng em không muốn thừa nhận, bởi vì anh..... anh là ngư lang, chắc sẽ không thật tâm với em, nếu em đem tình cảm đặt ở trên người anh không phải thực ngốc sao? Bất quá em ngốc, nhưng không ngu nha.” (=||| , một lý luận mới đứng vị trí thứ 2 sau 2 bác Mác và Lê nin)

“Cho nên, em khóc là vì thế?” Hắn mới là ngu ngốc, hắn mới là đầu sỏ hại nàng khóc.

Gãi gãi đầu, nàng có chút ngượng ngùng, “Cũng có, em đã giải thích? Bởi vì lúc trước nói muốn giúp anh sửa lại thói quen, kết quả lại thành thế này, có điểm bất khoản.”

Bất khoản? Nàng có biết hay không người chịu thiệt kỳ thật là nàng?

“Vậy em vừa mới làm chi đánh anh?” Hành vi quái dị, nhưng hắn chưa nói ra miệng, sợ kích thích đến nàng.(S : Quả đánh đầu , lúc này em cũng thất vọng ...=|)

“Cái này liền thật là do anh sai lầm rồi, anh chưa từng nghe qua nếu hai người đồng thời nói lời giống nhau, người đánh đối phương trước là có thể cầu nguyện sao?” Nàng vốn nghĩ nguyện vọng từ nhỏ đến lớn, không nghĩ tới..... Lại nói tiếp cái này cũng là hắn có lỗi.

“Cho nên em vừa cầu nguyện? Ngu ngốc, cái này căn bản là lời đồn nhảm không đáng tin?” Hắn còn tưởng rằng nàng bị đả kích quá lớn!

“Anh đừng xem thường đồn đãi, em lần đầu tiên cầu , nguyện vọng lập tức được thực hiện, nếu không vì anh cản trở, nguyện vọng thứ hai của em sẽ được thực hiện, hiện tại thế nào lại đổi thành anh mắng em ngu ngốc!”

“Nguyện vọng thứ hai của em là cái gì?” Hắn rất ngạc nhiên, người nào nguyện vọng vĩ đại như vậy, làm cho hắn không thể kêu nàng ngu ngốc?

Mỉm cười, nàng đắc ý tuyên bố, “Em muốn biến thông minh!” (Bạn Song : ồ zia , một ‘điều ước giản đơn’ , nhưng chỉ là ‘giấc mơ’ thôi=]]])

“Ha ha –” Thiên tài khôi hài nhất giang hồ, cô nàng này nói cái gì ngốc vậy? Loại nguyện vọng này trừ phi nàng đầu thai một lần nữa, bằng không là không có khả năng.

“Anh cười cái gì mà cười? Cho em xuống giường! Tức chết em, em chính là không có sớm một chút cầu nguyện, mới có thể ngu ngốc thích anh.”

Cầm hấn cọ cọ trên tóc nàng, nghĩ một đằng nói một nẻo giải thích, “Thực xin lỗi, đừng nóng giận, vậy em nói cho anh biết, nguyện vọng thứ nhất là cái gì? Như thế nào cầu lâu như vậy?” Nếu nói có sai cũng là lỗi chính nàng, tự dưng cầu nguyện – hành động quái dị, mới có thể không kịp cầu cái thứ hai.

“..... Hy vọng anh sẽ thích em a.” Vừa nói xong, mặt nàng hồng thành một mảnh từ má kéo dài đến mang tai. Nàng thực ngu ngốc, lại còn nói ra !

Nghe vậy, Quan Hi Thần thực cảm động, nhưng vẫn là nhịn không được gõ đầu nàng m, “Này nguyện vọng đơn giản như vậy, em cũng muốn cầu?”

“Nguyện vọng không thể cầu loạn a, nếu không được chu toàn, vạn nhất không rõ ràng lắm thì sao bây giờ? Thì sẽ loạn, anh hiểu hay không?”

“Không hiểu, em nêu ví dụ chứng minh đi.” Hấn rất muốn nghe nàng nói như thế nào, là sẽ nói hy vọng hấn có thể yêu nàng tới trình độ nào sao? Kia nàng nhất định cầu không tốt, nàng đoán không ra hấn có thể yêu nàng đến mức nào, này vấn đề ngay cả chính hấn cũng không biết.

“Tỷ như em hy vọng Quan Hi Thần thích em, nhưng trên thế giới người tên Quan Hi Thần lại không nhất định chỉ có mình anh, cho nên em muốn thu nhỏ lại phạm vi, thực thông minh đi? Em nói muốn ngư lang Quan Hi Thần thích em, lại tỷ như.....”

Phương Nhược Tuyết thao thao bất tuyệt muốn biểu hiện trí tuệ của nàng, Quan Hi Thần khuôn mặt tươi cười lại rơi rụng.

“Nhược Tuyết, em sắp đi làm muộn, không tính đi tắm rửa một cái sao?”

“Nha, đúng rồi!” Phương Nhược Tuyết vội vàng đứng dậy, phát hiện có điểm lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng kéo chăn quấn quanh thân, sốt ruột mở tủ lấy quần áo, mở cửa rời phòng, vọt vào phòng tắm.

Quan Hi Thần cũng đứng dậy, mặc quần dài, cầm di động bắt đầu bấm điện thoại, hiện tại, hấn có việc quan trọng phải làm.

Điện thoại chuyển được, hấn vẽ mặt nhất thời trở nên âm trầm, “A Hải, tôi có việc muốn hỏi anh, tìm một ngày nói chuyện đi.....”

Hừ, dám đụng vào nữ nhân của hấn, mặc kệ đối phương là ai, hấn sẽ làm cho đối phương chết không có chỗ chôn! (Bạn Song : Vâng , em đồng ý với ý kiến này)

Đúng rồi, thuận tiện kêu a Hải vận dụng một chút thể lực, hấn không cho phép trong phạm vi trăm dặm xung quanh Nhược Tuyết có một ngư lang “Quan Hi Thần” xuất hiện! (S : Anh cũng chẳng ‘thông minh’ kém chị) Bất quá..... Vì nguyện vọng của nàng, hấn không phải nên thật sự đi làm ngư lang đi?!

Đình đình hai tiếng vang, Phương Nhược Tuyết gọn gàng lấy sandwich, đặt trên bàn ăn, pha một ly cà phê Ireland để vào khay, cao giọng nói: “Mi Mi, bàn số 5!”

“Điểm trưởng, gọi cậu nhóc kia ra, em một mình không xuể nha!” Mi Mi thừa dịp oán giận cùng Phương Nhược Tuyết.

Nói đến này, Phương Nhược Tuyết không khỏi bật cười. Kia nam nhân thật ghi hận sâu sắc.

Bởi vì tối hôm qua nàng bảo cậu ta đi trước, chính mình tự về nhà, kết quả thiếu chút nữa bị bắt cóc, sáng sớm hôm nay, Quan Hi Thần lấy lý do thằng nhóc sai lời hứa, phạt hấn một tuần dọn toilet cùng phòng bếp, còn không cho hấn nghỉ ngơi tiếp chuyện bạn gái, hại nàng thấy thật có lỗi.

May mà cậu nhóc là một đại nam hài sáng sủa, vừa nghe chuyện nàng tới hôm qua gặp gỡ người xấu cũng tự trách, không nói hai lời liền đáp ứng.

“Chị gọi không nổi hần, chờ Hi Thần trở về, để hần nói, em trước kìm chế chút, tháng này chị sẽ tăng lương.”

“Không cần, chờ việc xong, điểm trưởng mời em một ly cà phê chị đặc chế thì tốt rồi, ha ha — như vậy có thể khiến Quan đại ca ham mộ chết! Tốt lắm, em đi đưa cơm.” Có thể nhìn ánh mắt ghen tị của Quan Hi Thần thật sự là hiếm ! Nàng vui vẻ bưng đồ đến bàn số 5.

“Vì sao tất cả mọi người đều biết mình cùng hần có quan hệ?” Phương Nhược Tuyết khó hiểu thì thào.

Chuyện giữa bọn họ không nói với người trong điểm, bắt quá mới vài ngày, mọi người liền biết, bọn họ có rõ ràng như vậy sao? Chờ tên kia trở về hỏi hần tốt lắm.

Sáng nay Quan Hi Thần ăn bữa sáng xong đột nhiên nói có việc, cũng không biết là đi đâu nữa.

Ai nha, không được, bệnh trạng của nàng càng ngày càng nghiêm trọng, một ngày có hơn phân nửa thời gian đều suy nghĩ tới hần, không nên không nên, nàng muốn chuyên tâm công tác.

“Đỉnh linh linh —”

Phong Linh trên cửa quán cà phê vang, lại có khách nhân tiến vào, Phương Nhược Tuyết tự nhiên gọi lên mỉm cười, “Hoan nghênh quang lâm, xin hỏi có mấy.....”

Vừa quay đầu, một nam nhân xuất hiện, tươi cười trên mặt lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, vội vã nhắm phía người tới, “Sáu ngàn năm trăm khối, cậu gần đây đi đâu vậy?” Nàng đã đem ba chữ “Trầm Thiên Sơn” trực tiếp đổi thành “Sáu ngàn năm trăm khối”.(Bạn Song : chị ơi , như em đã nói ở đầu truyện, em muốn đổi thành ‘bệnh thần kinh’ cơ)

Nhìn nàng, Trầm Thiên Sơn trước mắt không khỏi sáng ngời. Trời ạ, một đoạn thời gian không gặp, cô nàng này như thế nào biến đẹp?

Ấn, nàng tựa hồ rất đẹp, kiểu tóc thay đổi, ăn mặc nữ tính hơn, giờ tay nhắc chân càng nhiều mị thái tiểu nữ nhân, có lẽ..... Lần này hần sẽ không cảm thấy khó xử.

Trầm Thiên Sơn cười tự cho là tiêu sái, cầm hoa hồng trong tay nhét vào trong tay nàng, không nhìn biểu tình nàng phản ứng “Nhược Tuyết, mình gần đây có một số việc bận mới không để ý đến cậu, nếu là khiến cậu cảm thấy kích động cô đơn, mình sẽ giải thích, ít nhất hiện tại mình đã trở về.”

Không biết nên vui hay nên buồn, cùng Quan Hi Thần ở chung, vì ứng phó hần mà nàng càng ngày càng múa mép khuây môi, suy nghĩ cũng xoay chuyển mau, tệ hơn là, nàng nghe hiểu được Trầm Thiên Sơn đang nói cái gì, Quan Hi Thần đáng giận! (Song :Vâng , chị nhiều khi có những suy nghĩ .. rất hài , chị mắng anh là vì ở gần anh nên chị thông minh ra , hiểu lời thẳng kia nói... thế thì dù chị có ước cũng chả biến thông minh nổi.)

Không xong, lại nghĩ tới hần.

“Sáu ngàn năm trăm khối, bộ dạng hoa cùng tiền không giống nhau, không cần nịnh tôi.” Giống như cầm phải củ khoai lang nóng, nàng khấn cấp đem hoa đẩy lại cho hần.

Tuy đã lớn như vậy mà chưa bao giờ được tặng hoa, với bó hoa như vậy có chút thèm nhỏ dãi, nhưng là nàng tuyệt không cần hoa Trầm Thiên Sơn tặng, nàng thậm chí chỉ cần được Quan Hi Thần tặng hoa, nếu là hái hoa cúc dại ven đường, nàng cũng sẽ thích thực thích nha.

Ai da, đáng chết đáng chết, nàng như thế nào lại nghĩ tới hần?

“Hảo hảo hảo, đừng như vậy nữa, mình đem sáu ngàn năm trăm khối trả lại cho cậu, bắt quá phải đợi ngày mai, mình luôn luôn không mang theo nhiều tiền mặt như vậy ra ngoài, ngày mai cậu đến nhà của mình.....” Hần ái muội hướng nàng nháy mắt mấy cái, đem bó hoa đưa lại cho nàng, cũng tính nắm bả vai của nàng.

Chính là ngay tại hần móng vuốt sói sắp chạm bả vai của nàng lại có tiếng kêu của phong linh, một cánh tay hữu lực phút chốc bắt lấy cổ tay hần, cùng với một tiếng kêu thảm, hần chật vật té ngã trên đất.

“Hi Thần? Anh đã trở lại?” Phương Nhược Tuyết vừa thấy Quan Hi Thần, ánh mắt lập tức sáng ngời, mặc kệ người té trên mặt đất là ai. (S : hi hi , đôi khi ngốc cũng có cái hay)

Oa, hần hôm nay làm sao vậy? Đi cực nói phong sao? Làm cho nàng nhớ tới cảnh soái ca đàm phán với kẻ địch trong phim a.

Áo sơ mi không đóng thùng, quần dài bên người không có gì, áo gió ngắn, thêm kính râm cũng đã rất khí thế, dưới chân là đôi giày hùng hổ lại thêm không ít khí thế.

Hần hôm nay phải đi đâu nhỉ?

“Ân, anh sợ em bận quá.” Kéo kính râm cài trên ngực áo, hần đối nàng lộ ra tươi cười, nhẹ nhàng tiếp nhận bó hoa trên tay nàng, xoay người, sắc mặt thực thối, một tay lấy hoa đá trên mặt đất, thanh âm rất lạnh, “Mang theo hoa của cậu rồi rút đi, thông minh thì đừng bao giờ tới, tin tưởng tôi, cậu sẽ không muốn gặp lại tôi đâu.”

Mẹ kiếp, nam nhân này không biết xấu hổ cứ nhiên còn dám tới tìm nữ nhân của hần. Nàng kẻ lừa đảo nếu ngoan ngoãn đi, hần liền lười ra tay, nếu không chịu vừa lúc cho hần xả giận!

Trầm Thiên Sơn đời này sợ nhất mất mặt, hần đâu chịu, ác thanh ác khí nói: “Tôi tìm bạn gái tôi, liên quan gì tới anh?”

Bạn gái? Tên này chết chắc rồi!

Hần hôm nay mới đi tìm tóc vàng cùng tóc dài phiên toái, liền vì bọn họ “Họa là từ ở miệng mà ra”, hiện tại lại có một người mất mủ, lần này cho dù tên này cầu xin tha thứ, hần cũng muốn đánh người!

Quan Hi Thần sắc mặt rất lạnh, hơn nữa nhìn hần như vậy rất đáng sợ, Phương Nhược Tuyết vội vàng giải thích, “Hi Thần, hần nói hươu nói vượn, em chỉ có anh là bạn trai.....”

“Bạn trai?” Trầm Thiên Sơn đột nhiên tuôn ra một tiếng đại yết, giống như ông chồng bắt gian vợ ngoại tình, lộ ra biểu tình vô cùng đau đớn.

“Nhược Tuyết, cậu làm sao có thể qua mặt mình mà quen bạn trai? Mình sẽ bị thương, tinh thần của mình lọt vào đả kích, nếu cậu không trở lại bên mình, sẽ làm mình thất vọng?” Hần thoát nhìn thật sự đau lòng.

Hần..... Hần thật là vô lý nha, ngay tại nàng đang há mồm muốn phản bác, Quan Hi Thần ôn nhu ôm eo nàng, cúi đầu hôn hôn hai má của nàng, vỗ vỗ đầu của nàng, “Nhược Tuyết, anh đói bụng, giúp anh làm một phần chân giò hun khói cùng trứng ốp lếp được không?”

“Em đây thuận tiện pha chén cà phê.....” Hần nói dối, nàng lập tức đem Trầm Thiên Sơn quên trống trơn, mặc kệ hần nói gì đó, toái toái niệm xoay người.

Đi trở về quầy bar, nàng mới lại nghĩ tới cái gì, quay đầu nói một câu, “Hi Thần, đánh hần, mạnh cũng được, anh nhớ rõ em sẽ nuôi anh đi?”

Quan Hi Thần mỉm cười, dùng sức gật gật đầu, thẳng đến nàng ẩn thân ở sau quầy bar bận rộn.

Quay đầu lại, hần ngữ khí bình thản nói với Trầm Thiên Sơn, “Đứng lên, tôi không đánh cái mềm mại nằm úp sấp gì đó.”

Nhưng Trầm Thiên Sơn vẫn như cũ kêu to, “Phương Nhược Tuyết, cậu phải làm rõ ràng, cậu là bạn gái của mình, làm sao có thể đối với mình như vậy? Bạn gái nên..... A -”

Phanh!

Người trong quán tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy nam nhân vừa mới kêu gào chuẩn xác bay qua cửa sổ sát đất, không, là xuyên qua cửa sổ sát đất, hoàn thành đường vòng cung, hiện tại đang ở lối đi bộ khúc quẹo, bên cạnh là mấy mảnh thủy tinh.

Ném người xong, Quan Hi Thần phủi tay tận lực như chạm phải thứ rác rưởi, vẫn bảo trì phong độ tao nhã, hướng các vị khách bị hần quấy rầy, “Các vị, thật có lỗi, hôm nay tôi mời khách, cứ tự nhiên.”

Nói xong, hần lại đi ra ngoài, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trầm Thiên Sơn.

Hắn suy xét chờ một chút muốn đem tên này đứng lên khâu miệng lại, hỗn đản này mới sẽ không mở miệng “Bạn gái”, khiêu chiến hắn đang nhần nạy cực hạn.

“Cứu mạng a ~ giết người! Ai tới giúp tôi báo nguy a –” Phát hiện hắn đi ra, Trầm Thiên Sơn kinh hãi kêu to cứu mạng.

Chết tiệt, Phương Nhược Tuyết cái nữ nhân ngu kia là từ đâu tìm đến nhân vật lợi hại như vậy làm bạn trai nàng?

Chết tiệt, hắn không nên nghe tin tức người đó nói, mới có thể.....

“Cậu câm miệng, chúng ta đây hắn là hảo hảo đàm chuyện.” Treo lên âm trầm cười, Quan Hi Thần kéo lại cái áo xộc xệch, đem tên đáng ghét kéo vào ngõ nhỏ.

Đội thân ảnh hai người biến mất, thanh âm ồn ào náo động mới vang lên trong quán cà phê, mọi người bắt đầu tranh luận.

Ngược lại , nhân vật chính – Phương Nhược Tuyết tròn tròn mắt, nửa câu cũng nói không nên lời, ngốc sững sờ một lát, mới kêu, “Cửa sổ sát đất của tôi.....”

Cửa sổ êm đẹp bằng thủy tinh đã bị vỡ bị, em trai trở về nhất định đem nàng hầu hạ chiền xào cực hình phanh tạc,(S : rừng mình) nàng cảm thấy cuộc sống thực hạnh phúc, còn chưa muốn chết, nàng còn muốn cùng Quan Hi Thần cùng..... Đúng vậy, chính là Quan Hi Thần!

“Quan, Hi, Thần –” Nghiến răng nghiến lợi niệm ra tên này, nàng đột nhiên chui ra khỏi quầy bar, nổi giận dè dè tiêu sái ra khỏi quán cà phê, nhìn chung quanh tìm thân ảnh hắn.

Tên ngu lang không biết kiếm tiền vất vả như thế nào sao? Nàng muốn trừ tiền tiêu vặt, ân, tuy rằng còn chưa cho, nhưng nàng vốn có định cho, cho nên, đúng vậy, nàng muốn trừ tiền, về sau cũng chỉ cho hắn ăn hai bữa cơm..... Ngày không tốt, nàng sẽ đau lòng.

Đúng rồi, ngàn sai vạn sai đều là lỗi Trầm Thiên Sơn, kia hỗn đản không chỉ nên đem sáu ngàn năm trăm khối trả nàng, còn phải bồi thường tiền cửa sổ sát đất! (Song : em thấy lúc này chị thực thông minh ạ).

Giải quyết xong tình địch Quan Hi Thần tâm tình tốt đẹp đi ra, hắn dám dùng đầu hắn đánh đổ, tên hỗn đản này không dám tái xuất hiện trong tầm mắt hắn cùng Nhược Tuyết.

“Quan Hi Thần –” Vừa thấy hắn, Phương Nhược Tuyết lập tức đi lên trước, bộ dáng thở phì phì, “Anh là không phải hắn là đi bệnh viện kiểm tra một chút chỉ số thông minh a? Như thế nào so với em còn ngốc hơn a?!” (Bạn Song : Chị vừa được khen xong mà ..)

“A?” Chẳng lẽ nàng muốn che chở Trầm Thiên Sơn? Nếu đúng, hắn sẽ không nên cho tên hỗn đản đi, phải xử lý tiếp.

“Tuy rằng Trầm Thiên Sơn thực đáng đánh đòn, em cũng chấp thuận anh đánh hắn, nhưng ai kêu anh động thủ ở trong điểm? Anh xem, cửa sổ lớn như vậy ,lại làm bằng thủy tinh liền bị phá vỡ, rất đáng tiếc a! Nhưng lại là vì cái loại người này mà hỏng, không đáng a, quên đi, nó đã hỏng anh có biết hay không?” Càng nói nàng lại càng hỏa, mà hắn còn bộ dáng cười giễu lắm, quả thực tức chết nàng.

Quan Hi Thần buồn cười nhìn nàng khoa tay múa chân vì cửa sổ, đột nhiên, hắn phát hiện hắn cùng ba ba có một điểm chung, đều yêu loại nữ nhân thích cãi nhãi, bộ dáng nàng cãi nhãi thật sự rất giống lão mẹ hắn.

“Uy, anh cười cái gì? Anh nghĩ rằng em là mắng Trầm Thiên Sơn có phải hay không? Em là đang mắng anh, gọi người đến sửa cũng phải một vạn khối? Anh nhớ đấy, về sau không làm sandwich cho anh nữa! Đợi cho anh hoàn thành nợ nần mới thôi, em xem anh đời này không xong rồi!”

Nhìn nàng rất nhanh hé ra phần môi, Quan Hi Thần càng cười càng vui vẻ, tiến lên từng bước đem nàng vào trong lòng, cúi đầu xuống, ở trước công chúng hôn môi nàng.

“Vậy được rồi, anh cả đời liền bán cho em trả nợ tốt lắm, em cảm thấy thế nào?”

“Anh.....” Mặt nàng thực hồng, bất mãn trừng hắn liếc mắt một cái, “Anh không có hỏi qua em đã đồng ý, em có thể đổi ý sao?”

“Đúng vậy, không thể.” Xem ra đã đến lúc mang nàng về nhà chính thức yết kiến lão mẹ, lão mẹ lại thuộc phái hành động, tháng sau hẳn định có thể giúp hắn chuẩn bị hôn lễ.

Gần đây, hắn ngay cả vụng trộm về công ty xử lý văn kiện trong đầu cũng trong lòng đều tràn đầy thân ảnh đáng yêu của nàng, bên tai cũng tràn ngập thanh âm thanh thúy của nàng, xem ra, hắn trúng độc nặng rồi.

“Sớm biết rằng không thể, em hắn là kẻ Trầm Thiên Sơn ký giấy vay nợ, mới sẽ không..... A –” Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì hét lên một tiếng, chung quanh đi tuần tra một phen, cuối cùng đem nghi vấn chuyển tới trên mặt Quan Hi Thần.

“Trầm Thiên Sơn đâu? Hắn còn nợ em sáu ngàn năm trăm khối chưa trả, hơn nữa cửa sổ thủy tinh, ít nhất đưa em nhất vạn sáu ngàn năm trăm khối, còn phải thêm bồi thường tinh thần!”

“Ách..... Đánh xong, anh cho hắn đi rồi.”

“Quan Hi Thần, anh chết chắc rồi! Anh ngay cả chân giò hun khói cũng không có mà ăn đâu, em.....”

Cuối cùng, thanh âm lải nhải Quan Hi Thần yêu nhất ít nhất còn giằng co trên nửa giờ đồng hồ mới chấm dứt.

7. Chương 7

Phương Nhược Tuyết ở quầy bar cam chịu số phận làm sandwich, kẹp rau xà lách, trứng ốp lếp, sau đó sắc mặt thực thối cầm lấy một mảnh chân giò hun khói, không cam lòng nguyện ý cầm lấy một mảnh pho mát, cộng thêm miếng thịt lợn.

Đại khái là rất có sát khí, có khi, nàng còn tưởng rằng nghe được thanh âm sandwich thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nàng tức kỳ thật là chính mình, như thế nào lại không tức cho được? Hắn mới mở miệng nói muốn ăn sandwich, nàng liền một khắc cũng không dám chậm trễ tiến quầy bar, bởi vì luyện tiếc, vẫn là ngoan ngoan lấy chân giò hun khói, lấy pho mát, thuận tiện thêm thịt heo!

Đình linh linh linh –

Cửa quán cà phê rầm một cái, bị người dùng lực từ bên ngoài đẩy ra, khiến phong linh một trận vang lêu.

Ai dùng sức mở cửa như vậy a? Thực không lẽ phép. Phương Nhược Tuyết có chút mất hứng, nhưng vẫn mỉm cười ngọt ngào ngăn đầu, “Hoan nghênh quang lâm –”

Theo thanh âm giày cao gót khách khách, ngoài cửa đi vào một nữ tử trung niên toàn thân phục trang đẹp đẽ, trừ bỏ giá trị con người xa xỉ hàng hiệu sáo trang, trên người mang toàn là trang sức châu báu giá trị vượt qua một trăm ngàn.

Bà ta cao ngạo đứng ở quầy bar, đảo cái mắt của một con cá chết, âm trầm nhìn mọi người chung quanh quán cà phê đang dùng cơm, sau đó chậm rãi đem tầm mắt dừng ở Phương Nhược Tuyết, thanh âm bên nhón như bà gà mái, “Cô là điểm trưởng?”

Phương Nhược Tuyết lễ phép mỉm cười, “Đúng vậy, cho phép tôi phục vụ? Bên kia có phòng trống, muốn hay không phục vụ mang chút điểm tâm, đợi lát nữa lại gọi cơm.....”

Đối phương thực không lẽ phép đánh gãy lời của nàng, “Cho nên cô chính là Phương Nhược Tuyết?”

“Đúng vậy. Vẫn là bà muốn tôi tự mình làm? Hay là.....”

“Hừ, tôi sẽ không uống cà phê ở nơi này, tôi không ăn thực phẩm rẻ tiền.” Mắt cá chết khinh bỉ trừng nàng, vẻ mặt khinh thường. Loại rẻ tiền gì đó như thế nào có thể mang cho cao quý như nàng ăn?

Nắm chặt tay, Phương Nhược Tuyết tức giận đến phát hỏa, nhưng không thích phiền toái, cho nên nhẫn nhịn.

Bảo trì mỉm cười, nàng khách khí hỏi: “Không ăn này nợ không uống cà phê, kia bà tới quán cà phê là.....”

“Tôi là tới tìm cô.” Mắt cá chết kiêu ngạo ngẩng đầu, ánh mắt là bốn mươi lăm độ nhìn trần nhà.(Song : bà lác chưa bà , bà cứ giữ tư thế như này nhé!)

“Ngượng ngùng, bà tìm lầm người, tôi không biết bà.” Phương Nhược Tuyết khẩu khí lãnh đạm hơn, nếu là tìm sai người, sẽ không là khách nhân, nàng không cần khách khí, dù sao đây là do Quan Hi Thần, sai cũng là hần sai.(Bạn Song : phụt phụt.....rút hết cả laptop mất T_T)

“Nhưng tôi biết cô, theo vai vế, cô còn nên gọi tôi một tiếng đại bá mẫu.” Mắt cá chết cho rằng bộ dáng bà ta thật quang vinh nói.

“Tôi không biết bà.” Lần này, nàng ngay cả liếc cũng không liếc mắt một cái, chính là do dự muốn hay không giúp Quan Hi Thần pha tách cà phê.

“Lập tức đóng cửa, theo tôi đi một chuyến sẽ biết.”

Nàng dựa vào cái gì nói đương nhiên như vậy, ‘Hiện tại thủ pháp lừa gạt vụng về như vậy sao?’

Mắt cá chết đảo càn nhiều, thanh âm cũng càng lạnh lạnh, “Cô nói cái gì? Không nghe trưởng bối? Đây là thái độ vãn bối ở trước mặt trưởng bối sao? Vậy cũng biết ba mẹ cô dạy dỗ chị em cô hồng bét, đứng ra là không có giáo dưỡng gì đó.....”

Khó được, nữ tử trung niên ngôn ngữ ác độc đem Phương Nhược Tuyết tức giận đều kích đi ra, nàng không thể chịu được có người dám hạ thấp người nhà.

“Nếu bà giống người đàn bà chanh chua chửi đồng ,hành vi đó gọi là có giáo dưỡng, vậy bà nói đúng, ba ta tôi không dạy tôi như vậy.” Nàng nheo mắt, học vụng lên có vài phần giống Quan Hi Thần.

“Cô..... Cô dám nói với tôi như vậy!”

“Bà lại hiểu lầm, tôi chưa cùng nói chuyện với bà, tôi là đang mắng bà, nghe không hiểu sao?”

Quan Hi Thần mới từ toilet đi ra chợt nghe đến một trận chửi bậy, tập trung nhìn vào, chỉ thấy quầy bar có diện mạo nữ tử trung niên ác độc mắng bạn gái, vốn hần muốn tiến lên bảo hộ nàng, lại bỗng dưng dừng lại, tìm vị trí ngồi xuống xem diễn.

Cô nàng này càng ngày càng lợi hại, như vậy mà vẫn mê người, hần không nên can thiệp.

Mắt cá chết nguyên tưởng rằng Phương Nhược Tuyết ngốc vù vù rất dễ lừa, không nghĩ tới nàng sẽ phản bác, còn trước mặt mọi người mắng nàng, làm cho nàng mất mặt, vì thế sắc mặt cứ đen dần, lại còn cứng rắn muốn tiếp tục mắng chửi người, “Cô chính là có mẹ sinh không mẹ dưỡng, mới có thể điều ngoa như vậy.....”

Nữ nhân này cư nhiên dám mắng mẹ yêu quý của nàng?!

Phương Nhược Tuyết cầm cái dao vớt xuống trước mặt mắt cá chết, hung hăng cầm ở cái thớt gỗ, thân đao còn lung lay hai cái, “Mẹ tôi ở thiên đường nghỉ phép, bà đối mẹ tôi có ý kiến như vậy, không bằng chính mình đi lên cùng mẹ tôi tâm sự tốt lắm!”

Thấy một màn như vậy, Quan Hi Thần thiếu chút nữa muốn đứng lên hoan hô, thật sự là trẻ nhỏ dễ dạy nha!

Trái lại mắt cá chết thiếu chút nữa dọa choáng váng, đầu môi nói: “Cô, cô..... Tôi báo nguy..... Bắt cô..... Cô khùng..... Làm tôi sợ.”

“Bà muốn cùng cảnh sát nói cái gì? Tôi ở quầy bar phóng dao?” Tiếp theo, nàng băng nghiêm mặt từ một bên rút ra một hộp dao, “Kia đâu? Bà cảm thấy dao cắt dưa hấu tốt không?”

“Tôi..... Cô sao, sao.....” Nha đầu kia như thế nào khó ứng phó như vậy, còn khùng bố như vậy? Kia kế hoạch của nàng như thế nào hoàn thành?

Quan Hi Thần thanh thoi bắt chéo chân, thưởng thức Phương Nhược Tuyết mỗ nhọn lợi hại, xem ra nàng một chút cũng không ngốc, còn rất lợi hại, từng chữ không thô tục đều có thể đem đối phương tức chết, kỹ xảo đe dọa người rất cao, xem ra về sau bọn a Hải không thể mang nàng đi, hần sợ a Hải sẽ thăm không kém gì bà cô này.

“Bà muốn viết cái gì trên giấy không, tôi nghe nửa ngày cũng không hiểu bà muốn nói cái gì.” Phương Nhược Tuyết nhìn mắt cá chết liếc mắt một cái, tiếp theo không nhìn đối phương, pha hai tách Cappuccino giơ giọng nói: “Mi mi, bàn số 7.”

“Ha ha –” Quan Hi Thần rốt cục nhìn không được, cất tiếng cười to đứng lên, nha đầu kia miệng thật đúng là độc.

“Uy, xú tiểu tử, cậu cười cái gì?” Nghe được có người đang cười, mắt cá chết trước tiên liền xoay người mắng to.

Hắn không thèm để ý, một bên cười một bên kêu lên: “Mi Mi.”

Mi Mi nghe lời tiêu sái đến bên người hắn, “Quan đại ca, làm sao vậy?”

Nhất thời, vui sướng khi người gặp họa cười to biến thành cười lạnh, “Em đi nói cho vị phu nhân này, ngày đó vị Trầm Thiên Sơn tiên sinh kia là như thế nào rời đi nơi này.”

Hắn riêng gọi tên “Trầm Thiên Sơn” cũng tăng thêm ngữ khí, không nhìn mắt cá chết đang biến sắc.

Vừa nghe vậy, nàng liền hình dung chuyện này, Mi Mi lập tức mặt mày hớn hở đứng lên, lập tức đi đến trước mặt mắt cá chết, còn thật sự kể ra, kèm theo khoa tay múa chân.

“Phu nhân, bà có biết không? Trầm Thiên Sơn kia có tật xấu, cửa tốt không đi, không nên theo cửa sổ đi ra ngoài, kia từng mảnh thủy tinh trát ở trên người, chỉ là tưởng tượng liền.....” Nàng cố ý để lại nửa câu, chớp mi dọa dọa bà tám này.

Này bà nội trợ cư nhiên có can đảm trước mặt mọi người khi dễ điểm trưởng, quả thực là không muốn sống! Nhưng bởi vì điểm trưởng quá lợi hại, biểu diễn rất đặc sắc, mọi người mới không có ra tay thôi.

Hiện tại cho nàng cơ hội biểu hiện, nàng như thế nào có thể bỏ qua?

“Cô gạt người!” Mắt cá chết rõ ràng sợ tới mức phát run, vẫn là mạnh miệng.

“Vậy bà thử xem, yên tâm, Quan đại ca ra tay sạch sẽ gọn gàng, tuyệt đối sẽ không cho bà phải thử lại lần thứ hai.”

“Cô, các người..... Đều là một đám không, không người dạy bảo, tôi..... Sẽ không bỏ qua cho các người, chờ xem!” Vội vàng ngoan cố nói, mắt cá chết chạy ra bên ngoài, lực đạo va chạm cửa chẳng khác gì lúc tới, làm cho chuông cửa vang rất lâu. (S : đau không mụ)

“Mi Mi, bàn số 9.” Phương Nhược Tuyết đối với nhạc đệm này đã không để ý, dù sao nàng không để cho người nhà bị vũ nhục là được.

Lúc này Quan Hi Thần mới chậm rãi đứng lên, thân hình cao ngất nhàn nhả đến gần quầy bar, hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay, “Nhược Tuyết –”

“Làm, làm chi?” Nàng thật sự có thể cảm thấy một trận gió lạnh như trong phim, hình ảnh hai phiến lá rụng, chính là cảm giác không tốt.

“Đi ra.”

Biết kháng nghị không có hiệu quả, nàng ngoan ngoãn chui ra quầy bar, “Có việc sao?”

Đương nhiên có chuyện. Dem nàng ôm vào trong lòng khe hôn, không để ý nàng hé ra mặt đỏ thắm, hắn mỉm cười nói: “Anh có việc, đi ra ngoài một chút.”

“Nha, a, vậy còn sandwich đâu?”

“Cho em ăn a.” Hắn giấu sandwich liếc mắt một cái, “Àn, hảo ngoan, nhiều thịt lợn hơn, hắn là bỏ đây.”

“Bỏ cái gì?” Nàng cư nhiên hỏi, điềm xấu như vậy, nàng cư nhiên có dũng khí hỏi ra?!

Quả thực chỉ thấy Quan Hi Thần cười đến tà khí, “Ăn no một chút, buổi tối trở về anh ăn em.”

Phương Nhược Tuyết mặt vẫn đỏ, chỉ có thể nói nàng lại ứng nghiệm câu ‘nói nhiều tất nói hớ’ rồi.

Xe thể thao màu đỏ phát ra thanh âm chói tai, ngừng trước cửa tập đoàn Phương thị, cũng không quản công ty người ta không cho dừng xe trước cửa, Quan Hi Thần liền nhỏ chìa khóa, mở cửa xuống xe.

Hắn bước vào cửa chính, đồng thời cũng lấy di động, bấm dãy số, trầm ổn mở miệng, “Phương lão gia tử, tôi là tổng tài Quan thị Quan Hi Thần, có một việc rất trọng yếu muốn cùng ngài gặp mặt nói chuyện, là về..... cháu gái ngài.”

Bên kia đầu tiên là một đoạn thời gian trầm mặc rất dài, tiếp theo mới truyền đến một đạo thanh âm uy nghiêm, “Tôi ở văn phòng chờ cậu.”

Quan Hi Thần ba một tiếng thu hồi di động(S : ồ , anh dùng nắp trượt , nắp xoay , hay nắp gấp ạ), Quan Hi Thần mang theo vẻ mặt xơ xác tiêu điều đi tới thang máy.

Nhược Tuyết thiếu chút nữa bị bắt cóc, hắn liền cho người điều tra rõ chuyện này, không ngờ lại tìm ra thân thế cho Nhược Tuyết.

Có lẽ đó là chuyện ngay cả chính nàng cũng không biết — ông nội Phương Nhược Tuyết cùng Phương Chi Hàn, là Phương Dật Thành tiếng tăm lừng lẫy thương giới – chủ tịch tập đoàn Phương thị.

Về điểm này, hắn thay Nhược Tuyết chịu tai bay vạ gió mà đau lòng, chuyện này căn bản không liên quan tới nàng.

Hai mươi lăm năm trước, con trai thứ hai của Phương Dật Thành yêu nữ nhân viên cửa hàng quán cà phê có xuất thân bản hàn, Phương Dật Thành biết nên không cho cưới vào cửa, để phản đối hai người kết giao liền ra tay cản trở.

Do bị hấn bức bách, hai người đành phải lựa chọn bỏ trốn, biết được quyết định này, Phương Dật Thành giận dữ đăng báo cùng con trai thứ hai từ mặt.

Mà đôi nam nữ bỏ trốn, chính là ba mẹ Nhược Tuyết cùng em trai nàng.

Cho tới nay, Phương Dật Thành vốn chẳng quan tâm tới họ, gần đây mới đột nhiên sai người tìm tư liệu bọn họ.

Quan Hi Thần hừ lạnh một tiếng, xem qua bản điều tra hắn liền biết lý do.

Phương Dật Thành vẫn yêu thương tận xương tủy, cũng chính là con của con trai cả, thế nhưng hắn lại là điển hình bại hoại gia tử, mê nữ nhân, vung phí tiền lại không học vấn không nghề nghiệp, vì thế ông ta bắt đầu lo lắng gia nghiệp khổng lồ sớm hay muộn cũng lụy bại, được quản gia nhắc nhở về Phương Nhược Tuyết cùng Phương Chi Hàn .

Không nghĩ tới quyết định của hắn bị luật sư tiết lộ, khiến cho con dâu Đào Tái Hoa phản ứng mãnh liệt, nàng đương nhiên hy vọng con trai nàng có thể kế thừa tài sản, cho nên vừa nghe tin tức phong phanh sửa đổi di chúc, lập tức hành động.

Nghĩ cũng biết nàng trước xuống tay với Phương Nhược Tuyết, mới có thể tiêu tiền muốn Thiên Lang bắt cóc, cũng đe dọa Nhược Tuyết buông tha cho quyền kế thừa, may mà, Nhược Tuyết đã quên hắn trước.

Không ngờ Đào Tái Hoa chưa từ bỏ ý định, tìm Trầm Thiên Sơn đến làm rối tung rối mù, lại chính mình tới cửa tìm xui, quả thực là muốn khiêu chiến hắn nhẫn nại cực hạn, chờ coi, hắn sẽ hảo hảo “Tiếp đón” bà ta.

Đi ra thang máy, thư ký Phương Dật Thành đã sớm ở cửa thang máy chờ đợi, nhìn hắn đến, vội vàng dẫn hắn đi vào văn phòng Phương Dật Thành xa hoa khí phái.

Phương Dật Thành trên tay chống quai trượng(cái gậy các cụ nhà mình vẫn chống ạ) ngồi ở trên sô pha màu đen, dáng người gầy yếu hơi cồng, hai má lõm sâu, hai mắt vô thần, bộ dáng trầm lặng.

Nhìn đến Quan Hi Thần uy vũ sinh phong đi vào, hắn mí mắt vừa nhấc, vô thần trong đôi mắt đột nhiên bắn ra sáng rọi, “Quan tiên sinh, mời ngồi.”

Quan Hi Thần tuyệt không khách khí ngồi vào đối diện hắn, chờ thư ký mang tới một ly hồng trà, cái gì cũng chưa nói nhìn chằm chằm lão nhân trước mắt, tỉ mỉ đánh giá đối phương.

“Cậu nói..... Cậu muốn tìm tôi nói chuyện về cháu gái tôi?” Phương Dật Thành không ngại hần nhìn, mở miệng trước.

“Nhiều năm qua như vậy, ông đối bọn họ luôn chẳng quan tâm, hiện tại mới đột nhiên muốn biểu hiện một chút quan tâm cùng trân trọng, không biết là có điểm chậm sao?” Đây một bụng hỏa, hần lên giọng nói hơi khó nghe.

Đều là lão gia hỏa này làm hại, không có việc gì lại sửa cái di chúc, nếu không có hần bảo vệ, Nhược Tuyết còn nhỏ sẽ bị khi dễ!

Phương Dật Thành trào phúng gọi lên khoe miệng, “Quan tiên sinh dùng thân phận gì tới tìm tôi, lại là dựa vào cái gì chỉ trích tôi?”

“Này không cần ông quản, ông cũng không có tư cách quản.” Buộc chặt hé ra khuôn mặt tuần tú, Quan Hi Thần cơn tức vẫn là rất lớn.

Hần mới sẽ không nói chuyện hần cùng Nhược Tuyết kết giao, lão ta không có tư cách để biết.

“Một khi đã như vậy, cậu cũng không có tư cách quản chuyện của tôi, tôi bề bọn nhiều việc, thứ không phụng bồi.” Chống quải trường, hần có chút cổ sức đứng lên.

Quan Hi Thần không đứng dậy, lạnh lùng nói: “Ông có biết hay không ông sửa đổi di chúc, sẽ mang đến cho hai chị em bọn họ bao nhiêu phiền toái?”

Phương Dật Thành ngẩn ra, ngay sau đó ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước, khí thế tuyệt không thua người trẻ tuổi, thanh âm buộc chặt, “Cậu nói cái gì? Có cái gì phiền toái?”

“Mấy ngày hôm trước, có người ý đồ bắt cóc Nhược Tuyết, còn có người bụng dạ khó lường muốn lừa tình lừa tiền, hôm nay, Đào Tái Hoa thậm chí chạy đến quán cà phê đi tìm nàng phiền toái.” Hần thực vừa lòng đối phương sắc mặt thay đổi.

Một tiếng động vang lên, Phương Dật Thành thật mạnh dùng quải trường đập một chút xuống sàn, gương mặt gầy gò gấn đầy ức chế tức giận, tay cũng bởi vì quá độ tức giận mà run run, “Cái nữ nhân kia cũng dám..... Đáng chết!”

“Tôi hy vọng ông để nguyên di chúc, Nhược Tuyết không cần tiền của ông, kia sẽ chỉ làm nàng thấy phiền toái.” Nàng cần là nam nhân chiều cổ nàng cả đời, hần có tự tin làm được.

Phương Dật Thành thật sâu nhìn hần một cái, “Cậu đi đi, chuyện này tôi đã có chủ ý, không cần cậu quản.” Hần muốn bù lại cho cháu gái, không cần người khác nhúng tay.

“Nếu ông không thể cho tôi một câu trả lời cho tôi vừa lòng, tôi sẽ không đi.” Hần muốn giải quyết chuyện này, không muốn bên người Nhược Tuyết luôn có bom hẹn giờ.

Ai buộc chuông thì người đó đi cởi chuông, Phương Dật Thành sửa di chúc, Đào Tái Hoa mới có thể thoái nhượng, tuy rằng hần muốn nàng ném thêm chút thử thách, nhưng ít nhất không cần lo lắng đối phương ra tay tiếp.

“Tôi đây nói cho cậu, di chúc tôi sẽ không sửa, nó thân là cháu gái tôi, có tư cách kế thừa tài sản của tôi. Tôi sẽ nhanh chóng mời phóng viên dự họp, để cho hai chị em chúng trước mặt mọi người nhận thức về tổ tông, về phần cậu, nếu cậu thật sự đối Nhược Tuyết có ý tứ, liền xem lại, đương nhiên còn phải xem tôi có chấp nhận cậu hay không.” Tuy rằng trong lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, nhưng đứa cháu kia cũng quá không ra hồn, chẳng trách hần lòng dạ ác độc, hần cũng có thể bảo hộ Nhược Tuyết.

Quan Hi Thần phát ra một tiếng cười nhạt, “Phương lão gia tử, ông có thể hay không suy nghĩ kỹ lạ? Ông cho là ông muốn nhận thức cháu gái, chị em bọn họ sẽ đáp ứng sao?”

Phương Dật Thành lộ ra định liệu trước cười yếu ớt, “Cậu cảm thấy với Nhược Tuyết thiện lương, sẽ không tiếp thu gia gia đáng thương sắp chết này sao?”

“Ông..... Ông cư nhiên lợi dụng Nhược Tuyết thiện lương?” Đáng giận, hần thật sự rất muốn không phong độ mà cho lão nhân kia một quyền!

Nhưng lão nói đúng vậy, Nhược Tuyết cá tính ăn mềm không ăn cứng, sẽ đáp ứng thôi.

“Người trẻ tuổi, vĩnh viễn nhớ rõ một câu, gừng..... càng già càng cay.” Chồng quái tượng, hần cố hết sức đi tới cửa, cũng không quản Quan Hi Thần còn chưa đi, đem cửa mở đi ra ngoài.

“Ngũ thư ký, đi theo tôi, có một số việc tôi muốn cậu làm.”

Tuổi càng lúc càng lớn, hần mới phát giác chính mình từng làm những việc thực thái quá, tiền nhiều thì được cái gì?

Hai đứa con đều bị hần bức bách, thằng con lớn vì hiếu thuận, mà chia tay bạn gái yêu mến, nghe theo mệnh lệnh của hần cưới Đào Tái Hoa xuất thân hào môn, bị con ong chúa điều ngoa kia ngược đãi, hơn nữa áp lực công tác nặng nề, không đến bốn mươi tuổi liền hậm hực mà chết.

Con thứ hai vì để được cùng người nó yêu sống chung, không tiếc phản kháng hần rời nhà trốn đi, nhiều năm trôi qua, trừ bỏ ở lễ tang con trai cả gặp qua nó một lần ở ngoài, lão không còn có gặp qua hần, mà lần gặp lại ấy, lại tràn đầy xung đột.

Hần còn nhớ rõ ngày đó, con trai thứ cảm xúc kích động lên án nguyên nhân chính anh trai nó chết là do lão bức, nhưng lão cứ cố chấp không chịu thừa nhận, cũng tức giận phái bảo tiêu đem con trai thứ cùng vợ nó đuổi đi.

Hần vẫn thiên vị con dâu cả ,sau khi qua đời tuy rằng không có tái hôn, lại ở vậy nuôi con, mà tôn tử trừ bỏ tiêu xài hoang phí, sống phóng túng ở ngoài, cái gì cũng không làm.

Lấy bảy mươi mấy tuổi sống trong một cái biệt thự to lớn trống rỗng, lực bất tòng tâm chống đỡ công ty to như vậy, không ai giúp lão, cũng không có người có khả năng giúp, đến giờ mới tỉnh ngộ tiền nhiều cũng chẳng thay thế được gì.

Hai năm trước, thân thể không khoẻ , hần một mình đi bệnh viện làm kiểm tra, phát hiện mình bị ung thư gan, nghĩ lại thấy phiền lòng, liền bảo lái xe dừng lại đi tản bộ.

Đến “Tự đẳng nhĩ lai”, hần không cẩn thận bị người đụng phải một chút, may mắn Nhược Tuyết đỡ lấy hần mới không có té ngã.

Nàng chẳng những giúp hần giáo huấn tiểu tử đi đường lỗ mãng, còn nhiệt tình mời hần vào quán cà phê uống sữa miễn phí.

Bởi vì nàng kiên trì nói lão nhân gia tuổi lớn, uống cà phê sẽ không tốt cho sức khỏe, đây là lần đầu tiên hần cảm nhận được quan tâm từ người khác, lần đầu tiên biết cái gì gọi là tình người ấm áp.(S : lão hồi hận chưa...Lão : rồi rồi *khóc sụt sùi* , cháu ơi về với ông đi...)

Khi nói chuyện, hần phát hiện cô bé này là cháu gái hần, này cho hần vô hạn kinh hỉ, nhưng kế tiếp hần liền lại bị đánh tiền địa ngục.

Nhược Tuyết nói cho hần, ba mẹ con bé một tháng trước do tai nạn xe cộ đã qua đời.

Hần lúc ấy đau lòng cơ hồ muốn chết đi, nhưng là nhìn cháu gái lạc quan, lại dấy lên hy vọng, bắt đầu trị liệu vốn từng muốn buông tha.

Sau, hần thường xuyên đến thăm quán cà phê, chính là khiếp đảm cùng tâm tình áy náy làm cho hần vẫn chưa muốn cùng cô bé này nhận thức.

Có một lần gặp gỡ Chi Hàn, thằng bé đối hần thái độ ôn hoà cùng lạnh lùng xa cách trong ánh mắt, hần kết luận tôn tử này biết gì đó.

Vì thế hần triển khai một phen điều tra hai chị em, khiếp sợ biết được Chi Hàn cư nhiên là một cái thiên tài iq190, hần lập tức quyết định đem khổ tâm công ty kinh doanh chính mình cả đời giao cho thằng bé.(S : Anh ơi , có thật không thể , iq khủng kinh...)

Bởi vì Chi Hàn cùng Nhược Tuyết tính cách khác xa, liền nói thân phận của mình với thằng cháu trai, quả nhiên không ngoài hần sở liệu, Chi Hàn đã sớm biết hần là ai, còn một ngụm cự tuyệt yêu cầu của hần.

Không chỉ như thế, nó còn cảnh cáo hấn không được cùng Nhược Tuyết nhận thức, nếu không, nó sẽ mang chị gái rời đi nơi này, để cho hấn cả đời không còn được gặp lại chị em bọn chúng.

Đối mặt tuyệt tình như vậy, hấn đành cắn răng chấp nhận, bởi vì trong lòng hấn rõ ràng đây là tự làm tự chịu, quả báo mà.

Hai năm nay, hấn thường xuyên lấy một cái thân phận lão nhân cô độc đi quán cà phê nhìn cháu gái đơn thuần thiện lương, hưởng thụ năng đối hấn quan tâm.

Hiện tại, cậu thanh niên này lấy một bộ dáng bảo vệ yêu cầu hấn buông tha cho cháu gái yêu, đây là không có khả năng, dù sao Quan Hi Thần cũng không biết giao hẹn của hấn cùng Chi Hàn, hấn mới là người chiếm ưu thế.

Bị gạt ở văn phòng Quan Hi Thần nhện không được nhắc chân đá cái sô pha màu đen. Thật sự là tức chết hấn, nguyên bản hấn muốn cho Phương Dật Thành sửa lại di chúc, không nghĩ tới lại biến khéo thành vụng, đúng là lão hồ li!

Không được!

Tuyệt đối không được!

Hấn tuyệt đối không thể để cho Nhược Tuyết nhận thức tổ tông, Nhược Tuyết là nữ nhân của hấn, một mình hấn nuôi là đủ rồi, hấn không muốn cái lão gia gia kia dùng tiền bồi thường năng, dù năng tồn tại 24 năm mà lão chưa hề quan tâm.

8. Chương 8: Chương 8

“Cậu nói cái gì?”

Quan Hi Thần ngồi ở trong văn phòng trang hoàng xa hoa trọng đại, bỗng dưng gằm lên giận dữ, hai ánh mắt xinh đẹp trừng so với mắt báo còn lớn hơn, hiện tại khí chất tao nhã hoàn toàn biến mất trên người hấn, thay vào đó là một loại ngang ngược giang hồ.

Thư ký mặt không chút thay đổi lặp lại một lần lời vừa nói, “Phương Dật Thành phái người đem con dâu hấn còn có tôn tử đến một cái tiểu đảo ở Thái Bình dương trông giữ, nơi đó không có phương tiện liên lạc với thế giới bên ngoài, hàng tháng sẽ có một ca-nô đưa đồ dùng tiếp tế tiếp viện tới, tuyệt đối không cho bọn họ cơ hội đào thoát.”

Phanh!

Quan Hi Thần thật mạnh đập mặt bàn, lực đạo cơ hồ muốn đem cái bàn đánh vỡ đôi.

Tức chết hấn ! Hấn đang chuẩn bị thu mua cổ phiếu xí nghiệp Phương thị, làm chủ Phương thị dâu, không nghĩ tới lão hồ li kia cứ nhiên dùng chiêu gọn gàng dứt khoát như vậy, này muốn hấn mặt mũi để đâu a?

Kia lão hồ li rốt cuộc có hay không biết Nhược Tuyết là nữ nhân của hấn? Nữ nhân của hấn, hấn tự nhiên sẽ bảo hộ, căn bản là không cần lão gia hỏa kia xen vào giữa làm khó dễ!

Hơn nữa, cái bà bà kia từng đối Nhược Tuyết làm cái chuyện không thể tha thứ, khiến cho Nhược Tuyết bị nhiều kinh hách như vậy, hấn còn chưa trả thù bà ta nha.

Thư ký mặt không chút thay đổi xin chỉ thị, “Lão đại, nếu không tôi tìm vài cái huynh đệ đi qua bồi hai mẹ con bọn họ chơi đùa?”

“Chơi? Chơi cái gì? Như thế nào chơi? Người ta đã muốn xuống tay trước, bắt luận tôi hiện tại làm cái gì cũng chậm, con mẹ nó.....” Hấn nhện không được tuôn ra một tiếng chửi rửa, hai tay vòng ngực thở hổn hển.

“Không bằng tìm cái huynh đệ mang thuốc tẩy đến đảo, mời hai mẹ con họ dùng ba bữa?” (Bạn Song :Bạn thấy anh này , thật ...chủ nào tớ nấy...không tớ còn hơn chủ)

“Ngây thơ!” Quan Hi Thần phát ra một tiếng cười nhạo, hấn Quan Hi Thần có thể làm chuyện ngây thơ như vậy sao?

Cho thư ký một cái xem thường, hấn tức giận đứng lên, đi nhanh ra ngoài văn phòng.

“Lão đại, anh phải đi sao?” Thư ký vội vàng đuổi kịp.

“Đúng, tôi phải đi, cậu giúp tôi trông coi công ty cho tốt!”

Không tốt, hấn hiện tại rất phiền, bị người nhanh chân đến trước, hấn hiện tại cái tâm tình gì đều không có, thậm chí muốn tới tiểu đảo, đem đại bá mẫu chết tiệt của Nhược Tuyết dùng dây thừng siết chết!

“Lão đại đi thông thả.” Thư ký nhìn theo hấn đi vào thang máy, rồi mới cầm lấy microphone.

Lão đại chỉ nói chủ ý của hấn ngây thơ thôi, cũng không nói hấn không được dùng. (S :*trợn to mắt nhìn* *phun toàn bộ nước* bạn thấy.... Anh này ... thật hoành tráng)

Mở xe thể thao, Quan Hi Thần một đường trở lại quán cà phê, đem xe dừng ở cửa, đang chuẩn bị xuống xe, tầm mắt đột nhiên bị hấp dẫn, kia..... Kia không phải.....

Chết tiệt! Hấn rửa một tiếng, vội vàng xuống xe.

Chỉ thấy trong quán, Phương Dật Thành đang cùng Phương Nhược Tuyết mặt đối mặt ngồi, gương mặt gầy lồm xồm lộ vẻ cười hiền lành, cẩn thận đánh giá người trước mắt.

“Nhược Tuyết nha, cháu càng ngày càng gầy, có phải hay không mở quán cà phê thực vất vả? Nếu mệt thì dừng làm, gia gia giới thiệu nam nhân tốt cho cháu, gả cho về sau đi hưởng phúc đi.”

Phương Nhược Tuyết ngại ngừng cười, trước mặt lão nhân gia, nàng tựa như tiểu cô nương. “Lão gia gia, cháu đã có bạn trai.”

Hấn nhíu mày, “Phải không? Kia có thể hay không nói cho gia gia biết bạn trai cháu tên gì? Hấn làm cái gì? Đối xử với cháu tốt không? Có làm tổn thương cháu không?”

Nàng cúi đầu, vẻ mặt có chút bất an. Lão gia gia này nàng quen biết cũng một đoạn thời gian, bởi vì không có trưởng bối thân thích bên người, em trai cũng thường xuyên vắng nhà, rất nhiều chuyện nàng đều tự nhiên tìm hấn thương lượng không giấu diếm gì.

“Bạn trai cháu tên là Quan Hi Thần, tuy rằng trước kia là ngư lang.....” Nàng ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt không tỳ vết nhìn lão nhân trước mắt, thay bạn trai giải thích, “Nhưng là hấn đã không còn làm, chúng cháu kết giao là thực chân thành, hấn đối cháu tốt lắm, chẳng những giúp cháu chiếu cố quán, còn đáp ứng cháu muốn đi ra ngoài tìm việc.....”

Phương Dật Thành hoàn toàn sững sờ. Đùa giỡn cái gì, Quan Hi Thần là ngư lang? Còn tìm công tác? Kia tiểu tử rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?!

“Di? Lão gia gia, ông như thế nào không uống sữa nha? Nếu không uống sẽ nguội.”

Chán ghét liếc cốc sữa, Phương Dật Thành đem mặt xoay hướng một bên, “Gia gia không uống sữa, nha đầu, gia gia vẫn nói muốn làm sơn cà phê, cháu toàn lấy sữa.”

“Lão gia gia.....” Nàng nũng nịu kêu, “Ông tuổi lớn như vậy, làm sao có thể lại uống cà phê? Sẽ hại sức khỏe. Nhanh chút đem sữa uống, đem sandwich cũng ăn, ăn no ,ăn no lại về nhà.”

Ủy khuất nhìn nàng, hấn không tình nguyện bưng tách sữa, giống như tiểu hài tử tu ừng ực.....

“Ông đến đây làm gì?!” Quan Hi Thần thanh âm ác khí đột nhiên vang lên.

Hai người đều bị dọa, đồng thời ngẩng đầu, liền nhìn đến Quan Hi Thần lấy khí thế lôi đình vạn quân đi nhanh từ bên ngoài vào.

“Hi Thần, anh đã trở lại.” Phương Nhược Tuyết vui vẻ chào hỏi, lại thấy một sắc mặt rất tức giận. Kỳ quái, hấn tức giận cái gì? Nếu người đối diện là Trầm Thiên Sơn, hấn mới hấn là tức giận đi?!

Đi đến bên người nàng, Quan Hi Thần dùng sức đem bạn gái từ chỗ ngồi kéo dậy, mạnh mẽ đem nàng giam cầm trong ngực, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Phương Dật Thành, “Ông ở trong này làm gì?”

Vừa biết được thua lão gia hỏa này một chiêu, hần đã sớm đầy một bụng hỏa, không nghĩ tới nhanh như vậy liền không buông tha, làm cho hần tức giận tích cốp rốt cuộc không thể khống chế bùng nổ.

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Phương Dật Thành cố ý giả bộ một bệnh nhân, “Nơi này là quán cà phê, tới nơi này tự nhiên là ăn uống này nọ.”

“VẬY ông cũng ăn uống nhanh lên, ăn xong uống xong lập tức cút đi, nơi này không chào đón ông!” Hần không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách, bởi vì hần căn bản không tin lời người trước mắt.

Người này thể hiện rõ là giả bộ đáng thương !

Phương Dật Thành nhú mày, lão đáng thương tầm mắt dừng ở trên người Phương Nhược Tuyết, “Nhược Tuyết, vị tiên sinh này là loại người nào a? Như thế nào hung dữ như vậy?”

“Quan Hi Thần, đang yên lành anh phát hỏa cái gì? Anh dọa đến khách rồi !” Ngay cả họ tên cũng kêu ra, biểu đạt Phương Nhược Tuyết bất mãn, nàng lập tức giãy khỏi lòng hần, mắt to hung hăng trừng người yêu.

Người này như thế nào không học cách tôn trọng người khác a? Như vậy hai người về sau như thế nào cùng kinh doanh quán cà phê đây?

Đáng giận, nàng đều muốn tốt lắm, nếu hần không tìm được công việc, chỉ cần hần nguyện ý chăm chỉ, nàng cũng không để ý phụ xướng phụ tùy, nhưng thái độ hần thật sự cần phải cải tiến.

“Nhược Tuyết, em có biết ông ta là ai không?” Nhìn nàng cư nhiên đối hần phát hỏa, Quan Hi Thần hỗn hển quắc trợn đầu vai của nàng, ở bên tai nàng giần kêu.

Nàng mặc danh kỳ diệu nhìn lão nhân liếc mắt một cái, lại không hiểu gì đem tầm mắt thả lại chỗ hần, nghi hoặc nói: “Ông ấy là khách quen của em nha, bằng không còn có thể là ai?”

Phương Dật Thành lúc này lộ ra một chút cáo già cười yếu ớt, ý vị thâm trường phụ họa. “Là nha, tôi rốt cuộc là ai vậy?”

“Ông.....” Quan Hi Thần bị tức thiếu chút nữa mạch máu nổ tung, chết tiệt, không được, hần tuyệt đối không thể nói cho Nhược Tuyết tử lão nhân này là ai!

Nghĩ đến đây, hần cầm trụ cổ tay nàng, kéo nàng bước đi, hần tuyệt đối không thể lại để cho Nhược Tuyết cùng tử lão nhân này cùng một chỗ, ai biết Phương Dật Thành khi nào thì nói cho nàng hần là ông nội nàng?!

Với cá tính của nàng sẽ chẳng quản xem ông ta có thực hay không muốn xin lỗi ba mẹ cùng hai chị em bọn họ, hần dám cam đoan, chỉ cần Phương Dật Thành nói, nàng sẽ ở giây tiếp theo ôm người ta khóc rống, sau đó biểu hiện của nàng là quần quýt không dời.

“Quan Hi Thần, anh làm chi ! Anh kéo em đi đâu.....” Phương Nhược Tuyết bị kéo dừng không được cước bộ, tuy rằng bước đi của hần không nhanh, nàng vẫn theo kịp, nhưng tay bị nắm chặt, nàng giãy không ra.

Nàng đành phải đem tín hiệu cầu cứu với Mi Mi, lớn tiếng kêu lên: “Mi Mi, cứu chị –”

Nguyên bản đã muốn cách bọn họ một thước xa, Mi Mi vừa nghe kêu gọi, lập tức lại đi lui về phía sau ba bước lớn.

Chuyện đùa, nàng mấy ngày hôm trước còn sinh động kể lại ắt cá chết sự kiện “Trầm Thiên Sơn không thích đi ra cửa tử tế”, hiện tại nào dám đi chọc Quan Hi Thần a!

Cầu cứu không có kết quả, Phương Nhược Tuyết đem đối tượng chuyển hướng trở về cậu nhóc khôn khéo, “Nhóc, cứu chị !” Nàng làm bộ hai mắt lưng tròng đầm lệ. Cậu nhóc này coi như thanh niên chính trực, sẽ cứu nàng đi?!

Kết quả! Cậu bé nhìn nàng, cậu bé đi tới, cậu bé..... giúp Quan Hi Thần mở cửa?!

“Yêu cầu hợp lý thì chấp nhận, không hợp là không chấp nhận, điểm trường, chúng tôi chờ mong sự lột xác của chị.” Nói xong liền cúi đầu, cung kính mời bọn họ rời đi.

Nàng thiếu chút nữa đã quên, thằng bé này bị Quan Hi Thần tẩy não, hiện tại chỉ kém không đem hắn làm thần tượng thôi!

Ồ ~ nhân viên của nàng đều hồng rồi, không ai tương trợ nàng, nàng rất nhớ em trai a –

“Em trai a, em nếu không trở về, ngày này sang năm, là ngày giỗ của chị a..... Nha, đau nha! Đắc tội khách nhân của tôi, cho dù lôi kéo tôi đi, làm sao tôi kêu vài câu cũng không được?” Đi khỏi quán cà phê, nàng không hề từ chối, dù sao hắn cũng sẽ không thật sự tổn thương nàng.

Gỗ nàng một cái Quan Hi Thần cơn tức vẫn là rất lớn, “Em sao lại nguyên rửa chính mình?” Nghe thực không thoải mái.

Hai người đi đến trước xe thể thao của hắn, hắn một tay lấy nàng nhét ghế trên, chính mình ngồi vào ghế điều khiển, nhanh chóng đem xe rời đi, tựa hồ có chút sốt ruột.

Nàng bị tốc độ của hắn làm cho sợ tới mức bắt lấy tay vịn, “Uy, anh thực đang vội sao?”

“Đúng, sớm biết vậy anh đã làm tốt chuyện này.”

“Vậy anh làm việc, em không quấy rầy, thả em xuống ven đường là được.” Mẹ ơi, nguyên lai nói chuyển biến là có thể chuyển như vậy? Thật rất tuần tú, nhưng nàng còn sợ hãi.

“Em..... Quên đi!” Này ngu ngốc, chuyện này không có nàng làm sao bây giờ? Còn nữa, nếu không cần nàng, hắn làm chi tha nàng cùng đi!

Còn tưởng rằng nàng lần này biến tinh minh, xem ra chưa có.

“Không thể xuống xe, nhưng anh ít nhất.....” Nàng nhìn cảnh sắc xa lạ bên ngoài xe, “Ít nhất nói cho em biết, anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Kết hôn.” Quan Hi Thần ngữ khí buộc chặt tuyên bố. Kia lão hồ li muốn cùng hắn thách đấu ư, hừ hừ, hắn thực muốn nhìn một chút ai thắng ai nha!

Miệng anh đào nhỏ, hai phiến môi chậm rãi mở ra, môi trên hướng về phía trước, môi dưới hướng xuống phía dưới không ngừng khuếch trương (Song : =]]]] ta đang tưởng tượng), thẳng đến khi không thể mở lớn thêm nữa mới đình chỉ, hai mắt trong suốt ngập nước cũng trong như quả trứng gà, Phương Nhược Tuyết một câu cũng nói không nên lời.

Hắn, bọn họ..... Không phải vừa mới bắt đầu kết giao sao? Như thế nào hắn đột nhiên liền nhắc tới chuyện kết hôn?

Không, này không phải trọng điểm, hắn làm sao có thể chỉ báo cho nàng biết, lại không có hỏi qua ý kiến của nàng?

Ấn..... Được rồi, nàng có điểm không chí khí, cũng không phải không nghĩ gả cho hắn, cho nên không phải thực để ý hắn không cầu hôn, trọng điểm là –

Đúng vậy, nàng nghĩ tới! Trọng yếu nhất là thực tế, bọn họ hắn là nên có tích cóp tiền một chút mới kết hôn, cho dù giản lược hết thấy không cần tổ chức hôn lễ, nhưng chi tiêu sau này còn có thêm quỹ nuôi con nha?(S: chị quả là biết tính xa, anh có phúc lắm đấy..Anh Thần : chuyện *vênh mặt*)

Không, không đúng, vấn đề này là rất trọng yếu, đúng vậy, nhưng nàng giống như đã quên một chuyện trọng yếu, ả, rốt cuộc là cái gì chứ.....

Liếc nhìn nàng một cái, Quan Hi Thần biết rõ, ngu ngốc này đang đánh nhau trong đầu, cho nên hắn không tiện quấy rầy.

Lấy điện thoại cầm tay ra, hắn thuận thực gọi điện, “Này vô ích, cho cậu nửa giờ, mang theo chứng minh cùng con dấu, thuận tiện tìm a Hải, đến sự vụ sở Tiểu Thiên..... Vô nghĩa, tới đó đương nhiên là muốn kết hôn !”

Hắn đeo tai nghe điện thoại, đợi cho Lộ Nhĩ Bạch tiếng gầm gừ biến mất, mới bắt đầu nói, “Tôi đang lái xe, không nhiều lời, nếu trong vòng nửa giờ cậu không thể đuổi tới, chúng ta hai người từ nay về sau tuyệt giao.”

Nói xong, gọn gàng đem điện thoại cắt đứt, lại mở điện thoại gọi Tiểu Thiên, đe dọa hắn, hắn muốn nửa giờ sau kết hôn, văn kiện chính hắn nghĩ biện pháp.

“Em không mang con dấu nha, làm sao bây giờ?” Phương Nhược Tuyết không nhớ nổi đã quên cái gì, nhưng chuyện này cũng rất trọng yếu.

Nhưng nàng cũng quên, thời điểm nàng nghĩ như vậy đã tính gả cho Quan Hi Thần.

“Yên tâm đi, phụ cận sở sự vụ công chứng viên khẳng định sẽ có con dấu, làm cái mới không mất nhiều thời gian.” Hắn thả chậm tốc độ lái xe. Xem ra, tiểu ngu ngốc nghĩ thông suốt, là muốn gả cho hắn.

Kết hôn a, lại sớm mấy tháng, hắn nhất định không tin loại sự tình này sẽ phát sinh, thà rằng tin tưởng Lộ Nhĩ Bạch cùng a Hải có một chân còn hơn..... Ân, quên đi, này tử như làm cho người ta thực không thoải mái.

Dù sao hắn kết hôn, mà cũng chỉ có hắn mới toàn tâm bảo hộ quyền lợi của nàng.

“Vậy là tốt rồi, em nghĩ còn muốn chuẩn bị.....” Không thích hợp, nàng nhất định còn quên cái gì quan trọng.

Nhưng kể tiếp, không có thời gian cho Phương Nhược Tuyết tự hỏi.

Đi ngang qua phòng con dấu, bọn họ khắc lại hai cái, còn vòng qua hiệu vàng mẹ Quan Hi Thần thường tới, mua một đôi nhẫn, sau đó nghênh ngang tiến vào sở sự vụ công chứng.

Nửa tiếng sau, Quan Hi Thần cùng Phương Nhược Tuyết chính thức thành vợ chồng, thập phần nhanh chóng.

Không may, khi đi ra sở sự vụ, Phương Nhược Tuyết rất cục nhớ tới cái quan trọng nàng đã quên..... Nàng xong đời !

Về mặt như đưa đám ngồi trên xe, nàng làm sao có thể? Nàng làm sao có thể quên?

Đúng vậy, nàng đã quên nàng còn có một đứa em trai ở nước ngoài, nếu hắn về nước biết nàng không nói đã kết hôn, kia nàng có thể muốn gặp, chính mình tuyệt đối sẽ bị mắng đến thối đầu, về phần Quan Hi Thần..... Không cần suy nghĩ, khẳng định là chết rất khó nhìn.

Ô ~~ nàng mới kết hôn, sẽ không phải thủ tiết đi?!(S : em thật hâm mộ trí tưởng tượng của chị)

Hôn thú nằm trong tay, Quan Hi Thần tâm tình rất tốt, thực khoái trá huyết sáo lái xe, không phát hiện vợ hắn dùng ánh mắt vô hạn phức tạp nhìn hắn.

Tốt lắm, tiểu ngu ngốc hiện tại là vợ của hắn, hắn xem lão hồ li Phương Dật Thành kia còn có thể làm gì!

Phía trước, tầm nhìn trống trải, một mảnh cỏ xanh mơn mẫm, trên nền cỏ là một tòa biệt thự hoa lệ đứng sừng sững, toàn bộ một màu lam, giống như đứng lặng ở bờ biển lãng mạn Aegean tràn đầy thơ mộng.

Quan Hi Thần đem xe lái vào sân, hắn kéo Phương Nhược Tuyết xuống xe.

Lấy lại tinh thần, Phương Nhược Tuyết rất cục thấy rõ hoàn cảnh, khó hiểu hỏi, “Hi Thần, đây là nơi nào?” Sẽ không là ngay cả hưởng tuần trăng mật tìm khách sạn tốt lắm đi?

“Gọi anh chồng yêu.” Hắn không trả lời vấn đề của nàng, mà là sửa lại xưng hô của nàng.

“Ách.....” Mặt nàng đỏ lên, nhất thời kêu không ra tiếng.

“Thiếu gia, cậu đã trở lại?” Đằng trước, một quần gia nam tử trung niên ục ịch chạy lên trước tiếp đón.

Quan Hi Thần lạnh lùng gật đầu, “Trần quần gia, mẹ tôi đâu?”

“Phu nhân đang ở phòng khách uống trà.” Trần quần gia cung kính theo bên người hắn, ánh mắt nghi hoặc thỉnh thoảng nhìn gương mặt nữ tử xa lạ, “Thiếu gia, vị này là?”

“Vợ tôi, kêu thiếu phu nhân đi.” Quan Hi Thần hào phóng đắc ý giới thiệu.

“Thiếu phu nhân?” Trần quần gia khiếp sợ tuôn ra một tiếng hét lớn.

Phương Nhược Tuyết bị Quan Hi Thần mang vào đại sảnh, bị kim bích huy hoàng(nguy nga lộng lẫy) trong đó làm cho kinh sợ, không quên mờ mịt hỏi:“Hi Thần, ông ấy là ai vậy? Vì sao gọi anh thiếu gia, bảo em thiếu phu nhân?”

“Em sẽ biết vì sao.” Hắc mang theo nàng đứng ở trước sô pha đại sảnh, đem hôn thú cầm ở trong tay vung trước mặt lão mẹ, ôm cô vợ mới cưới ngồi xuống đối diện, chân bắt chéo, trên mặt lộ vẻ dương dương tự đắc cười nhạt.

“Lâm phu nhân, thay mẹ giới thiệu, đây là Phương Nhược Tuyết, cô vợ con mới cưới vào cửa. Vợ à, gọi mẹ đi. Mẹ không phải vẫn bức con lấy vợ sao? Hiện tại con cưới, mẹ sẽ vừa lòng đi? Trần quản gia, đem loại trà Phổ Nhĩ lần trước bằng hữu tôi đưa pha 2 tách, tôi sắp chết khát rồi.....”

Bốn con mắt cùng thời gian mà trợn tròn, một đôi trừng như trứng gà, một đôi trừng như trứng vịt.

“Mẹ?”

“Vợ?”

Hai nữ nhân đồng thời hô to.

Với kinh nghiệm chiến đấu cùng ông con, Lâm Khinh Vi đầu tiên làm khó dễ,“Con kết hôn ?”

Phương Nhược Tuyết ánh mắt như thấy người ngoài hành tinh nhìn Quan Hi Thần,“Bà ấy không phải kim chủ bao nuôi anh sao? Như thế nào biến thành mẹ ?”

“Tôi là kim chủ bao nuôi anh?!” Tiếng nói cao ngất đối diện trong nháy mắt chuyển qua Quan Hi Thần, tiếp theo, một cái lỗ tai lập tức gặp nạn.

Rống giận ở bên tai Quan Hi Thần,“Tiểu tử chết tiệt anh nói rõ cho tôi, mẹ anh khi nào thì thành kim chủ bao nuôi anh?”

Nàng rớt cục hiểu lúc trước, bọn họ vì sao nói những lời nói khó hiểu với nàng, nguyên lai là thằng con nàng sinh ra phải báng nàng!

“Ôi! Mẹ, mẹ mau thả con ra, con cưới vợ rồi, cũng nên cho con chút mặt mũi.....” Thật là, đầu năm nay thật khó làm nam nhân, không cưới vợ lỗ tai gặp nạn, cưới vợ rồi lỗ tai vẫn gặp tai ương, sao lại không công bằng như vậy?

“Hôm nay anh nếu không nói rõ ràng, đừng hi vọng còn sống để đi ra khỏi nơi này!” Lâm Khinh Vi hỏa lớn, thế nào cũng muốn rõ ràng tên xú tiểu tử này đang làm cái quỷ gì.

“Còn không phải không cho con gọi mẹ, chỉ cho con kêu Lâm phu nhân!” Hắc sớm tính đem sai đều đổ lên người mẹ.

“Bà ấy..... Bà ấy..... Bà bà bà ấy..... thật là mẹ anh?” Một bên, Phương Nhược Tuyết ngơ ngác nhìn một màn trước mắt “Từ mẫu ngược nhi ký”(mẹ hiền bắt nạt con thơ), nhưng..... Làm sao có thể? Hắc không phải ngư lang sao?

Lâm Khinh Vi buông tha cho ngược đãi lỗ tai, tao nhả vỗ vỗ tay, ngồi trở lại ghế, nâng lên cổ tay tuyết trắng sờ sờ tóc chính mình, cao thấp đánh giá Phương Nhược Tuyết vài lần, ngạo mạn mở miệng:“Đúng vậy, nó là tôi sinh, là con tôi!”

“Kia.....” Phương Nhược Tuyết ngơ ngác nhìn nàng, lại ngơ ngác nhìn nam nhân bên cạnh,“Cho nên, anh không phải ngư lang?”

Ngư lang? Nghe hai chữ, Lâm Khinh Vi nhú mày.

Quan Hi Thần một chút cũng không có cảm giác được bão táp phía trước sẽ yên tĩnh, tiêu sái gật đầu,“Đúng vậy, anh không phải ngư lang.” Hắc tưởng tuy rằng nàng sẽ có chút khiếp sợ, nhưng sẽ chấp nhận thân phận hiện tại của hắc.

Nói gì thì nói, hai người cũng đã kết hôn, còn nhiều thời gian có thể giải thích mà.

“Nói như vậy.....” Ngơ ngác ánh mắt trong suốt dần dần thêm một tia lo lắng, “Anh cũng không có bị kim chủ vớt bỏ , không nhà để về?”

“Không nhà để về là thật, nhưng là anh chính mình rời nhà trốn đi, giải thích một chút, về cái này phải nhắc tới.....” Hấn sừng ái nhéo nhéo hai má nàng mềm mại hoạt nộn.

Nàng lại đánh gãy lời hấn, “Cho nên, anh gạt em?”

Hấn véo một chút chóp mũi tiểu nữ nhân đáng yêu trước mắt, “Anh nói anh có thể giải thích.....”

“Kia..... Anh ngày đó nói đi tìm công việc, cũng là giả ?” Mắt to vụt sáng vụt sáng lộ mờ mịt.

“Anh là đi công ty xử lý sự tình.”

“Cho nên anh vẫn là gạt em!” Con ngươi lóe sáng, không dễ cho người ta phát hiện ngọn lửa, Phương Nhược Tuyết chậm rãi rời khỏi hấn ôm ấp, đứng lên.

“Nhược Tuyết, em đừng nói gạt, kỳ thật.....”

Ba!

Thanh âm thanh thúy của bàn tay làm cho người ta ngoài ý muốn, Lâm Khinh Vi trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn vừa mới phát sinh trước mắt.

Cô bé đánh Quan Hi Thần một bạt tai! Cô bé này dám đánh con nàng!

Làm sao có thể có loại chuyện này xuất hiện? Phải biết rằng, con nàng tuy rằng luôn luôn thích cười toe toét, nhưng cho dù là nàng Lâm Khinh Vi, nhiều nhất cũng chỉ dám nhéo lỗ tai nó mà thôi.

Bởi vì nàng thật sâu hiểu biết con, sau cái cười toe toét ấy, là núi lửa tùy thời bùng nổ.

Mà tiểu nữ nhân này nghe nói đã thành con dâu nàng, cứ nhiên dám thưởng chồng nó một cái thanh thúy vang dội siêu cấp lớn, này..... Này thật sự là rất làm cho người ta rớt con mắt !

“Quan Hi Thần, tôi muốn ly hôn!” Phương Nhược Tuyết đối nam nhân bị nàng tát một cái choáng váng nói, sau đó phi ra ngoài.

Xú nam nhân, cứ nhiên dám lừa nàng! Cứ nhiên lợi dụng tâm tình của nàng! Cứ nhiên muốn thành như vậy, ô..... Nàng nhất định phải cùng hấn ly hôn, vô luận nàng có bao nhiêu thích hấn cũng muốn cùng hấn ly hôn, nàng không muốn gả ột kẻ lừa đảo.....

“Nhược..... Nhược Tuyết!” Nhìn thân ảnh tinh tế biến mất ngoài cửa, Quan Hi Thần mạnh mẽ quay người lại, vội vàng đuổi theo.

Đùa giỡn cái gì, nữ nhân này cứ nhiên dám đánh hấn cái tát, hấn ba mươi tuổi, vẫn là lần đầu tiên có người dám tát hấn.

Trên gương mặt chỗ bị đánh, thật đúng là có đủ đau, hấn chưa từng phát hiện nàng đánh người thực mạnh tay nha.

Nhưng, hấn hiện tại để ý nhất tựa hồ không phải chuyện bị đánh, nàng vừa mới có phải hay không nói..... Muốn ly hôn?!

Không, không cho phép ly hôn!

Nhìn con đuổi theo thân ảnh tiểu nữ nhân kia, Lâm Khinh Vi lộ ra xót xa cười. Hừ hừ hừ hừ, con dâu này nàng thích, bất luận nha đầu kia là cái bối cảnh thân phận gì, nàng đều chấp nhận cô bé ấy là con dâu nàng!

Chậm rãi lật xem tờ hôn thú, ha ha, nàng đem cái này hảo hảo thu lại.

9. Chương 9

“Nhược Tuyết!” Quan Hi Thần cầm tay Phương Nhược Tuyết.

“Anh là kẻ lừa đảo, buông!” Phương Nhược Tuyết cũng không biết khí lực nào chạy đến nơi này, lập tức liền đem tay hấn bỏ ra, sau đó ba một tiếng, Quan Hi Thần cư nhiên lại bị nàng quăng một cái tát nữa.

Nhưng này còn không có xong, ngay sau đó nàng lại gọn gàng nhấc chân, không lưu tình chút nào đạp vào ống xương chân hấn, chỉ nghe thấy hấn hét thảm một tiếng, liền ôm chân biểu diễn tư thế nhảy nhót.

“Hừ!” Cuối cùng nàng cho hấn một cái xem thường, xoay người tiếp tục chạy. Nàng ghét nhất bị lừa !

“Phương Nhược Tuyết, em đứng lại đó cho anh!” Liên tục hô, Quan Hi Thần cũng không vui vẻ. Có làm hay không, đánh một lần coi như nàng biểu hiện chân lý “Đánh là tình, mắng là yêu”, nhưng liên tục đánh hai lần..... Vì sao hấn bị tình của nàng khiến cho đau như vậy a?!

Nhưng là Phương Nhược Tuyết đối hấn lớn giọng có tai như điếc, ngược lại càng chạy càng nhanh.

Chỉ một tiếng, Quan Hi Thần chỉ có thể trước xoay người xoa xoa bắp chân thiếu chút nữa đứt lìa.

Hấn không hiểu chính mình khi nào thì trở nên chậm chạp như vậy, rõ ràng né tránh hai bàn tay kia của nàng cùng một cước này hấn là dễ dàng như ăn cơm, như thế nào chính là không né tránh đâu?

Chẳng lẽ đây là bằng chứng tình yêu có thể làm cho người ta biến thành ngốc tử sao? Khư! Hấn thực không nghĩ sẽ tin cái này, nhưng trừ cái đó ra làm gì còn cái khác để giải thích.

Tâm niệm vừa chuyển, chân cà thọt, hấn nhảy lên xe thể thao kiêu ngạo.

Trên người nàng một đồng tiền cũng không có, mà với độ thông minh của nàng, nhất định làm không được, hấn luyện tiếc đôi chân nàng chịu khổ a.

Lái xe thể thao tốc độ 180km/h ,hiện tại lấy tốc độ nhúc nhĩ 3km/h đi bên cạnh cô vợ nhỏ, hấn ăn nói khép nép cầu xin.

“Nhược Tuyết, lên xe đi, anh đưa em về nhà.”

Phương Nhược Tuyết chính là cho hấn một cái tức giận xem thường, liền đem tầm mắt chuyển hướng phía trước, khí phách hiên ngang đi nhanh về phía trước, chính là..... Con đường này như thế nào dài như vậy a?

“Nhược Tuyết, anh thật sự không phải cố ý lừa gạt em.”

Động cơ lúc đầu là muốn đùa vui, đã sớm bị ý tứ khác thay thế, mà hấn cũng đương nhiên nghĩ đến yêu rồi thì cái khác không quan trọng, cái gì thân phận nghề nghiệp, tất cả đều là so với hạt vừng còn nhỏ hơn.

Nhưng là hiện tại, hấn rốt cục biết, hết thấy thật sự chỉ là “hấn nghĩ” mà thôi.

Phương Nhược Tuyết lại một cái xem thường, vẫn là không nói chuyện.

“Kỳ thật anh thật sự không muốn giấu giếm em, là vì chính em trực tiếp phán đoán anh là ngư lang, khi đó chúng ta lại cũng chưa thân thiết, cho nên –” Hấn cố tình đáng thương đem lỗi đẩy sang nàng.

Đang đi nhanh cước bộ, nhưng chỉ là hơi hơi một chút mà thôi, liền lại bắt đầu đi nhanh hơn.

“Nhưng là sau đó anh cũng không giải thích, biết rõ tôi hiểu lầm cũng không giải thích, chính là cố ý gạt tôi, hơn nữa anh ngày đó nửa đêm âm ỷ tôi, lúc chiếm phòng ngủ của tôi, anh nói anh là ngư lang bị người ta vút bỏ a!”

Phương Nhược Tuyết đột nhiên thông minh lanh lợi, đem tiền căn hậu quả thành xâu chuỗi không sót mẻ, càng thêm nhận định hấn là kẻ lừa đảo.

Nghe vậy, Quan Hi Thần liền đem xe chạy đến phía trước nàng, dừng lại, nhảy xuống xe rồi khí phách mười phần dang tay ngăn nàng lại.

Phương Nhược Tuyết bị bắt dừng lại cước bộ, nhưng vẫn đang bưng bưng lửa giận .

“Dù sao hiện tại anh không phải ngư lang, em không cần lại lo lắng anh tìm không thấy công tác, chẳng lẽ như vậy còn không được sao?” Bởi vì đuổi lý, cho nên đành phải bắt đầu chơi xấu.

“Nhưng anh không giải thích cho nên anh không đúng!”

Mà nàng còn thật sự lo lắng kế hoạch phụ xướng phụ tùy, thay hẳn tìm lối thoát, làm vợ vốn phải chăm sóc chồng, thế mà hẳn cố ý lừa gạt, khiến nàng trong một thời gian dài biến thành con ngốc con hề!

“Khi đó ai ngờ được rằng sau này anh sẽ yêu thương em a? Vốn chính là cảm thấy true chọc em rất vui mà thôi –” Nói ra miệng, hẳn thiếu chút nữa muốn cắn lưỡi chính mình.

Nghe được hẳn nói như vậy, Phương Nhược Tuyết nước mắt trong suốt quả nhiên nhanh chóng rơi xuống, đôi môi run run, thân thủ chỉ hướng hẳn, vừa khóc vừa kể lể nói: “Anh..... Nguyên lai anh chính là muốn chê cười tôi.....”

Bị nước mắt của nàng làm sợ tới mức chân tay luống cuống, Quan Hi Thần vội vàng đem nàng ôm vào lòng, “Ngao, em nghe anh giải thích, kia chỉ là ý nghĩ lúc đầu, sau anh yêu em, hiện tại cưới em, em cũng đừng tức giận được không?”

Nếu tương lai sẽ có hôm nay, hẳn nhất định nói hết để đổi lấy nước mắt của nàng, lần đầu tiên gặp mặt hẳn nhất định không để ý ánh mắt khác thường người bên ngoài, trực tiếp đi đến trước mặt nàng đem bối cảnh chính mình hết thảy đều nói cho nàng nghe.

“Ô..... Anh buông..... Tôi muốn cùng anh ly hôn! Tôi không muốn gả ột tên lừa đảo cười nhạo tôi.....” Hẳn giải thích cũng không có làm cho nàng nguôi ngoai, Phương Nhược Tuyết ở trong lòng hẳn la to giãy dụa, nhưng là hẳn khí lực quá lớn, nàng như thể nào cũng giãy không được.

Lúc này, một chiếc xe hơi Benz màu đen đột nhiên ngừng bên cạnh, cửa xe mở, chỉ thấy Phương Dật Thành đi ra, thấy một màn trước mắt này, hẳn lập tức rống to, “Quan Hi Thần, cậu làm gì Nhược Tuyết của ta vậy? Nó sao lại khóc?”

Vừa rồi tiểu tử này đem Nhược Tuyết nhà bọn họ lôi đi, hẳn cũng không ngăn cản, nghĩ đến tiểu tử này chính là không muốn cho bọn họ hai ông cháu ở chung, sợ hẳn cùng nàng nhận mặt, cho nên rời quán cà phê đi về, hẳn vẫn chưa đi tìm cháu gái, mà là đi bệnh viện tiến hành kiểm tra, nhưng ở trên đường về nhà, lái xe mới nói phía trước có hai người thoát nhìn rất giống Quan Hi Thần cùng Nhược Tuyết.

Hắn nhìn kỹ, quả nhiên là bọn chúng, vội vàng bảo lái xe dừng lại, không nghĩ tới xuống xe lại nhìn thấy cháu gái mang bộ dáng khóc như mưa.

Dùng ngón chân nghĩ cũng biết Nhược Tuyết nhà hẳn nhất định là bị hỗn tiểu tử này khi dễ, vì thế hẳn vội vàng mệnh lệnh hai cái bảo tiêu theo trên xe cùng xuống dưới nói: “Các cậu nhanh chút đem bọn họ tách ra!”

Đội không được cô vợ nhỏ tha thứ, Quan Hi Thần nguyên bản cũng đã đủ buồn, hiện tại vừa thấy Phương Dật Thành xuất hiện, nhịn không được đau càng đau, nhưng là cho dù đau đầu, hẳn cũng nhất định không buông cô vợ của mình.

Hắn vội vàng đem tiểu nữ nhân âu yếm kéo đến phía sau, tiếp theo tay chân gọn gàng một quyền một cước đánh hai cái bảo tiêu.

Nhanh chóng chấm dứt, hẳn cảm tức Phương Dật Thành, “Nhược Tuyết của ông? Nói cho ông, Nhược Tuyết hiện tại là của tôi, nàng đã là vợ tôi !”

“Lão gia gia.....” Tâm tình loạn thành một đoàn, Phương Nhược Tuyết nhìn thấy Phương Dật Thành, giống như gặp được cứu tinh, hiện tại nàng thậm chí muốn thoát thân khỏi tên lừa gạt, vì thế không chút nghĩ ngợi đi tới chỗ hẳn, Quan Hi Thần không lưu ý, không kịp cản nàng, khiến nàng một đầu thẳng tiến trong lòng Phương Dật Thành, ôm hẳn lớn tiếng khóc kể.

“Ô..... Lão gia gia, Quan Hi Thần là kẻ lừa đảo, ô..... Hẳn gạt cháu hẳn là ngư lang, kỳ thật hẳn là kẻ có tiền, còn gạt cháu cùng hẳn kết hôn, ô..... Cháu muốn cùng hẳn ly hôn.....” Nàng nói năng lộn xộn vừa khóc vừa kể lể.

“Ly hôn? Em nghĩ cũng đừng nghĩ!” Tâm căng thẳng, hẳn bước lên, lập tức đem nữ nhân muốn bỏ trốn ôm vào lòng.

Hắn thật vất vả quyết định, thật vất vả thích một người, thích đến nghiện, thật vất vả cảm thấy chính mình tìm được cô vợ thích hợp, làm sao có thể để nàng rời đi?

Nếu chỉ như vậy liền ly hôn, kia chẳng phải là rất buồn cười ?!

Phương Dật Thành nhú mồm, ánh mắt lợi hại nhìn về phía hắn, “Quan Hi Thần, nếu cậu không cho tôi một cái công đạo, tôi sẽ tìm ba mẹ cậu nói chuyện.”

Thanh niên này hơi quá đáng! Biết rõ Nhược Tuyết nhà hắn hiện tại đã có trưởng bối, cư nhiên cứ như vậy tùy tiện cưới cháu gái bảo bối, thậm chí ngay cả một cái hôn lễ đều không có.

“Ông muốn tìm ai thì tìm, ông cho ông là ai nha? Quần được chuyện tôi cùng Nhược Tuyết sao?” Hắn khinh thường cười lạnh.

“Tôi là ông nội của Nhược Tuyết, hiển nhiên là quần được.” Thật mạnh mẽ quả trượng, Phương Dật Thành tập tễnh chậm rãi tới gần hắn. “Nhược Tuyết, lại đây, có ông ở đây, ai cũng không thể khi dễ cháu!”

Nghe vậy, hai người đồng thời sửng sốt.

Quan Hi Thần không nghĩ tới hắn cư nhiên thừa nhận hắn là gia gia nàng vào lúc này, cả người ngốc điếu, tay cũng không tự giác buông ra.

Cảm giác bàn tay to buông lỏng, Phương Nhược Tuyết nhân cơ hội giấy khỏi Quan Hi Thần, chạy đến bên người Phương Dật Thành đỡ lấy hắn, nước mắt cũng không chảy, chính là dùng cặp mắt đỏ nhìn ông khách quen, “Lão gia gia, ông đang nói cái gì a?”

“Ngoan, cùng ông nội về nhà, ông sẽ cho cháu biết hết thủy.”

Lấy lại tinh thần, Quan Hi Thần cười lạnh một tiếng. Được rồi, nếu ông ta bắt nạt, cũng đừng trách hắn bất nghĩa.

Tao nhả hai tay khoanh trước ngực, hắn cười. “Nhược Tuyết, vẫn là anh nói cho em đi. Ông ta thật là ông nội của em, nhưng là năm đó ba em bởi vì cố ý muốn kết hôn với mẹ em, đã bị ông ta đuổi ra ngoài, đoạn tuyệt quan hệ cha con, cho nên dù về huyết thống ông ấy là ông nội em, nhưng trên thực tế lại đã sớm cùng em không có quan hệ gì.”

Phương Nhược Tuyết nghe xong, chỉ cảm thấy một trận mờ mịt, nàng trước nhìn Quan Hi Thần, lại nhìn hướng lão nhân, cuối cùng mới thật cẩn thận mở miệng hỏi: “Lão gia gia, hắn..... Hắn nói là thật chăng?”

Hạ ánh mắt, Phương Dật Thành gương mặt buộc chặt, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc, hắn hơi hơi gật đầu, “Hắn nói đúng.”

“Ông..... Ông thật là ông nội của cháu?”

“..... Đúng.”

“Kiaai năm nay..... Ông đã biết cháu là cháu gái ông?”

Phương Dật Thành yên lặng lại gật đầu, “Ông biết.”

Hai hàng lệ lại lần nữa không chịu khống chế từ trong mắt Phương Nhược Tuyết chảy ra, mà lần này, liền càng không thể vãn hồi.

“Nhược Tuyết, đừng khóc.” Vừa nhìn thấy nước mắt vợ yêu, Quan Hi Thần tâm tình xem trò hay của lão nhân kia cũng không còn, lập tức vọt đến trước mặt nàng, đem nàng ôm vào trong lòng dỗ dành.

Lão nhân này thật sự khiến người chán ghét, bởi vì vấn đề di sản thiếu chút nữa đem Nhược Tuyết hại thảm, hiện tại lại lần nữa nàng khóc, mỗi lần xuất hiện một chút chuyện tốt đều không có, thật không biết là xuất hiện làm chi !

Thấy hắn ôm cháu gái thân mật, Phương Dật Thành hận không thể dùng quả trượng đem đánh chết xú tiểu tử này. Hắn thật cẩn thận hai năm cũng chưa dám nói thân phận, như thế rất tốt, giờ bị hắn công kích nói ra, xem đi, đem cháu gái bảo bối chọc khóc, cái này như thế nào xong đây! (S: 2 người đều có lỗi nhớ... *Bóp bóp* ai ui, đau *ôm đầu*)

“Ô..... Các người đều gạt tôi, ô.....” Phương Nhược Tuyết khóc lóc lên án hai người.

“..... Thực xin lỗi, anh sai lầm rồi, anh không nên dỗi gạt em!” Xem nàng khóc, Quan Hi Thần lập tức nhận sai, lòng tự trọng đại nam nhân, hấn không cần.

Nhưng là Phương Nhược Tuyết ngoảnh mặt làm ngơ, một bên khóc, một bên hướng hấn vươn tay, “Di động cho tôi mượn dùng một chút, ô ô.....”

A?! Mặc dù nghi hoặc, Quan Hi Thần vẫn là rút di động. Nữ nhân này thật đúng là làm cho người ta đoán không ra, khóc hảo hảo, như thế nào lại muốn di động ?

Phương Nhược Tuyết khóc thút thút nghẹn ngào bấm một dãy số, điện thoại thông , lại khóc lớn hơn nữa.

“Ô..... Em trai, bọn họ gạt chị, bọn họ tất cả đều gạt chị, ô..... Hấn không phải ngư lang, ông ấy cũng không phải lão gia gia đáng thương, ô..... Bọn họ đều gạt chị..... Ô..... Chị muốn ly hôn..... A? Em nói cái gì?” Nước mắt phút chốc ngừng, “Em đã trở lại? Lập tức đi về nhà? Nha, được.”

Chuyển hướng Phương Dật Thành, nàng mở to hai mắt đăm lệ hỏi: “Lão gia gia, ông có khăn tay hay giấy vệ sinh không?”

“Ách? Có.” Phương Dật Thành vội vàng đem khăn tay đưa nàng.

“Cám ơn.” Tiếp nhận xong, Phương Nhược Tuyết dùng sức lau nước mũi một chút, lại để lại trong tay lão nhân tự xưng là ông nội nàng, sau đó lại chuyển hướng Quan Hi Thần, đột nhiên lộ ra một cái mỉm cười làm cho hai gã nam nhân ở đây một trận gió lạnh, rồi trả điện thoại cho hấn.

“Em trai tôi muốn nói chuyện với anh.”

~ ~

~Quán cà phê “Tự đẳng nhĩ lai” treo biển tạm nghỉ.

Bên trong, bốn người mặt đối mặt ngồi, ba nam một nữ, Phương Dật Thành cùng Quan Hi Thần ngồi cùng nhau, Phương Nhược Tuyết cùng Phương Chi Hàn ngồi cùng nhau, bên chân Phương Chi Hàn còn có một cái hành lý.

Trong không gian trầm mặc, chỉ có Phương Nhược Tuyết lải nhải nói, bắt đầu là Quan Hi Thần giả mạo ngư lang, đến khách quen đột nhiên biến thành ông nội, cứ nói cứ nói.....

Thật vất vả nghe chị gái nói xong, Phương Chi Hàn chính là gật gật đầu, rút mấy tờ giấy, lau đi nước mắt chưa khô trên mặt nàng, mắt gợn sóng thần nhiên quét hai người đối diện.

Tiếp theo, hấn xoay người mở hành lý, lấy ra một cái hộp thanh lịch, đặt tới trước mặt tỷ tỷ.

“Đây là dưỡng phẩm em mua bên Pháp cho chị, chị đi rửa mặt, đẹp đẽ rồi quay lại.”

“Nha.” Phương Nhược Tuyết thói quen hỏi phục trạng thái con mèo nhỏ, chính là nghe lời gật gật đầu, liền đứng lên đi vào toilet.

Tuy rằng nàng đã muốn không tức giận như vậy, nhưng vẫn là tạm thời không muốn nhìn thấy người lừa nàng, đặc biệt người kia còn là nàng thực thích thực thích.

Đợi nàng dời đi, Phương Chi Hàn tầm mắt từ trên người Phương Dật Thành chuyển qua Quan Hi Thần, thân thủ cầm cốc nước uống một hơi cạn sạch, mới mở miệng: “Quan Hi Thần, nhớ rõ trước khi tôi đi, anh có vẻ cam đoan qua không có chuyện gì?”

“Chúng tôi là không có..... chuyện gì lớn cả.” Vừa thấy cậu em vợ nhú mày, hấn cho dù thật sự không muốn, cũng phải lui từng bước, dù sao cũng là em vợ, không quan hệ, yêu ai yêu cả đường đi, đạo lý này hấn biết.

Phương Chi Hàn không nói nhìn về phía lão nhân đối diện, “Ông không phải đáp ứng tôi, tuyệt đối sẽ không đem thân phận nói cho Nhược Tuyết?”

“Không phải ông nói, là hấn..... Hại ông nói.” Phương Dật Thành đối với thằng tôn tử thật sự là vừa thương vừa sợ, muốn trốn tránh trách nhiệm, lại không tự chủ được nói thật.

“Phải không?” Phương Chi Hàn trên mặt nhả nhả vẫn là không có biểu tình gì, chính là bình tĩnh nhìn về phía Quan Hi Thần. “Tôi chỉ có một vấn đề, anh yêu chị tôi sao?”

“Yêu!” Hấn đáp không có chút do dự, thật mạnh gật đầu.

Tiểu ngu ngốc toàn bộ rất hợp hấn, làm cho hấn mê muội cam tâm tình nguyện, căn bản không nghĩ buông tay, tình cảm mãnh liệt cố chấp như vậy, không phải yêu còn có thể là cái gì?

“Nếu yêu chị ấy, tại sao lại bức hôn?” Hấn không chút để ý hỏi.

“Tôi chỉ là cùng cô ấy đi công chứng mà thôi, mục đích chính là không muốn cho Nhược Tuyết vì chuyện của Phương gia mà bị thương tổn, tôi muốn hợp pháp bảo vệ cô ấy. Về phần hôn lễ, sau lập tức cử hành, vô luận cậu muốn tôi cấp Nhược Tuyết một cái hôn lễ long trọng cỡ nào đều có thể đề xuất, tôi chắc chắn sẽ làm.”

Tuy rằng nữ nhân của mình lại phải cùng nam nhân khác đàm phán điều kiện mới có thể tìm về, nhưng bởi vì hấn là em trai Nhược Tuyết, cũng bảo hộ Nhược Tuyết lâu như vậy, cho nên hấn nguyện ý ủy khuất một lần, nhưng là về sau, trách nhiệm bảo hộ nàng hấn sẽ không tặng cho người khác.

“Nếu như vậy, tìm một ngày đến nhà ông nội cầu hôn đi, sinh lễ thấp hơn hai tòa biệt thự cùng ba trăm ngàn gỏi ngân hàng thì dừng đến đây, trực tiếp chuẩn bị ly hôn đi là vừa.”

Từ trong ánh mắt thấy thâm tình của hấn, Phương Chi Hàn sáng khoái lên tiếng.

“Chi Hàn, cháu, cháu đồng ý chấp nhận ông ?!” Một bên, Phương Dật Thành kích động đỏ hốc mắt.

“Là chị tôi chấp nhận ông, tôi thì không.” Hấn lạnh lùng nhìn lão gia tử trước mắt.

Sở dĩ hấn đồng ý để chị gái cùng gia gia nhận mặt, vì hấn cũng có cân nhắc chính mình.

Nhược Tuyết nếu biết Phương Dật Thành là ông nội, cho dù hấn ngăn trở, nàng nhất định vẫn là chấp nhận, dù sao hai năm này bọn họ đã sớm có cảm tình. Quan Hi Thần gia nghiệp to lớn, trước kia phong lưu thành tính, cho nên hấn phải thay chị tìm một hậu thuẫn kiên cường mạnh mẽ, làm cho Quan gia không dám xem thường mới được.

Tuy rằng bị thằng cháu trai hất nước lạnh, nhưng Phương Dật Thành một chút giận dữ đều không có, cư nhiên nghe lời ngoan ngoãn ngậm miệng. Năm tháng trôi qua, hấn đã sớm không phải lão nhân bảo thủ cố chấp ngày xưa nữa rồi.

Quan Hi Thần lo lắng nhìn thoáng qua toilet, “Kia Nhược Tuyết.....”

“Anh yên tâm, ba tháng sau, tôi sẽ cho anh nhìn thấy cô dâu.”

“Ba tháng? Cậu đùa giỡn cái gì?!” Hấn hiện tại một giây đều rời không được tiểu ngu ngốc a!

“Nếu trong ba tháng ,anh dám trêu hoa ghẹo nguyệt, hôn lễ liền tự động hủy bỏ.” Nếu Quan Hi Thần có thể chịu đựng ba tháng không gần nữ sắc, hấn mới có thể cam tâm tình nguyện gọi một tiếng anh rể.

“Nhưng là.....” Với tốc độ của mẹ, đại khái hiện tại đang tìm khách sạn cùng công ty cố vấn hôn lễ đi?

“Không có nhưng gì cả. Để lại số điện thoại, có việc tôi sẽ liên lạc.” Quyết định một chút, Phương Chi Hàn liền bắt đầu đuổi người.

Nheo mắt lại, Quan Hi Thần như con hổ đang tức giận, muốn chụp bàn, lại giống nghĩ đến cái gì mà nhẫn nhịn, lấy danh thiếp trong túi quần ra rồi đứng lên.

Được rồi, hấn đi.

Chính là Phương Chi Hàn kia không biết hấn là ai sao, nửa đêm đi vào cái cửa nhỏ của Nhược Tuyết căn bản là không làm khó được thiên tài, hiện tại không gây sự là vì không muốn cho Nhược Tuyết lo lắng, huống hồ lúc này dùng cứng đối cứng với hai nam nhân tuyệt sẽ không có chuyện tốt, vậy chờ xú tiểu tử này ngủ hấn lại đi gặp Nhược Tuyết, vừa không làm mất hòa khí, vừa không bị “Thương thân thể”.(=|||)

“Ông đây đâu? Ông nên làm cái gì?” Phương Dật Thành sốt ruột.

“Ông về nhà, chờ Quan gia đi tìm ông cầu hôn, bằng không còn có thể làm gì?” Phương Chi Hàn trực tiếp cho hấn một cái xem thường.

“Kia công ty đâu? Cháu muốn hay không thuận tiện kể thừa?” Tuyết không để ý chính mình nét mặt già nua mông gầy tong teo, Phương Dật Thành còn đang suy nghĩ khiến tôn tử thiên tài tiếp quản gia nghiệp.

“Không cần! Ông đi nhanh đi, tôi ngồi mấy giờ máy bay, mệt chết khiếp, phải đi về nghỉ ngơi.” Hấn lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

“Vậy ông đi trước, ngày mai lại đến gặp các cháu.” Phương Dật Thành lao lực đứng lên, chống quai trọng tập tễnh rời đi. Hôm nay có thể từ miệng tôn tử nghe được một câu ông nội, hấn thực vui vẻ.

Tiểu tử này ngoài lạnh trong nóng, cá tính giống như đúc ba nó, hấn tin tưởng sớm muộn gì sẽ có một ngày, nó thừa nhận chính mình là ông nội thôi.

~ ~ ~

“Em trai, chị xong rồi !”

Hai người rời đi không lâu, Phương Nhược Tuyết mới từ toilet đi ra, kinh ngạc phát hiện cái bàn chỉ còn lại có một người, không khỏi sửng sốt.“Di? Bọn họ đều đi rồi?”

“Chị, lại đây ngồi xuống.” Phương Chi Hàn hướng nàng vẫy tay.

“Nha.”

“Em hỏi chị, trước khi phát hiện Quan Hi Thần lừa chị, chị rốt cuộc có thích hấn hay không?” Phương pháp đối thoại của 2 chị em nhà Phương gia sắp triển khai.

Vặn vẹo ngón tay, Phương Nhược Tuyết mặt đỏ lên, thẹn thùng cúi đầu.“Có, thích.”

“Vậy còn hiện tại?”

“Không, không chán ghét.”

“Cho nên vẫn là muốn gả cho hấn?”

Phương Nhược Tuyết đột nhiên nhìn về phía hấn.“Em trai, chị không phải vừa nói sao, chị đã sớm gả cho hấn, thật là, không thể tưởng được em so với chị còn dễ quên hơn!”

Tức giận nhìn chị gái, Phương Chi Hàn gõ đầu của nàng một chút.“Không cần khuôn mặt tươi cười như vậy!”

“Nha, được rồi! Đau chết chị !”

“Chị muốn ly hôn sao?”

Nói chuyện với nàng phải chuyển sang khách sáo, nếu không hấn sẽ không nghe thấy đáp án chính mình muốn nghe.

“Đương nhiên không a! Chị mới tân hôn còn không đến một ngày nha! Nói như vậy đi ra ngoài nhiều.....”

Phương Chi Hàn lập tức đánh gãy toái toái niệm của nàng.“Vậy chờ ba tháng sau tham dự lễ kết hôn đi.”

Di? Như thế nào em trai nhanh như vậy liền nhảy đến kết luận này? ‘Mới không cần, hấn gạt chị nha!’

“Vậy chị muốn như thế nào?”

“Chị, chị..... Chị cũng không biết.” Đúng vậy, Quan Hi Thần lừa nàng, nàng không vui, kia hiện tại muốn thế nào?

“Bị lừa ,về sau trả thù đi?” Hấn thực có thể lý giải gật gật đầu.

Nha, đúng, trả thù, nàng như thế nào không nghĩ tới đâu? Vẫn là em trai lợi hại! ‘Đúng đúng, trả thù hấn tốt lắm.’

“Trả thù bình thường đều là muốn đối phương mãi mãi bị thương tổn, cho nên chị cảm thấy muốn đánh gãy tay chân hấn, hay là muốn.... Sau này đi tảo mộ hấn?” Phương Chi Hàn nói tự nhiên.

Nghe thấy lời này, Phương Nhược Tuyết hoảng sợ, lập tức kích động. “Không muốn không muốn, chị không cần trả thù.”

“Không cần trả thù, cũng không cần ly hôn, kia bằng không thể nào? Phạt hẳn cả đời chịu đựng ngốc nghếch của chị được không?”

“Phương Chi Hàn, chị đã nói với em chị thông minh, đừng tưởng rằng chị nghe không hiểu, những lời này rõ ràng chính là đang mắng chị, làm sao là trừng phạt hẳn?!” Nheo mắt lại, nàng thở phì phì trừng mắt nhìn em trai liếc mắt một cái.

“Thông minh? Thông minh mà tùy tiện đem người ta trở thành ngư lang?”

Nghe vậy, Phương Nhược Tuyết không khỏi nghẹn lời, đầu lại cúi thấp, lần này là vì xấu hổ. “..... Chị cũng không phải cố ý.”

“Tốt lắm, Quan Hi Thần vừa rồi cũng nói hẳn không phải cố ý muốn gạt chị, đối với chị đem hẳn làm nhận thức thành ngư lang cũng không để ý, người ta đối với chị tốt như vậy, chị còn làm bộ làm tịch, đúng không?”

Cho nên kỳ thật là nàng sai sao? Giống như là lạ, nhưng là lại giống như có đạo lý nha..... “Kia..... Được thôi, chị cùng hẳn giải thích tốt lắm.”

“Giải thích là xong sao?” Một mỗi quá

“Vậy em còn muốn chị làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ? Ngoan ngoãn chờ làm cô dâu a, về sau không cần chuyện gì cũng khóc ầm lên như thế, phải biết rằng, không có người nào có thể ngăn cản được nước mắt của chị.” Ngáp một cái, Phương Chi Hàn chuẩn bị công thành lui thân.

“Được rồi.....” Phương Nhược Tuyết do dự một chút, lại hỏi, “Cái kia..... Cái kia lão gia gia..... Thật là ông nội chúng ta sao?”

Hắn mặt không chút thay đổi gật đầu, “Đúng.”

“Kia..... Kia hẳn vì sao không nhận thức chị? Có phải hay không thực chán ghét chị?”

“Không phải, là vì hẳn ấy nấy, cảm thấy muốn xin lỗi ba mẹ cùng chúng ta, cho nên mới không dám nhận thức chị.”

“Là như vậy sao?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ chị hoài nghi em nói?” Mi nhú, hẳn cười thật sự hòa ái dễ gần.

A, quên em trai ghét nhất bị người ta nghi ngờ hẳn nói ! Phương Nhược Tuyết đầu lập tức lắc như trống bỏi. “Không không không, chị chỉ là rất muốn lão gia gia, không, là ông nội. Ông nội nói ông ấy ở một mình, thật đáng thương nha.....”

“Cho nên chị về nhà, thu thập hành lý chuyển đến nhà ông nội đi.” Chửu chửu bả vai, hẳn tặc tặc môi, nằm úp sấp trên bàn nhắm mắt dưỡng thần.

Quan Hi Thần chắc chắn không để yên, đều là nam nhân, hẳn làm sao có thể không rõ hẳn nhần nại là vì cái gì?

10. Chương 10: Kết Thúc

“Ngô –”

Là cái gì quấy rầy mặt cùng miệng của nàng? Đây ả ướt nóng nóng lại mềm mại rớt cuộc là cái quỷ gì?

Ngủ được một nửa, Phương Nhược Tuyết bỗng dưng mở hai mắt, thấy gương mặt tuấn mỹ phóng đại ngay trước mắt.

“Uống –” Nàng hút một ngụm khí lạnh, “Hi Thần, như thế nào là anh?”

Khuya khoắt, Quan Hi Thần lén lút tiến phòng ngủ kiều thê, thân thủ vội vàng che miệng của nàng, “Hừ, đừng nói!”

Phương Nhược Tuyết lại kéo tay hắn, phóng thấp âm lượng, “Nhưng là em có thật nhiều cái muốn nói với anh.”

Khơi mào mi, hắn cúi đầu xuống khinh trắc môi của nàng, “Em muốn nói gì với anh?”

“Em..... Thực xin lỗi, đều là em sai, là em không đúng, là em trước hiểu lầm anh là ngư lang, còn không phân rõ phải trái tức giận, em” Nếu em trai nói như vậy, thì hắn là đúng vậy, về phần chính mình cảm thấy kỳ quái, dù sao nàng cũng không có thói quen đi tự hỏi vấn đề rất thâm thúy.

Này tiểu ngu ngốc lại bị lừa, nếu không tính tình làm sao có thể đột nhiên vòng vo? Quên đi, vô luận người làm cho nàng thối tư tưởng là ai, hắn đều trước ở trong lòng cảm tạ.

“Anh cũng có sai, cho nên chúng ta huề, về sau anh tuyệt đối không lừa em.”

“Hảo, em cũng vậy.” Phương Nhược Tuyết son sắt nhắc tay thề, lại bị Quan Hi Thần ngăn lại.

“Em đã quên, hiệp nghị xong là đóng dấu, không phải thề.” Hắn xấu xa cười.

Nghe vậy, Phương Nhược Tuyết đỏ bừng mặt, đẩy hắn, đột nhiên lại giống nghĩ đến cái gì chỉ vào hắn cười. “Quy định không phải thay đổi sao? Hiện tại không cần có hiệp nghị cũng có thể đóng dấu ! Cho nên nói anh cùng em trai đều là thiếu niên si ngốc thôi, còn tự cho là so với em thông minh hơn.....”

Nói đến một nửa, lưng đột nhiên chợt lạnh, nàng phút chốc cứng đờ, bởi vì trước mắt ánh mắt nam nhân quá mức sáng, biểu tình quá mức tà ác..... Không, là dâm tà! Làm cho nàng phi thường biết điều mà ngậm miệng.

“Thật sự nha, anh thật là rất dễ quên, may có em nhắc nhở, không nói nhiều vô nghĩa, chúng ta sẽ hảo hảo một chút đi.” Hắn thật sự thích nàng biến thông minh, nhất là về chuyện đóng dấu này.

Tách ra mới hai ba ngày, hắn đối với nàng tương tự như cỏ dại lan tràn, nghĩ hết biện pháp mới mò vào được đây.

Hắn không thể không bội phục Phương Chi Hàn, vì ngăn cản hắn cùng Nhược Tuyết gặp mặt, cư nhiên đem nàng đưa vào nhà Phương lão nhân.

“Hi Thần, kỳ thật hiện tại đã trễ thế này, chuyện đóng dấu cũng không cần.....”

Nàng vừa nói vừa lui, hắn cũng vừa cười vừa đi tới, thẳng đến nàng áp tường, không đường thối lui, Phương Nhược Tuyết mới nhắc chân để ở trước ngực hắn, sống chết đấy, không cho đại sắc lang nửa đêm xâm nhập lại gần.

Nếu bởi vì như vậy mà buông tha nàng, hắn Quan Hi Thần liền chết.

Mi nhú, hắn cười càn tà, bàn tay to bắt lấy đôi chân ngọc ở trước ngực. “Nhưng là em như thế này, anh rất khó cự tuyệt, hơn nữa tư thế này là đại biểu em hôm nay muốn làm nữ vương đi? Tốt lắm, anh thích thay đổi cách khiêu chiến.”

Hôn nhẹ như lông chim dọc theo mắt cá chân, một đường hướng lên trên, làm cho tay Phương Nhược Tuyết chống đỡ càng ngày càng vô lực.

Vỗ về sợi tóc nàng mềm mại, hắn ách thanh hỏi: “Có hay không nhớ anh?”

“Nhớ.....”

“Có bao nhiêu nhớ?”

“Hảo nhớ hảo nhớ.....”

“Kia..... Yêu hay không yêu anh?” Trong đêm đen, hai con người thâm thúy mang theo vô hạn thâm tình, vọng tiến vào mắt của nàng.

“Ân.....” Khát vọng tâm hần khiến nàng càng hướng hần, ý loạn tình mê nỉ non ra tiếng, “Yêu, em yêu anh.....”

“Anh cũng yêu em, bảo bối của anh.” Quan Hi Thần thanh âm biến mất bên môi nàng, không tới vài giây, quần áo trên người hần biến mất.

Cuối cùng, chính là chuyện cả đời, mà hần phi thường chờ mong cả đời của hần cùng với nàng, cho dù phải dẫn thân vào bùn vì “Nữ vương”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-cuong-tinh-nhan>